

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

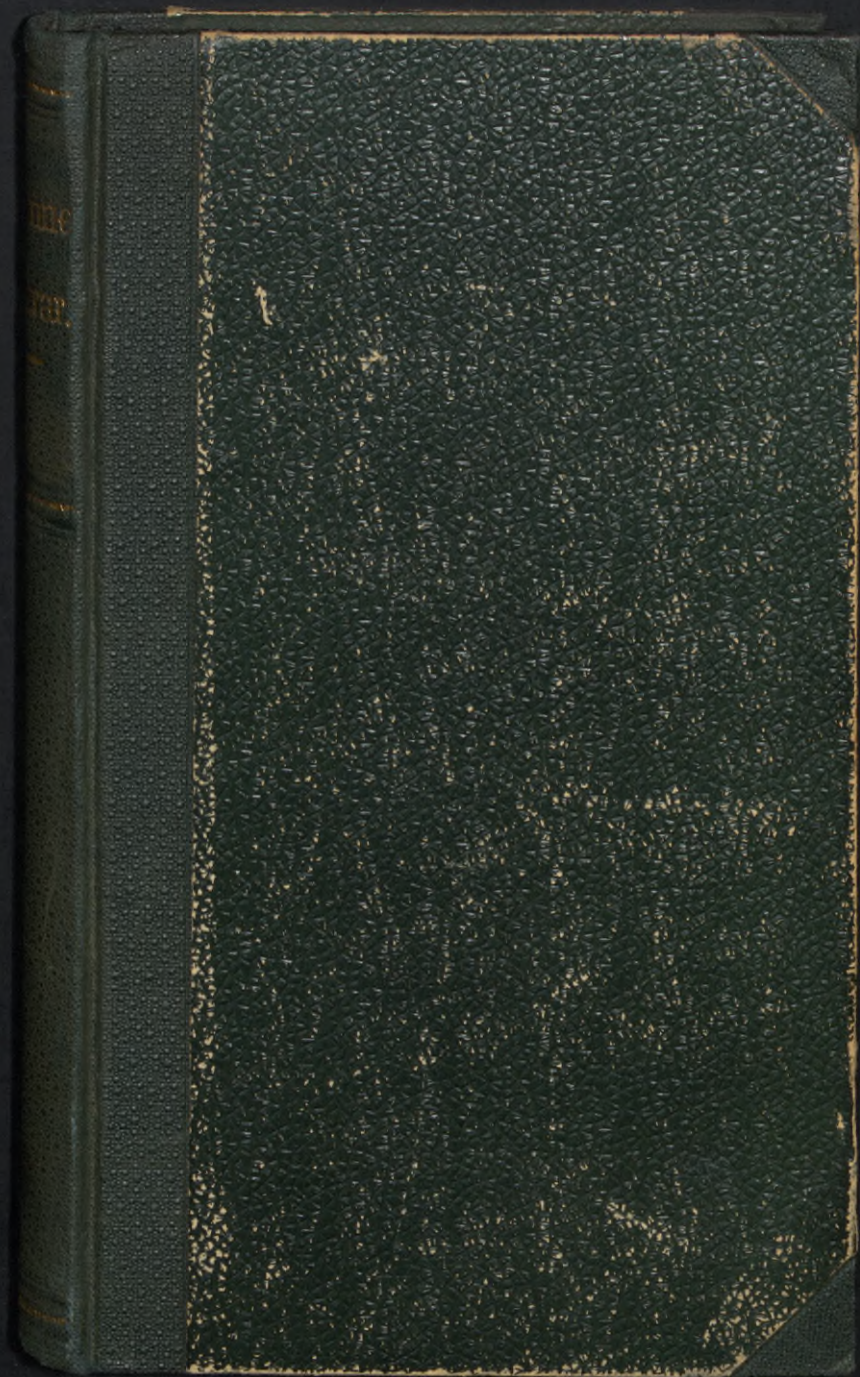
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

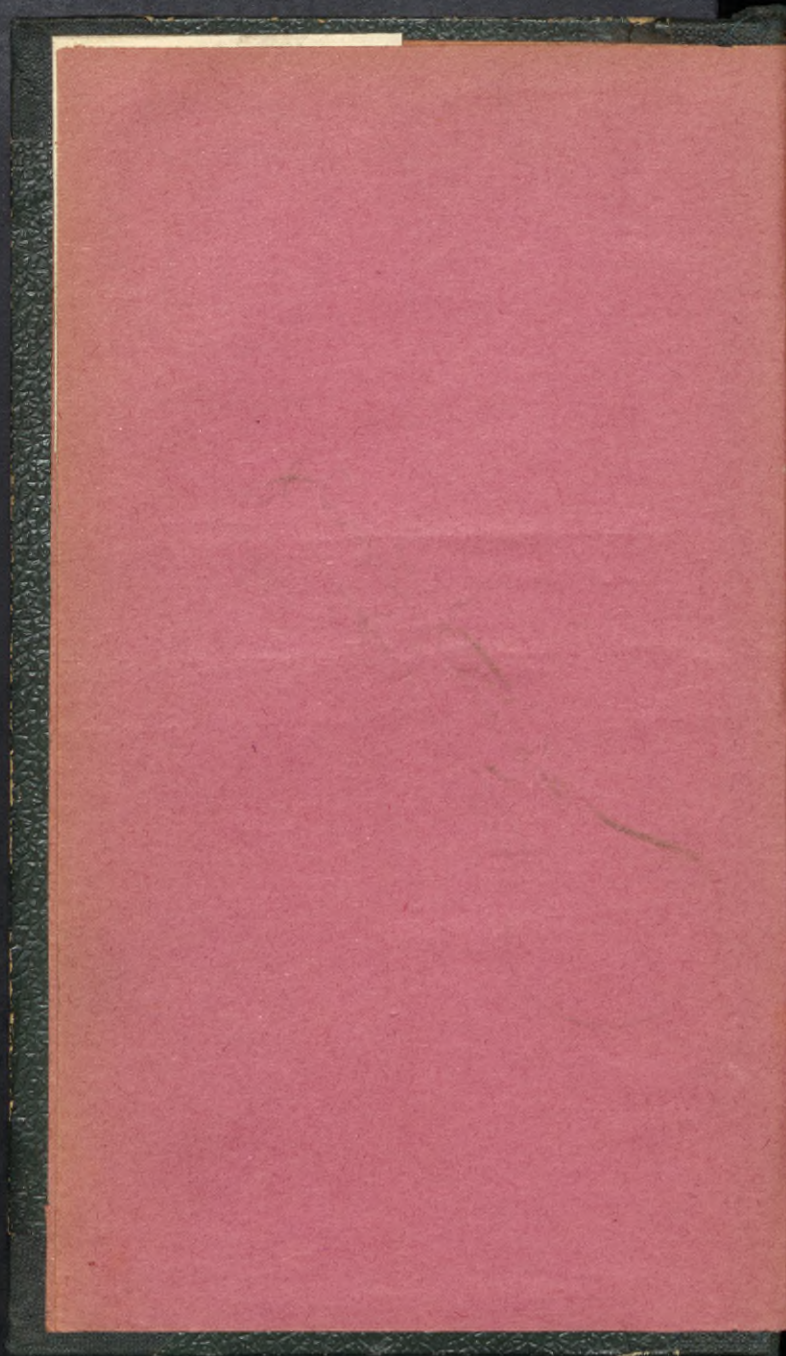
Allmänna Sektionen

Litt.

Sv.

1924
/ 28

7081
Fahnestock
Oregon

TVÄNNE SYSTRAR

BERÄTTELSE

FÖR TIDNINGEN KARLSHAMN

AF

VILHELMINA GRAVALLIUS.

(FÖRF. TILL "HÖGADALS PROSTGÅRD")

KARLSHAMN.
NYA TRYCKERI-BOLAGET.
1894.

A faint, circular stamp or seal is visible at the bottom of the page, partially overlapping the text. It appears to be an official mark or a library stamp, but the details are too light to discern clearly.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS DEPARTMENT

UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

FÖRSTA KAPITLET.

— Hvarifrån ha vi fått denna fula flickan, Melker? Kan du säga mig det?

Denna fråga, åtföljd af en axelryckning, ställdes af majorskan Müllerheim till hennes man, en ståtlig lifgrenadier.

— Det är en fråga, som jag snarare borde göra dig, svarade majoren leende, i det han såg upp från "Seseman", nämligen den patients, som efter den store räknemästaren fått sitt namn. Men, Adèle, detta är ett ämne, som vi icke nu böra afhandla; barnen kunde ju höra oss, och det vore i hög grad illa!

— Å, det behöfva vi icke frukta! Dörren står ju nästan bara på glänt och de äro så fördjupade i sitt dockskåp, att de, minsann, inte ha tanke för något annat. Nog är det ändå bra snällt af Rosa, som då för länge sedan med sina sympatier vuxit ifrån dockor och dylikt skräp, att ändå, för att göra Alma till viljes, med henne leker i dockskåpet?

Majoren svarade intet. Patiensen tycktes upptaga alla hans tankar; men den gick säkerligen väl, ty ett leende hvilade öfver hans läppar.

— Att du verkligen kunde le och komma fram med en sarkasm, när det var fråga om Almas fulhet, som verkligen är en horribel

malheur, återtog majorskan. — Ja, men det är ju en sak, som icke kan göras om, min vän lilla?

— Ja, det är just det, som gör det så horribelt, och jag säger ännu en gång, att jag icke begriper hvaritrån vi fått den fula och disgracieusa flickan. Du som i din ungdom var känd som den vackraste vid hela lifgrenadierregementet — och det vill säga mycket, det, vid ett så vackert regementel! — och jag var icke precis ansedd att tillhöra fru Leas afkomlingar, och ändå, med allt detta, få vi ett barn så fullt så utan alla behag!

— Ja, ehuru jag icke på långt när finner Alma så illa lottad som du finner henne, så tycker jag ändå att det är underligt, att hon icke har ett fördelaktigare utseende, då hon hatt dig till mor, du, som verkligen var en skönhet. Jag mins nog efter en Carlsbal i Linköping, huru jag höll på att få en utmaning af nästan alla kamraterna, därtför att den förtjusande Adèle Lindenstam bevärdigat mig med blickar, hvilkas förtrollande uttryck de icke kunde förlåta mig.

Majorskans ännu vackra ansikte slog likasom ut i ungdomliga rosor, och ett tillfredsställelsens leende krusade hennes läppar.

— Och ändå, Melker, är jag mor till denna fula och obehagliga varelsel! Hvarje gång jag ser henne, känner jag mig glad, att jag icke lyssnade till dina böner och själf ammade henne. Att ha ammat Rosa är något som gläder mig — att ha låtit henne insupa både min kärlek och mina anlag.

— Det var då icke länge du njöt af denna moderliga glädje, inföll majoren, och det var väl att de stora mustascherna gömde det ofri-

villiga leende, som han visst icke hade velat att hans hustru skulle hatva märkt.

— Ja, jag blef klen och blek. Jag visste att du allt var rädd om din unga frus utseende och den lilla täcka ungen åt så snällt välling och jag slapp stänga in mig i barnkammaren, som just icke kan vara roligt, när man är ung och eterad.

Men du mins nog, huru gärna jag stod vid vaggan och såg på den där lilla ältvan, frisk och röd som en rosenknopp? Men däremot — jag bekänner det uppriktigt — hade jag svårt att se på Alma och att lägga henne till mitt bröst — ja, detta hade varit omöjligt för mig med mitt medfödda skönhetssinne.

— Bör ej moderskärleken öfverrösta alla sådana onaturliga antipatier? frågade majoren med djupt allvar.

— Moderskärleken är icke alltid blind.

— Den borde dock i dylika fall vara det.

Det låg en viss skärpa i dessa ord.

— Du är då riktigt svag för Almas sade majorskan.

— Nej, tyvärr är jag det kanske mindre än jag borde, men jag gör dock allt, hvad jag kan, för att hon ej skall känna sig som styfbarn till sina verkliga föräldrar, att . . .

— Melker, se nu på dem! afbröt honom majorskan och lade handen på sin mans axel. Kan man se tvänne systrar mer olika? Och hon täste ögat på de bägge systrarna, hvilkas ansikten genom den smala dörröppningen syntes som en tafla.

— Se på Rosa! O, hvad hon är charmant! Hvilka ögon, hvilket leende, hvilken grace i hvarje rörelse! Och Alma, däremot, så blek, så mager, så disgracieuse, med sina färglösa ögon, sina disharmoniska drag! Och

hvarifrån har hon tagit den där tula näsan? Du har ju en superb romarsk näsa, och min har håller icke tagit sig illa ut — de ha kallat henne grekisk.“

— Ja, deras utseende kan icke jämföras; men Almas ögon äro verkligen vackra.

— De äro ju grå?

— Ja, de äro melerade och deras uttryck är så ovanligt själfullt, att jag aldrig sett något dylikt hos ett barn.

— Att du kan tycka det! Jag tycker att de liksom hela flickan se i högsta grad vulgära och enfaldiga ut.

— Enfaldig är då icke Alma, hon är tvärtom rikt begäfvad, och deras guvernant säger ju, att hon har mycket lättare att fatta än Rosa och är dessutom mycket flitigare.

— Ja, guvernanten, ja! Hon är lik sorten! De ha alla vanligen en mani att framhålla och favorisera de barn, som föräldrarne minst tycka om. Hos dem upptäcka de egenskaper så stora, så ovanliga, ja, någonting nästan å la helgon!

— Det är ju ganska vackert, Adèle. De riskera ju därigenom att bli utsatta för de partiska föräldrarnes missnöje. Tänk, om ätven de skulle vara svaga för föräldrarnes favorit!

— De anse som deras mission att protegera den af naturen vanlottade; ty hvarje kvinna, sedan hon förlorat hoppet att bli gift, skaffar sig laute de rien, en mission. Och skulle det också vara sanning, att Rosa icke är så flitig som Alma, så undrar jag visst icke därpå. Nog har väl spegeln sagt den lilla tjuserskan, att hon icke behöfver tillbringa sitt lif med läxläsning, då Alma däremot — icke af pekuniert behof, men för att kufva en ockupation,

för att glömma det vanlottade i utseende och väsende kan verkligen behöfva inhämta litet kunskaper. Det vore till och med icke illa om hon kunde bli författarinna. Hon är, efter min uppfattning, just en passande sujet — just sådan som jag tänker mig en blåstrumpa — ty de flesta af dem ha säkert blifvit det, för att få imaginera sig, hvad de i verkligheten icke fått smaka. De spela då i inbillningen hjältinnans roll i mången sentimental roman, mången idyllisk novell.

Där äro de un a, förtjusande — få lefva i kärlek, i dessa ljufva, något sliskiga herdestunder, som för dem ha njutningens och nyhetens behag; ty ännu har väl ingen, som varit med sin position, börjat skriva romaner. Det är missbelåtenheten, tränaden, kärlekssjukan, som skapar författarinnan; icke underligt då, om publiken ibland känner sig litet missbelåten, litet trånsjuk!

Så vet du, Melker, att jag verkligen anser Alma som en passande typ för en författarinna.

— Nej, se hur orätt du lägger! återtog majorskan, sedan hon litet hämtat andan. Jag får lof att hjälpa dig! Och nu var hon med hela sin själ i patienssen, hvilken majoren, emot all vana, så alldeles krånglat bort, att han på sin hustrus tillsägelse måste blanda om korten och börja ånyo.

— Nu skall du lägga ordentligt, för nu tänker jag — kan du gissa hvad? — Jo, om Rosa blir brud, innan hon är aderton år!

— Hm! mumlade majoren och utlade den långa korttraden.

Vid dockskåpet hade föräldrarnas samtal, huru lågt det än fördes, och ehuru det endast fragmentariskt hunnit de båda systrarnes öron, likväl åstadkommit en märkelig scenförändring.

Leken hade upphört, samtalet tystnat och den påbörjade docktoaletten icke blifvit fullbordad.

Den äldste af dem, den trettonåriga Rosa lyssnade med stegrad uppmärksamhet och insög hvarje uppfångadt ord, som blomman den smekande giftvinden. Hennes ögon strålade, hennes läppar logo, det vackra hufvudet höjdes med stoltnet, och den smärta gestalten blef allt rakare och rakare, under det att ögonen med synbart välbehag dröjde vid den bild, som i spegeln mötte hennes öga.

Alma däremot — ett år yngre än systern — blef allt blekare och blekare. Det stora mörka ögat sänkte sig allt djupare ned mot den fina, färglösa kinden, under det att stora tårar neddroppade på dockan, som hon höll på sitt knä och öfver hvilken hon böjde det lilla hutvudet, så att endast nacken blef synlig för Rosa.

Ehuru föräldrarnes samtal tystnat och endast kortens lyttande jämte majorskans tillrättavisande i afseende på patiensen numera nådde de båda systrarnes öra, sutto de likväl kvar i samma ställning, då ljudet af klingande bjällror störde Rosa i sina ljufliga drömmar.

Hon reste sig häftigt upp och sprang till fönstret, där instinkten nästan mera än synorganen sade henne hvilka de voro, som höllo vid trappan, ty januaridagens skymning hade redan utbredt sig öfver den snöhöljda jorden.

— Skynda dig, Alma, och kasta in dockor och allt skräpet i dockskåpet! utropade Rosa, under det att hon med den lilla fickkammen och hutvudet ända in i spegelglaset slätade de bruna lockarne.

— Usch, att man kan leka med sådana där trasluntor! tillade hon med gäckande ton; men det är också sista gången som du får mig till dockskåpet, kom ihåg det, Alma! Och i det samma gaf hon den forna favoritdockan en föraktlig spark och skyndade därefter in till föräldrarne.

— Ha inte pappa och mamma hört att här är främmande?

— Hvem då, Rosa lilla?

— Barons på Lindsjö.

— Ack, jag förstår! Kadetten kommer och tar afsked! utbrast majorskan, som rest sig upp; men, Rosa lilla, skall du icke byta om klädning? Den röda och svarta klär dig bättre. Skynda dig garderobsvägen upp. Du kan skynda dig, när du vill!

— Söta Melker, bry dig nu inte mera om de där gamla korten. Renklous äro inne i ögonblicket.

Emellertid hade huspigan tändt den stora lampan och några ljus i kronan, medan betjänten hjälpt de främmande af med vinterplaggen.

Den stackars Alma hade, äfven hon, vaknat från sina kvalfulla drömmar och kastat in dockor och leksaker i dockskåpet.

— Farväl du kära docka, hviskade hon till den, som varit hennes älskling; tack för all glädje du gjort mig! Nu leker jag aldrig mera med dig, och aldrig håller med något annat i världen! tillade hon med djup bedröfvelse, kysste dockan, igenläste dockskåpet och skynda-

de därefter, i samma ögonblick som de främmande inkommit i salongen, upp på det rum, som beboddes af de båda systrarna och hvilket låg innanför lärarinnans.

Rosa fann hon framför spegeln, omkring hvilken hon ställt så många ljus, som tunnits i både deras och lärarinnans rum, och bakom henne var posterad den kvinliga tjänsteande, som dyrt fick betala sin kammarjungtrubefattning.

— Sää, du kunde ändå skilja dig vid dockorna! utropade Rosa, då Alma inträdde, hvar på hon tog eau de cologne-flaskan och öfversköljde med dess innehåll de fina händerna och började sedan bita den vackra underläppen. Detta var toalettens sista experiment.

— Gå upp till frökvarne och bed dem komma ned! tillsade majorskan huspigian. De veta icke där uppe i jungfruburen, att vi hafva ett så kärt främmande.

— Liksom ja' inte hörde när ho' skicka opp sötungen Rosa te' göra sig fin för kadetten, mumlade huspigian på vägen upp till frökvarne.

— Tror du icke, Rosa, att jag kan få vara här uppe? frågade Alma nedslagen.

— Nej, du måste gå ner och hälsa, men sedan kan du gärna vara hvar du vill. Och de båda systrarna gingo ned.

De främmande, hvilka voro enkefrierinnan Renklou, jämte hennes sjuttonåriga dotter och hennes son, en adertonårig kadett, hade redan placerat sig, då de båda systrarne inträdde i salongen, där — man måste medgifva det — de företedde en fullkomligt olika anblick. Den ena glad, rosig och strålande, med den säkerhet, det mod, som vissheten om framgång alltid skänker åt våra förehafvanden.

Den andra blek; förgräten och modfälld, i medvetande af den tulhet, det obehag, som hon visste tillbakastötte alla.

— Hvar är mamsell Weiner? frågade friherrinnan då hon hälsat de båda flickorna och sett dem utan sin lärarinna.

— Hon är i dag i prostgården och tar där afsked af julferierna, ty i morgon börja åter lektionerna, svarade majorskan.

Den ungdomliga kvartetten drog sig snart in uti kabinettet, där han upplöste sig i tvänne duetter, hållna i fullkomligt olika tonart. Kadetten och Rosa voro högt uppe i galanteriets tonskala, och hvilken som varit åhörare skulle förvånat sig, icke så mycket öfver den unge martissonen — ty man vore nästan färdig att tro, att de vid krigsakademien äfven genomgå en kurs i kurtis och galanteri, så fulländade äro, med få undantag, alla kadetter i dessa idrotter — men så mycket mera öfver den trettonåriga flickans pikanta och beräkna-de koketteri.

Den sjuttonåriga fröken Nanna Renklou och Alma hade tagit sin plats framför den nyss antända brasan — soffan var inkräktad af kadetten och hans flamma och där talade de om likgiltiga saker med det bristande intresse, som visade svaljet mellan de tolf och de sjutton åren — mellan barnet och jungfrun.

— Men, Alma, hvad tattas dig? utbrast Nanna, då den nu flammande brasan klart upplyste Almas bleka, sorgsna anlete, och nu blef det lif och intresse i den unga, varmhjärtade Nannas både röst och utseende.

— Å, ingenting, svarade Alma, som vid detta vidrörande af hennes smärta hade svårt att tillbakahålla sina tårar.

— Min lilla snälla Alma, icke får du vara ledsen! återtog Nanna och lade Almas hand smekande mellan sina. Säg mig orsa . . .

— Vill icke det unga herrskapet komma ut i salongen och göra litet musik, innan vi äldre sätta oss till spelbordet? frågade majorskan och stack hufvudet inom kabinettsdörren från hvilken hennes öga med omisskänligt välbehag dröjde hos den lilla gruppen i soffan, hvarefter hon leende aflägsnade sig.

— Är icke vår lilla duett den skönaste musik? hviskade kadetten och tryckte Rosas hand.

— Om icke den skönaste, så åtminstone ganska pikant, svarade Rosa skalkaktigt; men det är kanske bra att han afbrytes, innan han hunnit bli tråkig, tillade hon med ett uttryck långt öfver de tretton åren.

— Tråkig? deklamerade kadetten med äkta kadettpatos och inneslöt Rosas hand mellan båda sina.

Nanna och Alma närmade sig dörren.

— De kunde gärna ha suttit kvar; deras ryggar voro en så passande sauve garde, yttrade Rosa med synbart missnöje, men nu måste vi följa med, annars rör väl Nanna upp himmel och jord.

Vid den stora flygeln satt Nanna, där hon på majorskans uppmaning spelat en sonat af Mozart, som majorskan framlagt åt henne och hvilken hon trodde skulle bli en stötesten för Nannas musikaliska talang. Majorskan hade likväl bedragit sig.

— Det är icke godt för Rosa att nu uppträda efter ett sådant mästerverk, yttrade hon med ett tonfall, som tydligt förrådde hennes

afund; men vi få komma ihåg, att Rosa är ännu icke fjorton år, och vid den åldern kan man icke i något fall begära så mycket.

— Jag tycker verkligen att Rosa är i bra många fall långt framom sin ålder, inföll med ett fint leende friherrinnan, som under musiken betraktat det koketteri Rosa utvecklat i kasselugnsvrån.

Majoren förslög att båda flickorna skulle spela ett á quatre mains, men majorskan ville det icke. Hon fruktade, som hon sade, att det icke skulle gå bra för Alma, då mamsell Weiner icke stod bredvid och räknade.

Rosa hade hvarken musikalisk fallenhet eller håg för musik, då Alma däremot ägde båda dessa företräden, men därom ville maken aldrig höra talas.

Rosa började ett salongsstycke, hvilket till båtad både för henne och hennes åhörare snart afbröts genom ankomsten af en härads höfding med fru, en fullväxt dotter, jämte en son, hvilken nyligen tagit hofrättsexamen.

Nanna och den unge notarien växlade då och då några varma hjärteblickar, mellan hvilka Rosas öga på honom riktade koketteriets små gnistrande raketer hvilka voro nära att till aska förbränna kadettens både lugn och kontenans.

Sedan sällskapet, efter att vid det stora divanbordet njutit af frukter och mångahanda förfriskningar, åter var på rörlig fot, smög sig den lilla obemärkta Alma upp på sin kammare för att ostörd få gråta och liksom djupare i sitt hjärta intrycka de ord. föräldrarne talat, hvilka där kändes som hvassa, kvalfullt stingande törnen.

Hon kastade sig framstupa i den redan bäddade sängen. Hon grät längn, — grät så som måhända endast barnet kan gråta.

Alma visste och hade alltid vetat, att modern nästan hatade henne; hon hade sett dagliga prof därpå, men hon hade dock aldrig så som nu hört hennes afsky uttala sig. Och hvad som ännu djupare smärtade det stackars barnet, det var faderns svar på moderns förebråelse, att han var så svag för Alma.

— Mamma hatar mig! Pappa är god mot mig, endast därför att han tycker det är synd om mig — icke därför att jag är honom kär! utbrast hon slutligen, sedan de våldsammaste snyftningarne upphört. Och Rosa, den vackra, lyckliga Rosa, hon kan håller icke hålla af sin tula, obehagliga syster, och det är därför hon nästan aldrig är vänlig mot mig, annat än när jag hjälper henne med hennes öfversättning. Och jag håller så mycket af henne — så mycket af dem alla, och jag ber så innerligt för dem i mina böner. De be nog aldrig för mig. Jo, kanske pappa, ty han tycker det är synd om stackars fula Alma!

Och åter försjök hon i en spasmodisk, nästan ohämmad gråt.

— Söte, gode Jesus! Du barnens vän, du alla bedröfvades vän, säg i mitt hjärta att jag icke behöfver mer än dig! utbrast hon åter snyftande. Du förskjuter mig icke, därtför att jag är full! Du älskar mig, blott min själ är vacker. Ack, gör den du så vacker och så ren, att jag en gång hos dig i din himmel får den kärlek jag icke får på jorden!

Djupt ned i örngättet gömde hon åter de förgråtna ögonen, de flammande kinderna.

Sakta öppnades dörren, och ändå saktare tillslöts hon, då den inträdande blifvit varse Alma och hört hennes snyftningar.

I ögonblicket hade mamsell Weiner aftagit hatt och kappa och med ett: Hvad fattas min lilla kära Alma? lade hon kärleksfullt sina armar omkring den snyftande flickan, hvilken hastigt reste sig upp och gömde hufvudet vid den goda lärarinnans bröst.

Sedan nu mamsell Weiner lyckats lugna den stackars Alma, bad hon att få veta orsaken till hennes tårar och sorg.

Alma berättade, hvad som tilldragit sig, men ej med de ord hon nyss inför Gud utgjutit sitt hjärta. Hennes dotterliga grann'agenhet ålade henne, äfven i detta ögonblick, att mildra intrycket af moderns ord.

Naturligtvis insågs och uppskattades detta af den lika klarsynta som deltagande lärarinnan, som ock förstod att lugna det unga bedröfvade hjärtat utan att kasta skugga på dem som för barnet borde stå i en ljus dager.

— Nu kunna ju flickorna spela a quatre mains? sade majoren till mamsell Weiner sedan denna med Alma inkomit i salongen. Min hustru trodde ej att det skulle gå bra utan en liten räknehjälp.

— Det behöfves ingen hjälp till å quatre mains — de äro ju vana att spela tillsammans. Alma är så säker i takt och räkning.

— Det tror jag — Alma favoriten! utbrast Rosa brinnande af ham till den ungdomliga grupp, som slagit sig ned i och omkring småsofforna.

Friherrinnans läppar krusades af ett fint leende, och majorskan fästade en utmanande blick på guvernanten, som uppmanade sina disciplar att gå till pianot.

Alma reste sig bäfvande. Hon visste att lärarinnaus beröm ökat moderns hat, och hon såg huru Rosas ögon flammade af vrede.

— Kan ej Alma, som är så skicklig, spela ett solostycke, så får hon visa sin talang, och jag stör henne icke med min osäkerhet, utbrast Rosa med en blick och röst, som tilldrog sig allas uppmärksamhet.

— Inga kapriser, Rosal sade fadern strängt och med en blick, som tvang Rosa till instrumentet.

— Gå upp från instrumentet, Rosa, så skall jag spela din stämma, sade lärarinnan, som hörde hur vårdslöst hon spelade och gjorde allt för att förvilla Alma.

— Det var just hvad jag önskade, sade Rosa spotskt och reste sig från pianot.

Ouverturen till "Norma" — det var denna lärarinnan och Alma spelade — gick utmärkt och alla, utom modern och system, tackade Alma.

— Tänk uppå gouterbalen, Rosa, hviskade kadetten vid afskedet.

Hon svarade med ett förtjust leende.

— Släpp ej, tillade han, tant och farbror förr än de resa till Stöckholm!

ANDRA KAPITLET.

Lektionerna hade börjat. Alma var som vanligt flitig och uppmärksam, men nedstämd och modfälld — Rosa däremot latare och trotsigare än någonsin.

Guvernanten försökte med alla möjliga medel att förmå henne till flit och besinning — men allt var förgäfvets.

— Jag ämnar ej bli blåstrumpa! förklarade Rosa en dag, då lärarinnan i strängare ord förebrått henne för hennes lättja och olydnad. Det är således ej värdt att mamsell bråkar så mycket med min läsning! Läsning roar mig ej och jag behöfver ej läsa för att skaffa mig bröd.

— Ack, det kommer sig af hvad mamma sade härom dagen, tänkte Alma, darrande af förskräckelse öfver systemens djärthet att så svara sin lärarinna.

— Rosa behöfver ej forceras, sade major-skan en dag, då guvernanten talade med henne om Rosas tilltagande håglöshet. Hon har tillräcklig lärdom. Henne fattas nu blott att coulamment kunna tala språket, och det är det enda, som hon icke bör försumma. Det förstås att det gick bättre, om vi hade en infödd fransyska, tillade hon smädligt, och det

är något, som vi väl icke länge kunna und-
vara.

— Nå, jag skall berätta en stor nyhet! ut-
ropade Rosa och instörtade strålände af glädje
i skolrummet. Vi skola i nästa vecka fara till
Stockholm!

— Å, bli icke så förskräckt för det, du,
kära Alma, du slipper att följa med. Du och
mamsell Weiner få allt vara hemma. Det
är bara pappa, mamma och jag som skola
fara.

Ötver Almas kind hägrade en lätt rodnad,
och det stora, själfulla ögat strålade i ovanlig
glans.

— Huru länge ämnar pappa och mamma
vara borta? frågade lärarinnan.

— Det är icke bestämdt, men troligen så
länge som vi ha roligt, för resan är endast där-
för, att mamma och jag skola få komma ut li-
tet i världen. Man kan ju dö af ledsnad här
på det tråkiga bondlandet, som mamma bru-
kar säga.

— Men icke ämna väl dina föräldrar föra
ut dig i stora världen? Det hör icke till go-
da ton — för att icke tala om långt giltigare
skäl — att där presentera ett barn.

— Jo, det göra de visst! Man är väl
icke precis barn när man är på femtonde
året.

Rosa hade tvänne dagar förut fyllt sjo-
ton.

Ett eget leende gled ötver Almas läppar;
man skulle nästan kunnat säga, att en liten
ironisk anstrykning lekte däri.

— Och dessutom tycker mamma, att jag i alla afseenden är så tidigt utvecklad, att man gärna kan tro mig vara sexton år.

— Ja, tyvärr, kära Rosa, är du ovanligt utvecklad i de fall, du icke borde vara det, men står däremot långt efter dina år i det som borde vara din ära och din prydnad, svarade mamsell Weiner med djupt allvar.

Ett hänligt leende krökte Rosas läppar.

— Det är för underligt, Rosa, att du tycker att det är så roligt att vara äldre än du är, inföll Alma. Alla ha ju då större fordringar på dig. Jag skulle hellre vilja vara ett år yngre än jag är, så att jag kunde bli snällare och lära mig mera.

— Å, det är alldeles för bittida för dig, kära Alma, att önska dig vara yngre än du är. En sådan önskan brukar icke komma förr än längre fram, när ungdomen sagt farväl, genmälde Rosa och fästade därvid sitt öga med ett uttryck, vida öfver de fjorton åren, på den trettioåriga mamsell Weiner.

— Stackars Rosa! suckade lärarinnan, och en tår af djupt medlidande fuktade hennes öga.

Emellertid ordnades allt för resan, och man kunde verkligen säga, att hela huset var i uppror, så vida man kan begagna detta uttryck, då all denna oreda och brådska försiggingo med vida mindre storm, än som vanligen är fallet ätven vid de minsta bestyr, ty major-skan var nu vid briljant lynne, hvilket eljest hörde till det ovanliga.

— Det gör du rätt uti, min lilla hjärtunge, som redan på förhand njuter af de nöjen och de triumfer, som vänta dig i Stockholm, yttrade majorskan stundom till Rosa, som nästan odeladt letde i ljufva, svindlande förespeglingar för Stockholms sejouren och numera icke kunde förmås til den minsta uppmärksamhet, det minsta intresse för skolrummet.

— Har då aldrig mamsell Weiner varit femton år, efter hon kan förundra sig öfver att ett ungt, lifligt sinne icke kan vara intresserad af läxor och öfversättningar, när ett helt panorama af nöjen och förströelser med hvarje dag vinkar på allt närmare håll? utbrast majorskan, då hon en gång ertappade lärarinnan under en förebråelse till Rosa.

Majoren delade icke sin hustrus och dotters glädje öfver resan, det syntes på hela hans väsen. Han suckade mängen gång och syntes nästan förlägen, när det var fråga om denna förlustelse, hvilken han gjort allt att förhindra, ehuru han slutligen -- likt alla de stackars äkta männen, som gitt sig med en rik och bortskämd flicka — måst gifva efter . . .

Som älskare, som trolofvad är en sådan man hennes slaf, så kommer smekmånaden och sätter inseglet på hennes välde. Tjusingen bleknar dock småningom, och i samma mån byter sig det där ljutliga väldet, den där tju-sande blomsterspiran till en boja, som på en gång trycker och sårar. Han försöker nu att aflytta eller åtminstone skaka henne, men i de flesta fall — af svaghet eller för husfridens skull — afstår han snart från dessa försök, ty lämnar man en gång en sådan kvinna öfvertaget, så blir hon en liten Bismarck, som icke släpper förr än hon inkräktat det område hon föresatt sig.

— Jag afundas er, som få vara hemma, sade majoren före afresan till mamsell Weiner, och jag önskar af allt hjärta, att jag åter vore här igen.

— Jag skall köpa dig en vacker docka, och åt mamsell Weiner något arbete af Fredrika Bremer eller onkel Adam, yttrade Rosa, då hon, strålände af glädje i den eleganta resdräkten, satte sig upp i täckslådan bredvid mamma.

— Glöm för all del icke att Cheni får passande mat och att hon ibland får hämta frisk luft, den där lilla stackarn, som så länge skall sakna sin matmor! Och du, lilla Alma, glöm icke att hålla in hakan, nu när icke mamma är hemma och påminner dig därom.

Dessa voro de moderliga afskedsorden.

— Gud vare med dig, mitt barn! sade majoren med vek röst och slöt den gråtande Alma i sina armar. Det är godt att få lämna sitt barn och sitt hem i så goda händer, tilllade han med en vänlig blick på mamsell Weiner.

Med dessa ord kastade majoren sig upp på kuskbocken.

Bakom täckslådan uppfördes äfven en liten afskedsscen mellan kammarjungfrun, som var placerad på de högt uppstaplade reseffektorna, och trädgårdsmästaren, som medan han stoppade fällen omkring sin skönas fötter, under densamma lurendrejade en påse kalviner. Det hade blifvit mycket litet frukt det året.

— Söta Örtenqvist, låt inte Thilda på Lindsjö ta dej ifrån mej! snyttade kammarjungfrun och höll troget fast i trädgårdsmästarens hand.

Svaret blef endast en öm blick, ty stall-drängen hade ankommit, tagit tömmarne ur älskarens hand, intagit sin atundsvärda plats vid kammarjungfruns sida och med ett Hoppl satt hästarne i gång, ty täckslädan var redan långt framme i allén.

— Hvad pappa var vänlig mot mig och hvad han är god, men han håller ändå icke riktigt af mig! snyttade Alma och lutade huvudet ned mot sin lärarinns bröst.

— Alma lilla, skall du då åter komma med de där mörka tankarne? Jag hoppades, att du hade öfvervunnit dem.

— Ack, jag tycker så ibland, men så komma åter de förtärliga orden, som jag hörde i julas vid dockskåpet, och så tycker jag att det är som om hjärtat började gråta.

Minnet af det samtal mellan föräldrarne, som vi veta att Alma afhört, och hvilket de första ögonblicken brakt henne i en slags förtviflan, kunde icke fullt utplånas ur hennes själ. Den första bittra smärtan hade väl mildrats, men en djup ehuru stilla sorg bodde i hennes unga hjärta.

— Ack, att jag skall vara så ful, så att ingen kan älska mig! utbrast hon ofta, sedan hon länge under tårar i spegeln beskådat sitt ansikte. Hvarför, o Gud, gjorde du Rosa så vacker, att alla älska henne, och mig ful, att ingen hvarken vill se på mig, eller hålla af mig!

Mamsell Weiner hade visst till någon del lyckats försona den stackars flickan med dessa marterande tankar, dels därigenom att försäkra henne att hon icke var så ful, som hon trodde

sig vara, och dels genom att föreställa henne huru mycket den andliga skönheten stod öfver den blott kroppsliga, då hon på samma gång sökte uppmuntra henne att genom bön och arbete allt mer och mer tillegna sig denna. Men det giftiga fröet hade blitvit för djupt nedsådt i det unga hjärtat, för att fullt kunna uppryckas; ehuru dess broddar afskuros, så lefde dock litsämnet kvar!

TREDJE KAPITLET.

På Brunkebergs hotell, den tidens praktigaste logis för resande, voro rum beställda för majorens. Vår bekante kadett, den unga baronen, infann sig redan följande dagen, för att uppvakta och välkomna de nyss anlända.

En liten biljett, som Rosa i hemlighet lagt på Norrköpings postkontor, hade underrättat honom om dagen för deras ankomst.

Baronen var utom sig af glädje, ty den omtalade gouter-balen skulle bli följande söndag. Han skulle få sin önskan uppfylld att se densamma illustrerad af Rosa. Han anhöll därför genast hos majorskan, att hon icke måtte vägra hans ödmjuka bön att till denna kadetternas högtidsdag få inbjuda både henne och hennes dotter.

Majorskan gaf med nådig belåtenhet sitt samtycke, och de båda unga växlade en blick, som skulle förvånat psykologen.

Men hur skulle man hinna få baltoaletterna i ordning? Man hade ju blott tvänne dagar för detta maktpåliggande värf.

Majoren tyckte att de baldräkter, som gjordes till Karlsbalen i Linköping, skulle äfven för denna med heder kunna begagnas.

Majorskan ryckte på axlarne och frågade om han verkligen ville se sin hustru och sin vackra dotter i "chiffonerade landsortstoaletter" och om han inte visste att det var på första inträdet i stora världen, som en ung flickas hela repertoar berodde.

Uppackningen — med undantag af det allra nödvändigaste — måste inställas, tyger, sömmerskor och modejournal anskaffas. Bråk, oro och öfverläggningar upptogo uteslutande hvarje ögonblick, och dessa senare at en så djupsinnig beskaffenhet, att de hade kunnat täfla med dem som försiggå i ett diplomatiskt kabinett.

Majoren suckade och fann det Stockholmska hemmet långt otrefligare än det landliga och utgifterna på dessa få dagar uppgå till ett siffertal, som nästan förskräckte honom.

— Jag har råd därtill, svarade majorskan med sårande trots, om majoren vågade göra en anmärkning öfver de orimliga utgifterna.

Den stora dagen var emellertid kommen, toaletten fullbordad, och majorskan stod framför en af salongens trymåer, med ett segerleende betraktande sin eleganta personlighet.

Hennes dräkt utgjordes af en himmelsblå, rikt monterad och i hög grad dekolleterad moaréklädning. På hufvudet bar hon hvita kamelior, och en bukett af samma slags blommor var fästad med en agraff af gnistrande briljanter, i samma stil som det dyrbara halsband, hvilket blixtrade på hennes hals.

Rosa var klädd i hvitt silkeflor, hvilket smög sig likt lätta silfverskyar öfver den skära sidenklädningen, hvars luftiga draperier voro uppfästade med buketter af skära törnrosor. På hufvudet bar hon en krans af samma slags rosor.

Hennes åsyn var bländande, det kan icke nekas; också gjorde hon ett stort uppseende bland de eldtängde kadetterna, för hvilka hon utvecklade ett så fint, nästan berusande koketteri, att det icke öfverträffades af någon — måhända likväl med undantag af modern-lärarinnan!

Rosa tycktes, likt en öfivad världsdam, till alla lika utdela sina gracer, men med kadetternas vanliga siareblick upptäckte de dock, att hennes ömmaste blickar, hennes mystiska hviskningar tillhörde Viktor Renklou, ehuru denne genom Rosas koketteri likasom slungades emellan sin kärleks ljufva blomsterö och svartsjukans brännande lavaströmmar.

— Och jag som trodde, att dessa båda sköna konstellationer på vår dunkla Stockholms-himmel voro tvänne systrar! utbrast den store kvinnodyrkaren general P., hvilken låtit presentera sig för majorskan. Att det var mor och dotter kunde icke falla mig in, och jag har ännu svårt att tro på detta under. Åtminstone är jag säker, att den präst, som utfärdade hennes nåds lysning, verkligen riskerade sitt ämbete.

— Jag förstår generalens skämt och tar således ingen skada af dess smickrande artighet, men tillstår dock uppriktigt, att tidiga giftermål åtminstone medför en fördel, nämligen att det i motsatt fall kan hända modern, då hon på världsteatern presenterar sin unga dotter — hvad som verkligen hände en fru af mina bekanta — att man tager modern för mormodern

— Jag tillstår också uppriktigt, att jag alltid beklagat de något bedagade mödrarne med de unga döttrarne. De gäspa och se så olyckliga ut, och det händer till och med att de slutligen insomna!

Generalen log hänryckt och tyckte, att majorskan verkligen var en oskattbar akquisition för säsongen.

Sådan var början, och i samma anda fortsattes hela den Stockholmska sejouren. Ut i ett yrande kretslopp aflöste det ena nöjet det andra, och Rosa blef nu med hvarje dag en allt mer och mer utvecklad kokett.

Majorskan log och tyckte, att ingen moder, allt sedan Evas dagar, kunnat uppvisa ett sådant praktexemplar af lyckad uppfostran.

Majoren var nästan förtviflad. Han skref ofta till Alma, och alla hans bref andades en varm, faderlig kärlek, ett tilltagande vemod.

Majorskan däremot skref aldrig. Hon var så trött, så upptagen.

— Hvad jag beundrar dig, käre Melker, som står ut med det där eviga och tråkiga skritvandret, plögade hon säga, och någon gång tillade hon: Du hälsar väl ifrån mig och säger, hur roligt vi ha!

Med hvarje dag längtade majoren allt mer

och mer att få fara hem, men därom ville hans hustru icke höra talas.

— Men Rosa blir ju i grund fördärtvad, ohjälpligt bortskämd!

— Hvad du har blifvit landtlig och tråkig, käre Melker! Rosa blir bortskämd, säger du. Det är detsamma som att säga att rosenknoppen blir bortskämd, därför att han står i solskenet; det är just det, som utvecklar hans skönhet . . . Jag tycker tvärtom, att du som far skulle kändigt stolt att se huru allas ögon med förtjusning och beundran betrakta din dotter! Se att hon är fixstjärnan, hvar hälst hon visar sig! Var icke jag också så där feterad och observerad som Rosa? Nå, blef jag bortskämd kanske? Har icke jag uppfyllt mina pligter som maka och mor?

Majoren suckade djupt.

— Ja, efter ditt begrepp om helgden och allvaret af dessa plikter, svarade han, icke utan ett slags bitterhet.

Å, hvad det ändå är förfärligt att gräfva ner sig på landet; där blir man som du tråkig, odräglig, ja nästan bigott! utbrast majorskan med en axelryckning.

Påskan nalkades, den inträffade i midten af april det året, och nu yrkade majoren med allvar på hemresa.

Majorskan föregaf Långfredags-konserten som hinder.

— En dylik konsert tycker jag icke skulle vara i din och Rosas smak.

— Ja, för att vara uppriktig, käre Melker så har du på sitt sätt rätt. Men, ser du, Rosa

borde väl kunna säga att hon hört en dylik konsert. Hvad mig beträffar, så har jag som du vet, hört den många gånger, ehuru att jag icke precis vill påstå att jag njutit af självtva konserten, men det är något så pikant att se de där höga frimurarne i sina högtidsdräkter. Att sitta i den gamla salen och se upp på alla de gamla vapensköldarna, är icke också utan inträsse, när man själf äger en af dem. (Man hade ännu den tiden dessa konserter i ridlarhussalen.) Aftonen kan därför vara rätt intressant, så vida man icke blir inklämd på en bänk, så att man hvarken kan bli observerad eller tilltalad.

— Nå Melker, nu har jag engagerat en fransyska för flickkoral! sade majorskan några dagar före påsk.

— Än mamsell Weiner då?

— Hon får flyttal

— Hur kan du vilja skilja dina barn vid en så utmärkt lärarinna?

— Jo, af tvänne skäl. Hon är svenska — och hon favoriserar Alma på Rosas bekostnad.

— Hon talar utmärkt väl franska, det ha ju till och med utlänningar erkänt.

— Icke som en infödd och dessutom får hon ju Rosa aldrig att tala. Rosa är så spiri-tuel, att hon nog förstår, att mamsell Weiner saknar språkets finesser.

— Däruti har du rätt, ty mamsell Weiner är en för ärlig natur, för att förstå de finesser som behöfs för Rosa. Och långt ifrån att orättvist favorisera Alma, så både förebrår och

straffar hon hennes fel, men hon ger äfven rättvisa åt hennes många goda egenskaper. Stackars lilla Alma, hon behöfver nog någon som älskar och skyddar henne.

— Men det är alltid på Rosas bekostnad.

— Hvad du är orättvis som mor!

— Seså, nu kommer den där gamla lexan igen. Emellertid gläder jag mig mycket åt den charmanta fransyskan. Det ger också en finare ton åt huset, när det dagliga umgänges-språket blir franska.

— Då får jag åtminstone icke vara mycket med, och det är så godt det.

— Får jag lof att veta för hvilken tid du engagerat den där charmanta fransyskan?

— Tills i slutet af maj.

— Och mamsell Weiner vet at ingenting?

— Guvernanter städas ju icke; de måste flytta, när man behagar.

-- Men det är dock något som icke händer med mamsell Weiner! inföll majoren med strängt allvar. Du må engagera din charman-ta fransyska när du behagar, men mamsell Weiner kommer icke att lämna vårt hus, törrän hon äger en god, en fullt antaglig plats! I det fallet måste min vilja ske!

— Men jag har uppgjort med min lilla fransyskal!

— Men jag har uppgjort med mamsell Weiner!

— Min Gad, Melker, hvad du blifvit despotisk! Du kan då trötta ut en ängels tålamod! utbrast majorskan med teatralisk pathos.

För mamsell Weiner och Alma hade vintern ganska angenämt försvunnit, för den senare både nyttigt och lärorikt. Deras lif hade varit ett lif i kärlek och frid, under hvilken Alma gjort så stora framsteg, att det nästan gränsade till det otroliga.

Almas rika och intelligent natur hade under detta fridfulla lugn, under samtalen med den älskade, sannt bildade lärarinnan, mjukt och harmoniskt utvecklats. Man hade, — med undantag af mamsell Weiner — icke förstått hennes rika och ädla anlag, hvilka varit likasom insnärjda i kärlekslöshetens tvångströja.

Äfven till det yttre hade Alma undergått er märkbar förändring. Den skygghet, den tafatthet, som isynnerhet den senaste tiden i stigande grad utgjort grundtonen i hennes väsende, hade nu försvunnit för den vänlighet, den själtullhet, som gjorde henne glad, tillgänglig och älskvärd.

Bland dem som mest märkte Almas förändring och som kände sig innerligt dragen till henne var Nanna Renklou. Hon hade förut endast känt medlidande med den bleka, tysta och försagda flickan, förtrampad, hatad, och förbisedd som hon varit af modern och Rosa, hvilken senare hvarken hon eller hennes mor kunde fördraga.

Nu däremot kände hon vänskap, inträse, beundran för henne, och hon önskade att det varit Alma, som i stället för Rosa varit föremålet för broderns hyllning; men hon tröstade sig med tanken, att de där kadett-tyckena sällan ha någon frändskap med evigheten.

Med bäfvan emottogo de båda hjärtevännerna underrättelsen om familjens hemkomst.

Majorskan hade i sin mans bref bitogat några rader, hvilka tillsade, att det tvänne dagar efter deras hemkomst skulle på Almenäs bli stor middag, och till rättesnöre för densamma, hade hon skickat en matsedel, antecknad efter den middag, på hvilken hon nyss varit hos general P., för vintern en af majorskans trognaste kurtisörer. Hon hade därjämte skickat en förteckning på de gäster, som skulle bjudas.

Mamsell Weiner suckade djupt vid alla dessa underrättelser, och Alma slog sins armar om hennes hals, och i de tårar som hon utgöt vid den trogne vännens hjärta blandade sig glädjen att återse den älskade fadern med fruktan och bäfvan för det tvång och den kärlekslöshet som hon visste skulle blifva en följd af moderns och systemns återkomst.

FJERDE KAPITLET.

På den första ångbåt, som öppnade kommunikationen mellan Stockholm och Norrköping, hade majorens anländt till denna senare stad, hvarest hästar afhämtade dem.

De bodde närmare Linköping, men kanalbåtarna hade ännu icke börjat sina turer, hvarför de måst taga denna omväg.

Med ovanlig vänlighet hälsade majorskan de hemmavarande, ock majoren med den hjärtlighet, som var honom egen och hvilken nu upphunnit sin superlativa grad genom glädjen att åter vara i det efterlängtrade hemmet.

— Att ni icke dött at ledsnad! utropade Rosa, sedan hon hälsat systemen och lärarinnan. Att ni kunnat uthärda de långa förfärliga vinterkvällarne! Ack, då har jag haft som allra roligast! Och det säger jag, att jag aldrig skulle stå ut att vara en vinter på landet!

— Nå, det hoppas jag väl att du skall slippa, inföll majorskan med stolt säkerhet.

Presenter utdelades, vackra och eleganta, och at Rosa fick Alma en stor docka i parsertoalett.

— Ack, om du gifvit mig en bok i stället! sade Alma. Jag leker icke mera med dockor, men jag läser så gärna.

— A, lillan kan gärna leka med dockor, hon förstår sig icke på andra nöjen.

Alma suckade och försökte stänga in tåren i ögonvrån.

— Nå, jag skall berätta dig en nyhet.

Alma betraktade sin syster.

— Jo du, vi få en fransyska hit.

— Hvad skall hon göra här?

— Tala transka med oss, naturligtvis!

— Än mamsell Weiner, då?

— Hon skall flytta.

— Flytta? eftersade Alma nästan ljudlöst.

— Jo, du.

— Hvem har sagt det?

— Mamma, det förstås!

— Vet pappa det?

— Det vet jag icke, men hvad jag vet är, att jag till nästa vinter skall tala franska cou-lament, som mamma säger, ty, ser du, den första förargelse jag haft i vinter var på balen hos öfverståhållaren, där jag blef presenterad för en fransk officer och jag icke kunde hvarken riktigt förstå eller svara på hans charmanta franska. Då föresatte jag mig att det icke skulle hända nästa år, och det var just denna afton, som bestämde mamma för fransyskan.

— Detta var ditt eget fel, ty mamsell Weiner har ju aldrig fått dig att tala franska.

— Ja, ser du, det är därför att hvarken mamma eller jag aktar andra än intödda.

Alma var tankfull. Hon gick ut i trädgården, där hon grät ut den smärta hon icke vågade visa.

Emellertid samlades gästerna till den middag, som höll på att reta gallfeber på majoren och om hvilken han icke förr än efter sin hemkomst haft någon aning.

Gästerna utgjordes af grannarne, bland hvilka triherrinnan på Lindsjö, flera officerfamiljer, härads höfding Löfvendals, jämte prästerskapet med flera.

— En kapten Lönner — af majorskan kallad "trohetsmartyren" — tillhörde ätven sällskapet. Majorskan påstod, att han för hennes skull försakat både äktenskap, avancement och svärdsorden. Han var ogift och hade för sjuklighet tidigt tagit afsked.

Kalaset var i allt à la Stockholm, ty, så väl åt toalett som samtalsämnen, rätter och

servering sökte värdinnan gifva en prägel af hufvudstaden.

— Ack, tant lilla, så många hälsningar jag har ifrån Viktor! sade Rosa till friherrinnan Renklou. Han tänkte skrifva, men så blef det icke af, tillade hon skalkaktigt leende.

— Det är dock något som han både kunnat och bort göra, och Viktor har aldrig varit så trög i sin brefväxling som i vinter, bifogade friherrinnan med synbart missnöje.

— Ja, jag har allt tagit mig den friheten att påminna honom därom, ty han har allt varit så snäll och varit rätt ofta hos oss, inföll majorskan.

— Man får icke försumma sina barnsliga plikter för nöjet att vara med sina vänner, svarade friherrinnan med djupt allvar.

— Ja, men min lilla nådiga Mathilda, det är så länge sedan du var i Stockholm, att du säkert glömt huru upptagen tiden där är — man gör egentligen ingenting — men man är ändå sysselsatt.

— Viktor har nu också brådt med sin utgångsexamen, inföll blidkande majoren, som såg friherrinnans missnöje.

— Alma lilla, inte får du falla in i din gamla tafatthet, sade Nanna vänligt, i det hon drog den stackars flickan ned bredvid sig på soffan. Var dig själf och låt icke andra skædligt inverka på dig!

— Ack, Nanna, om du visste hvad jag vet!

Nanna såg frågande på henne.

— Jo, mamsell Weiner skall lämna mig.

— Ack, det har hon inte hjärta att göra!

— Det är icke hon som vill, det är mamma som tagit en fransyska.

Nanna kunde icke svara, hon tryckte blott

deltagande den lilla hand, som hvilade i hennes.

Aldrig hade någon bjudning på Almenäs förefallit gästerna så tråkig, oaktadt all den stockholmska elegans, som illustrerade densamma.

Man beklagade majoren mer än någonsin, och man talade med förakt och vämjelse om majorskan, som med full rättvisa fick uppbära skulden för både egna och Rosas fel.

— Nanna du, tänk om Rosa blir min sonhustru! utbrast friherrinnan under hemvägen. Hon går vida längre än modern, ty hon var icke vid Rosas ålder en så utlärd kokett!

— Å, nej, mamma lilla, jag kan väl aldrig tro en sådan olycka!

— Gitve Gud att din tro icke bedroge sig! Som hon nu koketterade för löjtnant Schmidt! Ja, hon lämnade nästan ingen af herrarne i fred, icke en gång den sextioårige häradshöfdingen!

— Gud vare lof, att icke hans son var hemma! tänkte Nanna.

Hade man kunnat följa de andra gästerna på vägen till sina hem, så skulle man hört att omdömet varit detsamma, och dock trodde både modern och dottern sig ha slagit alla med tjusning och beundran.

FEMTE KAPITLET.

— Mamsell Weiner lilla, det är en sak som jag så gärna ville tala med mamsell om och som jag hoppas att mamsell Weiner icke tar illa upp, började majorskan några dagar etter kalaset. Vi ha tänkt byta om lärarinna, så vida att mamsell Weiner kan finna en passande plats.

Läraryn rodnade starkt, och ett drag af förlägenhet lade sig öfver hennes ansikte,

Alma hade icke omtalat systemens förtroende, men hennes tårar och nästan förtviflade smekningar hade gifvit mamsell Weiner en aning därom.

— Det hör icke hit, utan när herrskapet bestämmer min flyttning, skall den genast verkställas.

— Nej, det kommer visst icke i fråga förr än vi veta ett godt hem åt mamsell Weiner, som vi hafva så många skäl att värdera. Det är blott den där fransyska konversationen, som är orsaken till detta ombyte, på hvilket vi annars aldrig tänkt. Men Rosa, som hädanefter kommer att tillbringa vintrarna i Stockholm, behöfver lära språket au fond, det vill säga en infödd.

Mamsell Weiner kunde haft mycket att säga i afseende på Rosas franska, men hon yttrade ingenting. Hennes tankar voro uteslutande sysselsatta med den lilla kära, olyckliga Alma.

— Ack, jag ser att du vet allt — vet det förskräckliga! utropade den stackars flickan, då hon senare på aftonen träffade lärarinnan med förgråtna ögon, och nu följde en scen af djupt bekymmer, varma, kärleksrika ord och bittra tårar.

Som en löpeld hade mamsell Weiners flyttning gått genom hela orten, och det dröjde icke många dagar förrän hon erhöi ett bref från ett prästhus i grannskapet, där de ingenting högre önskade än att få den utmärkta lärarinnan att fullborda deras enda fjortonåriga dotters uppfostran.

Mamsell Weiner tackade Gud, ty hon visste att prosten Linders voro utmärkt aktade och hederliga människor.

Hon skref ett jakande svar och bestämde flyttningen till den sista maj, emedan hon af Rosa hört, att majorskan önskade fransyskan så fort som möjligt.

Afskedet mellan mamsell Weiner och Alma var, som man nog kan föreställa sig, djupt påkostande för dem båda, och den arma flickan var nära förtviflad, oaktadt de kärleksrika råd, de ömma uppmuntrningar hon emottagit af den trofaste vännen.

Rosa upptörde sig oklanderliat, och majorskan ville, i glädjen att bli af med den som i alla tider generat henne, lämna ett behagligt intryck i hennes själ.

Majoren var rörd och bedrötvad, och till Almas glädje och öfverraskning tillät han henne att mer än en mil åtölja den kära vännen.

SJETTE KAPITLET.

Redan följande dagen ankom transyskan, en liten täck, brunett och kokett varelse, välkomnad, så mycket mer som hon medförde senaste modet på sommartoaletter.

Hon var klok och såg genast den position hon borde intaga. Smicker, estergifvenhet mot majorskan och favoriten, stränghet och klander mot den fula och förbisedda.

Hon kände obetydligt svenska språket och kunde således icke undervisa i detsamma, men det betydde ingenting, franskan var allt hon skulle lära au fond, i synnerhet konversationen. Engelskan hade då icke ännu blifvit så modern som i våra dagar.

Hon undervisade äfven i musik, ehuru med den ytlignet, som karaktäriserade hela hennes väsende.

Emellertid voro majorskan och Rosa aldeles förtjusta, och den senare kom snart till "G'aimable Julie" i det mest förtroliga förhållande. De voro som systrar i tycken, intressen och sympatier.

Den stackars Alma var i hög grad tillbakasatt, ensam och öfvergifven, ty majoren, som tyckte sig mera olycklig än någonsin, tillbringade nästan hela dagen utomhus. Han ville, så mycket möjligt var, undvika att vara vittne till alla galenskaper och slippa höra det odrägliga fransyska pladderandet.

— Ah, monsieur! je vous assure que la justice, c'est mon idôle et c'est pourquoi que je vous prie-fiez vous à moi et soyez tranquille.

Med dessa ord, uttalade med fransysk patos, hade Julie besvarat majorens faderliga böner och föreställningar om hennes synbara partiskhet för Rosa, hennes orättvisa mot Alma.

Majoren var nära att utbrista i häftig vrede, så mycket retades han af dessa falska, skenheliga ord, men han var van behärska sig, och han gjorde det äfven nu, inom sig afgifvande ett heligt löfte att aldrig mera tilltala den koketta samvetslösa varelsen.

Lektionerna upptogo icke många stunder af dagen. Rosa behöfde inga professorsstudier, blott hon kunde evertuera sig i språket, som mamma sade. Alma nämdes icke.

Alma var således nästan alldeles öfverlämnad åt sig själf, med undantag af de stunder, som upptogs af de franska lektionerna, af hvilka hon drog långt större nytta än Rosa. Tiden blef henne lång, och hon började att studera på egen hand, så godt hon kunde; men i stället att uppmuntra hennes flit, blef den föremål för åtlöje och smädelser, såväl af modern som af lärarinnan och Rosa, och hon kallades numera af dem sällan annat än "blåstrumpan".

På de promenader, som Julie och Rosa gjorde, fick Alma sällan vara med, och för att utan tillsägelse alldeles kunna skilja henne därifrån, gjorde de vanligen på det franska språket så direkta, ehuru allegoriska anspelningar på den stackars flickan, att hon icke kunde misstaga sig om den sårande allusionen.

Det beklagansvärda barnet kämpade under all denna kärlekslösa och hånande behandling en hård kamp med sina upproriska känslor. Hon kämpade för att fasthålla sina goda föresatser, för att uppfylla de löften hon heligt gifvit Gud och den kära, oförgätliga vännen. Hon läste hennes bref, läste dem omigen, läste de ställen i bibeln, hvilka hon anvisat henne såsom de säkraste medel mot vrede och bitterhet; men oakadt allt detta, så öfvergick dock slutligen hennes smärta i dessa syndiga och förtärande lidelser, hvilka, sedan de fått besegra människan, likasom medföra en diabolisk njutning, hvilken, åtminstone i Almas själ, alternerade med ånger och förtviflan.

Alma studerade icke mera, Hon rörde aldrig vid det fordom kära pianot, annat än för att spela öfver och upp sin läxa, ty man hånade äfven hennes toner, som man kallade sentimentala och sorgliga som kyrkomusik.

Fadern delade naturligtvis icke de andras uppförande, men han såg henne så sällan, och den vänlighet han visade henne var icke hjärtats, det var ju en allmosa, gifven af medlidande; ty det giftiga frö, som blifvit nedsädt i hennes barnahjärta och som länge legat förkväfd af bön och arbete, hade nu börjat skjuta fram hundrafaldt.

Ack, tag från barnahjärtat kärlek, ömhet, uppmuntran, och det är detsamma, som att taga från blomsterknoppen solen, luften daggdroppen!

Nanna var den enda, som riktigt varmt behjärtade den stackars Alma. Hon visade henne vid alla möjliga tillfällen samma trofasta vänskap, samma deltagande och för att, som hon sade till sin mor, rycka henne undan sina plågoandar, hade hon hos majorskan anhållit att Alma skulle få tillbringa någon tid på Lindsjö.

Majorskan nekande; Alma fick icke försumma sina lektioner. Samvetet hade troligen hviskat ett annat skäl.

Ändtligen hade kadettkåren sina efterläng-tade sommarferier.

Viktor, hvilken icke hade tagit sin officersexamen, återkom till modershemmet, hvar-est han dock icke tillbringade många dagar, ty han var, som Nanna nu sade, inkvarterad på Almenäs.

Nu började en tid af promenader, kurtis och små möten. Fransyskan var alltid med de båda älskande — var deras sauve-garde.

— Fiez vous à moi, madamel läspade hon inställsamt till majorskan.

— Ne vous genez pas, mes jenues amis! sade hon så älskligt till de unga, så fort de lämnade gårdens område. — Je vous ignore! Je ne vais pas votre absencel Je suis occupée avec les fleurs, les papillons ei les douy souvenirs de ma patriel

— O, que vous etes bonnel deklamerade Rosa, och den unge baronen tryckte på äkta kadettmanér Julies hand och tillsmög den täcka fransyskan, när tillfälle gafs en liten passager smekning.

Under dessa sötebrödsdagar anlände löjtnant Schmidt till Almenäs, hvarest han, som en frände till majoren, plögade hvarje sommar tillbringa några veckor.

Han fann den lilla lifliga fransyskan både täck och pikant, och hade ingenting emot att förvandla den lilla trion till en kvartett, där han utgjorde fjärde stämman.

Han deltog i promenaderna, hvilka dagligen blefvo allt längre, under hvilken den genom allen sammanhållna gruppen sedermera delade sig i tvänne partier, hvilka vid hemkomsten åter sammanträffat för att bilda kvartetten.

Under allt detta satt Alma ensam, än gråtande af djup smärta, än förtärd af vrede, afund och biterhet, och icke sällan af Julie eller Rosa vid hemkomsten hälsad med en sarkasm eller ett hänligt löje. De båda herrarne deltog dock aldrig i detta, och Viktor visade alltid Alma en särdeles vänlighet, och hon hörde honom flera gånger, osedd af honom, förebrå Rosa sitt uppförande mot sin syster

— Tro mig, Rosa, Alma gömmer mycket som du icke förstår, svarade han på Rosas försvar och hennes nedsättande af Alma.

På Lindsjö rådde stor bedröfvelse och modern tyckte nästan den ende, käre sonen förlorad och Nanna kände sig förtviflad öfver den likgiltighet, han visade både för modern och henne. Friherrinnan kände tillräckligt människohjärtat för att veta, att det berusadt af passioner är så att säga otillgängligt för både böner och föreställningar, — och således — hon

hvarken förebrådde eller bad — hon fördubb-
lade blott sin moderliga ömhet.

Nanna däremot försökte helt andra medel.
Hon grät, hon bad, hon förebrådde.

— Ack, Nanna lilla, nog håller jag lika
mycket af mamma och dig, och hur skulle jag
väl annat med en sådan mor, en sådan syster
men ser du, du vet icke att det är en himmel
att vara med den man älskar.

— Ja, ni fruntimmer, ni ser då alltid hvar-
andras förtjänster, svarade han en dag. då Nanna
sagt honom att Rosa icke var värd hans kärlek.

En ånton hade Alma från kaprifoliebersån
afhört ett samtal mellan trädgårdsmästaren och
kammarjungfrun. Det rörde Rosa och Viktor
deras promenader och möten m. m.

— Ack, att Rosa kan bära sig åt så! suc-
kade Alma. Jag tycker att jag är så ond på
henne, men när någon talar illa om henne, då
känner jag att jag ändå håller af henne —
känner att hon är min syster!

Hon öfverlade om hon skulle varna Rosa.
Tala, därtill hade hon icke mod, men skriva.
Alma hade en ovanlig lätthet att skriftligen ut-
trycka sig. Och hon beslöt omsider detta se-
nare. Hon skref och varnade kärleksfullt,
sägande att hon hört ett samtal, utan att säga
mellan hvilka.

Rosa blef ursinnig. Hon inkallade Alma,
öfver hvilken hon uttömde sin sårade fåfängas
galla i de mest hånande och förkrossade uttryck.

— Att du, som är så ful, så obemärkt, kan låta
din afundsjuka gå ända därhän, att du kan våga
tillrättvisa mig, som står så långt öfver dig, och
som är så firad, så intagande sade hon bland annat.
Men jag ger dig en gång för alla det rådet, att
du för dig själt gömmer din afund, din bitter-
het — jag rår icke för att jag är vacker och

kurtiserad — likasom jag icke rår för att du är så tölpig, så obehaglig att ingen kan tycka om dig.

Och Rosa hörde icke Almas föreställningar, kunde eller ville icke istta att de utgingo från systerkärlek. Hon såg icke hennes varma tårar, hon skrattade blott åt den vrede, som Rosas orättvisa och bitterhet slutligen upptändt i hennes hjärta.

Några ögonblick därefter blef Alma inkallad till modern, och nu blef det ännu värre genom den fruktan hon kände för henne och den hättighet, den hänande bitterhet, med hvilken hon nästan tillintetgjorde den arma flickan.

— Du, som så mycket studerat bibeln, sade hon bland annat, sedan den vilda vreden något lagt sig, måtte väl komma ihåg berättelsen om Rachel och Lea, huru afundsjuk den tula obehagliga Lea var på sin vackra, förgudade syster, eller tror du, att du kan inbilla oss, att icke dina tillrättavisningar, ehuru klädda i skenhelighetens dräkt, härflyta trån samma svarta källa — från den sataniska afunden? Men om Rosas triumfer aldrig så mycket plåga dig, så göm detta för dig själf och försök icke en gång till att öfva dig som blåstrumpa på din så i alla alla afseenden öfverlägsna syster!

Nu sköt hatet och bitterheten sina hvassa törnen djupt in i det unga förolämpade barnahjärtat, sedan ömhetens sista blad där blifvit förbrända. Hon nästan frässade i dessa demoniska känslor, och hon kände verkligen den afund, för hvilken man anklagat henne.

— Gud, hvarför har du gjort mig så vanlottad? utbrast hon, hängifvande sig åt hela styrkan af sin förtviflan. Hvarför gaf du mig intet — Rosa allt — skönhet, behag, kärlek af föräldrar, — af alla? O, huru lycklig skulle

icke jag vara, om jag vore som Rosa! Då älskade ju alla mig, nu är jag dömd till ett lif i kärlekslöshet — glömska — orättvisa — försakelse! I lugnare stunder tror jag att Gud i yttre afseenden gifvit mig så litet, för att jag skulle så mycket mera söka förvärfva mig sjä-lens skönhet — en skönhet, som varar i evig-het. Och så sade ju också Edla, min goda Edla — den enda varelse, som älskade och älskar mig. Men ack, det är icke så godt att vara god — vara mild, — icke så lätt att förvärfva sig denna andliga skönhet, när man är så olycklig — när man är förtrampad och hå-nad! utbrast hon slutligen, och stora tårar rul-lade ned för hennes själfulla, mörka ögonsom strå-lade i tårarnes glans. O, vore jag älskad och skön som Rosa, så skulle jag vara god och kärleksrik som en ängell! Men hvarför är då icke Ross god? Kanske därför att hon varit för mycket älskad!

Och så grubblade den stackackars flickan på dessa frågor, dessa morsägelser, men det slutliga resultatet blef dock en bitterhet, som ho icke kunde öfvervinna, ehuru den plågade henne, ty hen ville vara god — son hade varit det och hon kunde aldrig nedtysta samvetets röst, men hon kunde ändå icke följa dess var-ninoar.

Alma som aldrig haft någon synnarlig kär-lek för toaletten, började nu att studera den-samma, men icke likt Rosa, och de flestaa un-ga flickor, för att utröna hvad som mest kläd-de henne, utan tvärtom för att studera det som misskläde henne, och hon jublade när spegeln visade henne att hon lyckats häruti.

— Sa laiddur s'augmente de jour! yttrade majorskan till fransyskan, och hon hade rätt,

ty de känslor som uteslutande röra sig på djupet af vår själ, hvilka där liksom rotfästade sig, uppenbara sig ovilkorligen på anletets sceneri — denna själens omutliga spegel — liksom plantan uppenbarar rotens beskaffenhet.

Fadern såg med djup smärta på sitt barn. O, hon hade icke blifvit sådan med annan behandling! suckade han.

Han tilltalade henne vänligt, kärleksfullt. Hon hade velat sjunka till hans hjärta och där utgjuta sitt kval! Men nej, det är af medlidande, icke af kärlek! Han tycker det är synd med den vanlottade, men han älskar mig icke. Han förstår icke hvad jag lider! Och Alma slöt ännu djupare in sitt kval.

Mamsell Weiner skref till henne bref tulla af kärlek, af visa råd, af uppmuntringar. Alma grät tårar af ånger, af goda uppsåt, och hon föresatte sig att ur sitt hjärta utrota det ogräs, som — hon kände det med djup smärta — alldeles förkvävt det goda sädet. Men Rosas hån, moderns kärlekslösa, sarkastiska förebräelser, lärarinnans förtrampande orättvisa uppväckte åter de onda makterna i hennes själ.

Majorens hus utgjorde mer än någonsin hela ortens samtalsämne och mindre stoff har nog försett vänner och grannar med ämnen till historier.

Man beklagade Alma, men man tillade: Hon är dock både ful och obehaglig och har blifvit allt mer tråkig och otillgänglig. Men det fanns väl andra, som genomträngde skälen till det mörker, som omtöcknat den arma flic-

kan och hvilka af hela sin själ behjärtade och beklagade henne.

I januari skulle familjen åter till Stockholm; nu kunde man icke lämna Alma hemma. Friherrinnan Renklou hade på det vänligaste sätt erbjudit henne att tillbringa vintern på Lindsjö — hade hos hennes föräldrar anhållit där-om. Men svaret blef nekande. Majorskan sade att Alma skulle taga lektioner i Stockholm tilläggande att man måste genom talanger söka gifva henne någon ersättning för naturens stytmoderliga behandling.

Majoren hade gjort allt för att förhindra Stockholmsresan, och som det giltigaste skäl framställt sin önskan att Rosa skulle på landet för deras egen utmärkte kyrkoherde få beredas till sin första nattvardsgång.

— Prosten är nog bra för sina landtliga nattvardsbarn, men för de mera bildade är han icke rätt lämplig. Han är därtill för vulgär! svarade majorskan. Nej Melker, doktor Petterson, du vet, pastor primarius, han är mera passande. Han är både varm och vältalig och fin. Han skall bereda Rosa!

Nu talade majoren om de stora utgitterna.

— Melker lille, tycker du verkligen icke att jag har råd till denna förströelse! genmålde majorskan, och och det vore omöjligt att återgifva det uttryck i blick och tonfall, som åttöljde denna fråga.

Litvet i Stockholm började och fortsattes på samma sätt som det föregående året, och Rosa var, oaktadt sin nattvardsberedning, ständigt omgifven af nöjen och förströelser.

— Käre Melker, du kan omöjligen inplanta några lösare principer hos mig, svarade major-

skan på hennes mans föreställningar att detta icke var som det borde. Jag vet nog hvad både plikt, takt och konvenans föreskrifva, och ämnar således icke att i vinter låta intaga Rosa hvarken i Innocensen eller Amaranthen.

Den lilla tjusande Auréole — hon hette Bèaureole — som majorskan så gärna kallade fransyskan, bevistade med baronen de flesta nöjen. Rosa och hon voro som lif och själ, och på promenaderna med baron Viktor, hvilken äfven i år flitigt uppvaktade Rosa, var det så bra att ha henne till sauve garde.

Alma var nästan att förgås af ledsnad, ty hon hvarken fick eller ville deltaga i de nöjen och förströelser, med undantag af operan, till hvilken majoren en gång för alla tillsagt, att hon alltid skulle åtfölja familjen.

Man hade abbonnerat på första raden, där Almas plats alltid varit på andra bänken.

— Jag erkänner uppriktigt min svaghet, att jag icke vill att Alma skall sitta bredvid mig och Rosa, yttrade majorskan till Julie. Det är en svaghet — jag medgifver — men mitt medtödda skönhetssinne kan intet förneka sig.

— Alma är nu olyckligare än någonsin, ty hon har här hvarken nöjen eller sysselsättningar sadde majoren en dag till sin hustru. Jag har därför tänkt, att den stackars flickan skulle börja taga lektioner. Hon finge då med sin ovanliga fattningsgåfva tillfälle att utveckla sina kunskaper och kunde därigenom äga ett intresse i litvet.

— Du har fullkomligt rätt, Melker, Alma kan aldrig få roligt i världen. Kunskaper kunna för henne blifva en resurs. Hon kunde kanske i framtiden, som jag förat yttrat, bli en

blåstrumpa och i fantasien skapa sig en värld, sådan hon vill ha den. Men tala du vid henne härom; mellan henne och mig råder tyvärr så föga sympati.

Det var som en elektrisk gnista genomträngt Almas hela varelse, då fadern till henne framställde sitt förslag. Hon slog sina armar om faderns hals och tackade honom under tårar och smekningar.

Inom några dagar var Alma i full värk-samhet. Lif och spänstighet hade återvaknat i hennes själ, närda af en låga, hvilken väl stundom underbart utvecklat snillet och ve-tandets gudagåfva, men som också mången gång till aska förbränt själens lugn och hjär-tats frid!

Hon arbetade nästan dag och natt, och hennes lärare tyckte sig aldrig sett så rika an-lag, en på en gång så djup och hastig upp-fattning i törening med så mycken flit.

Viktor arbetade på sin utgångsexamen, men kärleken till Rosa upptog så både tankar och tid, att han därför icke sällan försumma-de sina studier,

Rosa log stolt åt det välde, hon utöfvade öfver honom, den vackre och ståtliga ynglin-gen, och hon såg i framtidens härliga perspek-tiv sig som den unga, rika friherrinnan Ren-klou, omgifven af nöjen och hyllning.

Men ändå — icke var Rosa nöjd endast med denne endes hyllning, han, som skulle bereda henne denne leende framtid; nej hon ville tjusa, fånga alla, och hon uppbjöd för detta ändamål alla de tjänsteandar, som ligga inom den koketta kvinnans område, och de kval hon därigenom beredde den varmhjärtade, förälskade ynglingen fullbordade hennes triumf.

Sådan var den femtonåriga flickan! Sådant nattvardsbarnet! — — —

I början af juni återvände majorskan jämte fransyskan och hennes döttrar till det landtliga hemmet; majoren hade redan tidigt på våren lämnat Stockholm. Båda systrarna, ehuru på olika sätt, i hög grad nöjda med sin vinter.

Nanna hade med glädje emottagit underättelsen om Almas sysselsättningar. Hon hade sett den kunskapstörst, som bodde i hennes själ, och hade tyckt, att hon såväl behöfde dricka djupa drag ur vetandets källa, för att därmed släcka den brand, som — hon hade märkt det — var nära att förbränna hennes själ. Och när hon nu vid hennes hemkomst såg den förändring hon undergått, gladdes hon och tackade innerligt Gud.

Nanna förstod icke då den andens feberspänning, som hon sedan allt mer och mer förmärkte hos Alma, men hvilken för den lugna, lyckliga Nanna ändå alltid förblef en gåta.

I juli reste majorskan, åtföljd af Rosa och fransyskan, till Marstrand, men den resan gick icke utan strid.

— Jag tror icke, Melker lille, att det är många som ha en hustru med så mycken rest af ungdom och fraicheur och med mina tillgångar utan att hon har presenterat sig vid åtskilliga badorter. Dessutom har jag känt mig så svag, så trött efter min Stockholms-sejour, att jag ovilkorligen måste restaurera mig.

Vid deras hemkomst från badresan var Viktor utnämnd till officer på första litgranadierregementet, men oaktadt den glädje han bort känna att i denna nya värdighet få presentera sig för Rosa, tycktes helt andra känslor selsätta hans själ.

Han försökte väl att i salongen tillkämpa sig det lugn och den jämvikt, som hans lefnadsvana och aktning för familjen ålade honom, men utkommen med Rosa i parkens enslighet, framstod den unge martisonen med missnöje och förebräelser, hvilka genom Rosas leende hån öfvergingo till en sådan häftighet, att man skulle om det varit några decennier senare, kunnat tro honom utgången från kejsar Wilhelms krigarskara.

— Nå, än sen då, Viktor, svarade leende och med triumferande lugn den sextonåriga koketten, om det roat mig att leka med dessa dina kunskapare, att ge fyr åt deras lätt antända känslor, så — hvad betyder det? Det borde ju göra din triumf så mycket, större, när du vet att det är endast dig som jag älskar.

SJUNDE KAPITLET.

I salongen på det vackra och ståtliga Lindsjö, detta den Renklouska familjens gamla fädernegods, satt friherrinnan försjunken i djupa tankar. Öfver hennes blida och ännu vackra ansikte hvilade ett dystert moln, och den fina kinden syntes fuktad af tårar.

Viktor inträdde. Äfven han var blek, och det låg en bäfvande ångest öfver de vanligen så leende anletsdragen.

Han stannade vördnadsfullt framför modern. Det var tyst i salongen.

— Är det verkligen ditt allvar, Viktor, att vilja förlofva dig med Rosa — att välja henne till din brud? började friherrinnan med en stämma, hvilken tydligt förrådde de kval, som inneslötos i denna fråga, och hon drog sonen ned bredvid sig i soffan, lade hans hand mellan båda sina och såg på honom med en blick, som afspeglade moderskärlekens djup.

— Ja, min goda, dyra moder, ehuru djupt det smärtar mig att genom detta svar bedröfva det ömmaste modershjärta, så måste jag dock säga, att det är mitt allvar, ty Rosa har varit och är mig så kär: att ingen så kan bli det!

— Har du noga pröfvat ditt hjärta, min son?

— Mamma behöfves det väl i detta fall någon pröfning? Har jag icke älskat Rosa så långt jag kan minnas tillbaka?

— Och du tror verkligen att denna kärlek är hjärtats?

— Ja, ack ja, mammal

— Men hvad är det då, som du älskar hos Rosa?

— Hela hennes varelse, hela hennes förtjusande jag! Hennes bländande skönhet, hennes naiva, lekande väsende — med ett ord, allt!

— Tror du då, att det är de egenskaper, du uppräknat, som skapa hjärtats sanna lycka — som skapa hemmets sällhet och frid?

— Om icke ensamt skapa, men nog bidra de i hög grad till denna lycka!

— Nej, min son, endast de egenskaper, som utgå från hjärtat, bereda hjärtats lycka! Allt det bländande, det tjusande, som hänför oss, antänder endast våra sinnen — det berusar oss — det tänder passionens förtärande, förvillande flamma, men icke hjärtats stilla, ljufva, lyckliggörande låga, ehuru man inbillar sig det, och det är just denna farliga villa, som skapar så mångt olyckligt äktenskap. Om den stackars majoren för dig skulle berätta sin äktenskaps-historia, huru tror du att den skulle låta? Jo, han skulle upprepa hvad jag nu sagt. Han skulle säga att han var villad, berusad, bedragen, och att denna villa har kostat honom hela lifvets lycka och frid! Nej, min son, tro du mig, att för ett lyckligt äktenskap fordras hos kvinnan gudstruktan, renhet i tanke och hjärta — plikt känsla och sann kvinlighet. Och kan du säga, att Rosa äger något af allt detta? En suck höjde Viktors bröst.

af henne icke återstå mer än en blek, förtorkad stängell

Viktor suckade och en tår immade spegeln af hans vackra öga.

— Nu, Gud ske lofl fortsatte friherrinnan, tror jag att den stackars flickan i kunskaper och vetande funnit ett slags ersättning för den hjärtats ömhet efter hvilken hon förgätves trängtat Ett löfte, Viktor, måste du dock ge mig, sade slutligen modern, sedan man länge fortsatt samtalet, nämligen att icke ännu förlofva dig med Rosa. I ären båda nästan barn; låt några månader, ett halft år passera — möjligen kunde under denna tid tjällen falla från dina ögon!

Viktor lofvade, ehuru icke med gladt hjärta, men han kunde icke ännu mera bedröfva den älskade och vördade modern. Han led nog djupt af att redan så mycket hafva gjort det.

Men att försaka Rosa — att bringa den sonliga kärleken detta offer — o, det vore omöjligt! Rosa skulle nog som hans hustru bli god och älskvärd, och då skulle den dyra modern tacka Gud och glädjas åt hans lycka!

— O, dessa kärlekens härligt skimrande luftslott, huru skönt, huru förvillande de hägra sig för det ungdomliga hjärtat!

— Hon skall få det en gång, då hon blir skilld från sin mor!

— Ett bedrägligt hopp, Viktor! Jag medger, att modern har stort fei i afseende på Rosas uppfostran, hvilken endast varit beräknad på flärd, behagsjuka och egenkärlek, men jordmånen i hvilken hon sådde, var tacksam, och nu öfverträffar lärjungen mästaren, eller skall åtminstone göra det! Till exempel Rosas uppförande mot sin syster, kan du försvara det?

— Det är icke sådant det borde vara — jag medger det — och jag har ofta föreställt Rosa detta, men äfven detta är moderns fel.

— Kan du verkligen tro, att Rosa, om hon vore god, om hon hade hjärta, att hon då följde ett så syndigt exempel? O, hvad hon lidit den stackars Alma. Hennes utseende är icke att jämföra med Rosa, hennes väsende är slutet och, som det tyckes, otillgängligt — har isynnerhet på de senare åren blifvit det — men med allt detta skulle jag känna mig lycklig och lugn, om det vore Alma du älskade — om det vore hon, som skulle bli din makal

— Att älska Alma vore mig omöjligt! Allt hvad man kan känna för henne — och som jag verkligen känner — är medlidande, vänskap.

— Och ändå, Viktor, fins så mycket älskvärdt hos henne — och jag är säker på, att kärleken skall en gång på djupet af hennes hjärta upphämta äkta guld-korn! Modern och systemen har genom sina sarkasmer, sitt hån och sin kärlekslöshet liksom nedmyllat dessa guld-korn. Hon var som mindre barn så älsklig, så vänlig, så naiv. Men tag från den späda plantan solstrålen, rägn-droppen, och det skall snart

ÅTTONDE KAPITLET.

Det led mot jul, och majorens ämnade i år tillbringa julen i Stockholm. Alma skulle liksom Rosa, där beredas till sin första nattvardsgång. Majoren var icke nöjd härmed, men han hoppades att Stockholm icke skulle skada den så allvarligt sinnade flickan.

En dag inkom Alma med ett bref i handen till fadern. Hennes ögon stodo fulla af tårar, och fadern såg att något ovanligt förefallit. Alma räckte honom stillatigande brefvet. Majoren läste uppmärksamt detsamma.

— O, de arma föräldrarnal Att mista sitt enda barn och ett sådant barn! utbrast han med djup rörelse.

Brefvet var från mamsell Weiner och medförde den sorgliga underrättelsen; att hennes elev prostens Linders enda, ovanligt älskliga och intelligenta dotter dött i skarlakansfeber.

Stora tårar droppade ned ur Almas ögon.

— Ett sådant barn! eftersade hon suckande.

Fadern strök henne kärlekstullt om den fuktiga kinden.

— Edla är nu utan plats, började Alma, efter några ögonblicks tystnad. Hennes stämma var låg, nästan båfvande.

— Ja, stackars Edla och alla dem, som icke äga ett säkert hem!

— Men pappa om . . .

— Hvad menar du? Tala ut, mitt barn; Jag ser så gärna att du har en smula förtroende för din far; jag har länge varit beröfvad denna glädje!

Alma lutade sig kärleksfullt mot faderns axel. Hon andades högt, och tårarne droppade allt rikare ned ur hennes ögon.

Fadern lade sin arm om hennes lif. Han såg ömt och frågande på henne.

Hon upplytte omsider sina stora själfulla ögon mot fadern med ett uttryck, som gjorde hennes ansikte vackert.

— Pappa, stammade hon jag kan väl icke bli så lycklig att i vinter få vara hemma med Edla — att under hennes ledning, för vår gode prost, få beredas till nattvarden — att för Edla ostörd få fortsätta mina studier i läsning och musik?

— Skulle detta göra dig en stor glädje, mitt stackars barn?

— Ack, en glädje, säkert för stor för mig!

— Så får du icke säga, ty jag lofvar dig att din önskan skall bli uppfylld.

Nu slog Alma sina armar om faderns hals, höljde hans händer med kyssar och såg på honom med blickar så fulla af kärlek, att majoren med fadershjärtats hela ömhet tryckte henne i sina armar.

— Men mamma? utbrast Alma slutligen liksom uppvaknande från sin ljufliga dröm.

— Var du lugn och lita trygg på din fars löftet! Du kan redan i denna afton skriva till Edla.

Inkommen i sin kammare kastade Alma sig på knä. Hon tackade, hon grät, hon bad,

hon kände sig så lycklig, så god. Hon hade velat taga hela världen i famn, ja, till och med transyskan! Ack, hon var nu så lycklig, ty pappa höll ändå af henne. Ack, det var icke blott medlidande han kände för henne — det var äfven kärlek!

Majorskan var ovanligt medgörlig i afseende på sin mans förslag.

— Hon må gärna vara hemma; hon generar ändå alltid med sitt fula ansikte, sina tafatta fasoner och de där stora ögonens tillrättavisningar, yttrade hon till Rosa.

Rosa instämde fullkomligt i sin mors åsikter och Julie uttömde sig i fransk vältalighet öfver den glädje hon kände, att veta la disgracieuse parfaitement à sa place!

En vecka före jul lämnade majorens Almenäs, och som Edla lofvat att tillbringa julen hos de sörjande föräldrarne, skulle Alma tillbringa denna tid på Lindsjö.

I detta lugna och älskliga hem firade Alma ljufliga högtidsdagar. Alla voro så vänliga och kärleksfulla mot henne — hon själf så lycklig, så god, och gladde med sitt intelligenta och själfulla väsen och sin vackra musik alla dessa goda och ädla människor.

— Jag kunde aldrig föreställa mig, att Alma kunde vara sådan! yttrade Viktor. Hon är ju så treflig, så älsklig, och aldrig förut har jag sett att hon har så ovanligt vackra och själfulla ögon!

— Och hvems är orsaken att hon icke i hemmet fått framstå med sin naturs hela rikedom och älskvärdhet? frågade Nanna med en liten ironisk anstrykning.

— Jag vet icke, svarade Viktor, men Nanna hörde bortdöendet af en djup suck.

NIONDE KAPITLET.

Majorskan och Rosa hade, som vi nog förstå tillbringat julhölgen på helt olika sätt än Alma. Vår mening är dock icke att följa dem på deras triumftåg genom nöjenas och salongernas värld, där de tyckte sig liksom uppbruna af en segerschor. Alla instämde dock icke i hurraropen, ehuru de i sin själtkära villa voro öfvertygade därom.

Majorskan var, kanske i ännu högre grad än hennes dotter, liksom i ett ständigt rus — i ett sådant, som man icke solver af sig, utan ett sådant, med hvilket man både somnar och vaknar. Hon sauverade nästan icke mera apparenserna, hvilket hon ända dittills till en viss grad gjort. Men när pliktkänslan och samvetsrösten hunnit bli förkväfda, då äro stegen så lätta, så brådstörtade på syndens afvägar!

Rosa hejdades ännu af sin ungdom och sin kärlek, ty hon älskade Viktor så mycket som en sådan natur kan älska. Men hon höll honom dock ständigt som på en sträckbänk genom sitt koketteri och sina nycker

Viktor hade, sedan han hade tillbringat julen i sin moders hem, rest till hufvudstaden,

för att vara där några dagar, och där hans förlofning med Rosa eklaterades på hennes sjuttonde födelsedag.

Majorens tålmod var nästan slut, och han kunde icke en gång glädja sig åt sin dotters förlofning, huru högt han både älskade och värderade Viktor, men han motsåg hans olycka och hade varnande bedt honom noga betänka det steg, han ämnade taga.

Majorens enda glädje var Almas bref, ty han var i flitig brefväxling med den numera så innerligt älskade dottern.

En gång under vintern gjorde han en resa till hemmet, hvilket han fann så tridfullt, så ljufvligt, så olikt det, vid hvilket han var van, att han hade svårt att slita sig därifrån.

Han såg den rikliga välsignelse, som hvilade öfver de båda själsvännernas arbete — såg huru Almas själ utvecklat sig i kärlek och harmoni — såg huru hennes anletsdrag äfvensom hela hennes väsende buro däraf en omisskänlig stämpel — ett slagtt ljufvligt återsken!

Bland de fel, som mamsell Weiner haft svårast att med rötterna upprycka, var den äregirighet, som insmugit sig i Almas själ och hvilken var en frukt af den afund, hon känt för Rosa.

Hon hade föresatt sig att genom kunskaper och vetande utmärka sig, för att genom dessa andliga företräden till någon del uppväga Rosas företräden.

För att vara rättvisa måste vi dock erkänna, att det icke endast var denna känsla, som gjorde studierna för Alma så kära. Hon hade alltid älskat dem — som de vanligen göra, hvilka äro rikt begäfvade — men hon hade varit en slags andelig häfstång — hade gifvit lärdomsbegäret en feberglöd, som eldat och elek-

tricerat tanke, minne och uppfattning, som gjort hennes framsteg nästan till ett under.

Alma hade icke själf förstätt denna äreglighet; hon hade känt henne, utan att tänka däröfver — utan att ge henne namn.

Nu, sedan hon lärt känna grunden för och beskaffenheten at denna känsla — sedan det väckta samvetet gifvit henne sitt namn, hatade och afskydde hon densamma Under ångerns tårar nedlade hon henne i börens degel, och hon uppstod slutligen därifrån renad, om icke fullt rentvådd, iklädd ödmjukhetens blygsamma dräkt.

Pingsten hade hunnit sitt sköna efterlängtade mål. Hon skulle då konfirmeras.

Det hade varit bestämdt att hennes föräldrar skulle återkomma till denna högtid, men majoren kom ensam. Majorskan hade sjuknat och Rosa kunde icke lämna henne.

Bittra tårar kostade moderns och systemns uteblifvande den stackars Alma. Ack, hon hade så gärna velat visa dem den kärlek, som numera icke gömde ett enda törne — en kärlek, som hon hoppades skulle besegra deras hårdhet!

Ett töcken lade sig öfver hennes sköna högtidsglädje; men det gifves en sol så klar, att hon skingrar hvarje töcken — en glädje så ren, att jordens smärtor icke kunna mer än för ett ögonblick oskära och grumla honom!

TIONDE KAPITLET.

I början af juli återvände majorskan jämte Rosa och deras outhärliga sällskapsdam till Almenäs.

Majoren hade mycket protesterat mot denna senares återvändande till det landtliga hemmet, men i detta, som i de flesta fall, aktade man hvarken hans vilja eller hans önskningsar.

Majorskan var vid briljant lygne, och både Alma och mamsell Weiner hugnades med nådig vänlighet och vackra presenter.

Den senare, som hade fått en god plats hos en släkting till friherrinnan Renklou, lämnade snart Almenäs.

Skilsmessan från Alma, detta hennes dyra hjärtebarn, kostade henne djup smärta, men hon lämnade henne nu med hopp och trygghet, ty hon visste att hon väl skulle bestå i kärlekslöshetens hårda prof. Och hon hade icke hoppats förgäfvat, ty man hade nästan kunnat säga, att det var med en ängels mildhet och tålmod, som Alma uthärdade köld, smädelser och bitterhet.

— Ack mitt barn, mången har fått martyrkronan för mindrel plägade icke sällan fadern säga, när han såg den ödmjukhet, den fördragsämhet, hvarmed hon emottog all den orättvisa, som marterande omgat henne.

Huru olika var nu icke Alma mot fordom, då hon, under inflytande af atund och bitterhet gick ända därhän, att hon perodierade sig själf.

O, hvad ändå kristendomen förmår!

Hennes förändring var synlig för alla, man älskade, man beundrade henne — det var endast i hemmet som hon blott väckte förvåning. Men det gafs dock ögonblick, då hennes mor icke kunde undertrycka en känsla — om icke af ömhet, så åtminstone af medlidande, af en ofrivillig beundran för den älskliga dottern.

— Oh, madamel c'est la mission de la sainerien de plus! läspade Julie, som alltid märkte och aldrig kunde fördraga den minsta vänliga stämning i majorskans själ för den af henne hatade Alma.

Det är möjligt, att om icke Julies sluga och infernaliska sarkasm med ens förkvämt det lilla frö, som i något bättre ögonblick nedfallit i modershjärtat, skulle måhända därutaf någon, om ock svag, planta kunnat uppspira.

Viktor hade, sedan han b'itvit törlofvad, visat Alma en innerligare vänskap och h tillgifvenhet. Han såg nu på närmare håll hennes många utmärkta egenskaper, hvilka han icke sällan framställde till eftertöljd både för sin fästmö och Julie.

Att detta skulle uppretta Rosa var naturligt, och Alma blef således orsaken till de små strider som företöllo mellan de trolofvade, ehuru väl att Rosas koketteri icke sällan ätven i hög grad, både smärtade och uppretade Viktor.

Bland de många sommargäster, som äfven i år besökte Almenäs var löjtnant Schmidt.

Julie var outtröttlig i användande af sin fransyska tjusningsförmåga, för att intaga honom, och man trodde nästan — åtminstone var hon själf öfvertygad därom — att hon verkligen lyckats, ty han sysselsatte sig mycket med henne, skämtade och sade henne artigheter.

Han talade äfven ofta med Alma, men alltid på ett sätt, som, — åtminstone efter Rosas och Julies uppfattning — icke betydde något. Han sade ju aldrig ett ord, som tydde på kurtis eller galanteri. Och huru skulle också Alma kunnat uppväcka den ringaste känsla i ett manligt bröst?

Emellertid blef löjteanten med hvarje dag allt allvarsammare. Han skämtade icke mera med Julie -- märkte henne knappast — men han sysselsatte sig däremot så mycket mera med Alma, med hvilken han allt mera fördjupade sig i allvarliga och intressanta samtal, eller lyssnade han med tjusning och beundran till hennes mjuka och härliga toner.

Viktor gladdes, ty han värderade Schmidt, hvilken — ehuru han på vanligt officersmanér fladdrat och kurtiserat — han dock visste på djupet af sitt hjärta gömde redbarhet och tro. Han kallade honom redan sväger och sade, att han vore värd en så utmärkt och älsklig flicka som Alma, då han — tillade han — kunde älska den, som saknade ytre skönhet, utom hvilken — jag bekänner det uppriktigt — jag icke skulle kunna älska en kvinna.

— Men kan Rosa med all sin skönhet fullt tillfredsställa ditt hjärta?

— Min kärlek tillfredsställer mig!

-- Men skulle du icke hos Rosa önska några af Almas sant kvinnliga och i hög grad älskliga egenskaper?

— Skulle du icke hos Alma önska något af Rosas fågling?

— Det är något som aldrig tallit mig in. Alma kan icke jämföras med Rosa i afseende på bländande skönhet; men med Almas höga, harmoniska gestalt, hennes rika vackra hår, hennes underbart sköna ögon, det älskliga, intelligent uttryck, hvilket liksom besjalar hela hennes varelse, gifves det ögonblick, då hon synes mig vackrare än Rosa. Dessutom, Viktor, är min kärlek grundad på en ännu ovanskligare fågling!

— Ja, kärleken är då verkligen blind — men med alla dina sofismer, så måste du dock medgifva att allting är ofullkomligt, och hvad som kan fela Rosa, det skall hon med Guds hjälp förvärfva, sedan jag ensam får rå om henne — får henne från modern och den där listiga och farliga tjuvarormen — Juliet! Men hvad som brister Alma, det är något som hon aldrig kan ernå, ty ingen kemist har ännu kunnat upptäcka ett medel, som förskönar det mänskliga anletet. Skönheten måste utgå från själfva skaparehanden, måste vara himmelens gudagåfval!

— Ja, däri har du rätt, men jag kan icke afhålla mig att citera er anekdot, till hvilken vårt samtal lämnar ett passande apropos. Medan doktor L., den store vattenläkaren, den ädle människovännen, var förlofvad med Sofi Th., denna älskliga och rikt begåfvade kvinna — hvilken, under pseudonymen Laura, var Vitalis' sångmö — träffade L. en ung man från C—, i hvilken stad hans fästoms föräldrar bodde. Känner herrn min fästmö? frågade L.

— Hvilken är det?

— Jo, mamsell Th.

— Förmodligen den vackra?

— Nej, den älskvärda, svarade L., med det uttryck som var honom eget.

— Sarkasmen var skarp, men jag förlåter dig och önskar dig lycka hos den älskvärdal genmålde Viktor utan att förråda den oro, som anekdoten uppväckt i hans själ.

Med harm och förvåning samtalade Rosa och Julie om den upptäckt de gjort i afscende på löjtnantens tycke för Alma; hvilket syntes dem en outgrundlig, psykologisk gåta, hvars lösande hotade att sätta gallfeber på den senare.

— O, mon ami! on ne doit pas s'en étonner, parcequ'il appartenait aux saints de faire des prodiges — et ca est en verité un prodige plus grand que l'on pourrait citer! utbrast Julie, sjudande af vrede och svartsjuka, då hon genom det spioneri, at hvilket hon alltid betjänade sig, uppsnappat några ord af den kärleksförklaring, löjtnanten verkligen gjort Alma.

Men hvad som af alla ansågs som ett icke mindre stort under, var att Alma icke delade hans tycke — icke antog hans anbud.

— Är du aldeles tokig, Almal utropade Rosa, nog vill äfven du, som alla flickor, gifta dig? Och tro du mig, den saken går icke så lätt för dig. I Stockholm får du aldrig en man!

— O, les saints re se marient jamais! deklamerade Julie med en blandad känsla af harm och tillfredsställelse.

— Kära Alma, hvilket otörligt missta du gör! utbrast modern. Kom ihåg, att det troligen är enda gången man gör dig en gittermåloffert! Jag trodde verkligen att det aldrig skulle ske, och Schmidt har verkligen

gitvit ett eklatant bevis, att han tvärt emot hvad vanligen är fallet — öfverser med bristen på yttre företräden och endast fäster sig vid dina inre egenskaper. Dessutom är han en bärgad karl och af ett ganska fördelaktigt utseende, hvilket af speciela skäl skulle gläda mig, ifall han blefve din man . . . Så att icke generationen blefve för horribel, fortsatte majorskan till Rosa och Julie, då hennes samtal med Alma blifvit brutet genom fadern, som i samma ögonblick tillkallat henne Att heta mormor har då aldrig för mig varit önskvärdt — ehuru jag väl får äran att i god tid hugnas med denna hederstitel — och att få heta det af små fula, disgracieusa ungar, det kan då värligen kallas en horreur!

Fadern talade äfven med Alma i detta ämne, som låg honom så ömt hjärtat. Han sökte icke att öfvertala henne, men nog föreställde han henne kärleksfullt den lycka som han tyckte att hon gjort rättast uti att icke förkasta. Han sade henne hvad han så ofta upprepat — att hon var hemmets och hans hjärtas solsken och gjädje, men att han gärna ville sakna denna tröjd, bara han visste henne vara omgifven af sympati och kärlek — visste att hennes många kvinnliga egenskaper finge skapa ett hem af frid och glädje.

Alma svarade tacksamt och vörtnadstullt, men sade, att som hon icke älskade löjtnanten och insåg att ett äktenskap aldrig borde ingås utan kärlek — så kunde hon icke besluta sig härtill.

— Ack mitt barn, så borde det vara; men de äktenskap bli tyvärr icke alltid lyckliga, som ingås af kärlek, tillade fadern smekande. Och vid sjutton år, mitt barn, är ännu hjärtat så mjukt och så böjligt, att det lätt kan kom-

ma att älska i synnerhet när det ser sig om-
gitvet och omhuldadt af varm och innerlig kär-
lek!

— Mitt hjärta, pappa, ehuru ungt och oer-
faret, tager dock icke lätt intryck, men de in-
tryck det en gång tagit, de äro för lifvet! sva-
rade Alma med djupt vibrerande stämma, och
det mörka ögat skimrade i klara tårar. Och
dessutom, min gode far är icke mitt lefnads-
mål så ljuft och skönt, som det kan vara, när
jag vet att du älskar mig — att jag med min
dotterliga kärlek kan någon stund glädja och
lugna dig? Åck låt mig behålla denna fröjd!
Låt mig anse henne som mitt lits uppgift och
var icke missnöjd med mig, som föredrar den-
na fram'ör plikter, som — jag känner det —
jag icke rätt skulle kunna uppfylla!

Löjtnant Schmidt lämnade med stor bedröf-
velse majorens hus, ty har hade fäst sig vid
Alma med en känsla af den djupa och ädla
natur, som en flicka utan egentlig tågring och
utan behagsjuka måste ingifva, ty det är ju
den andliga skönheten, som väckt denna
känsla.

Hela orten talade om löjtnantens frieri och
den korg han erhållit; ty ehuru både majoren
och Alma gjorde allt för att hemlighålla hans
frieri, så gick det dock som en löpeld omkring.
När spridas icke dylika saker? Och ehuru ma-
jorskan kvarken älskade Alma eller tyckte att
hon gjorde henne någon ära, så kunde hon
dock icke emotså begäret att i löftroende och
under tysthetslöfte till vänner och bekanta få
omtala, att hennes dotter bortgitvit en korg.

— Men Alma, hvarför gjorde du så? Hvar-
för ville du icke tillhöra en så hederlig och
älskvärd karl? frågade henne Nanna.

— Ack, Nanna, gör mig inga frågor i detta ledsamma ämne! Jag har lidit så mycket där-af, att jag, som eger så få vänner, som kunna älska mig, skulle så djupt såra ett så ädelt oegennyttigt hjärta! Men jag tyckte mig göra rätt, jag kunde icke göra annorlunda! tillade hon, och ett par stora tårar rullade ned på den bleka kinden.

Rosas bröllop skulle firas den följande sommaren, eller så snart som majorens återkomst från Stockholm ty numera kunde det icke komma ifråga, att majorskan kunde tillbringa en vinter på landet.

Den fjortonde mars skulle Viktor tillträda sitt fideikomiss. Modern och systemen skulle flytta till ett litet förtjusande ställe, beläget vid de romantiska stränderna af Kinda båtled och endast en mil aflägsnadt från Lindsjö. Viktor hade gjort allt, som stod i hans förmåga, för att öfvertala den kära modern att stanna kvar i det gamla hemmet. Han hade velat, att hon fortfarande skulle bebo sin våning. Det tanns ju ändå så tillräckligt utrymme för honom och Rosa, men därtill kunde icke friherrinnan för-mås.

Djupt kände hon, hvad skilsmessan skulle kosta henne från den ende, käre sonen, från det gamla, minnesrika hemmet, men ändå djupare kände hon den säkra olycka, som hon visste att han gick till mötes.

Hon talade dock icke mera med honom därom. Det var blott med Gud som hon talade om detta modershjärtats djupa bekymmer.

ELFTE KAPITLET.

Majorens voro i Stockholm, dit äfven Viktor anländt i slutet af januari.

Rosa och Julie sutto i kabinettssoffan, den förra trött efter de många balerna och i hög grad missnöjd med Viktor, som icke föredrog hennes sällskap framför en militärmiddag, till hvilken han var bjuden.

— Roa mig nu, Julie, om du icke vill, att jag skall dö af ledsnad! utbrast Rosa, och hennes stämman var sträng, nästan befallande.

— Jag skall i stället tala förnuft med dig, svarade Julie, som aldrig låtit förtrampa sig af Rosa.

— Förnuft! hvad menar du med det?

— Jo, att jag vill säga dig att du icke rätt begagnar den gyllene fästmötiden!

— Kan en fästmö vara mera älskad, mera uppvaktad — mera i allt få sina önsknin-
gar uppfyllda? utbrast Rosa med trotsigt le-
ende.

— Nej, det är knappt möjligt, det medgif-
ver jag; men du förstår icke att af den all-
makt du nu eger draga en säker växel på
framtiden!

— Hvad menar du? Tror du verkligen att
min allmakt som fru, som en liten friherrin-

na, skall blifva mindre obegränsad än han nu är?

— Ja, Rosa, det tror jag — därom är jag öfvertygad.

— Det är något som jag icke kan föreställa mig — något som är omöjligt och som icke skall — icke får ske!

— Men om det dock sker!

— Visste jag det, så gifte jag mig aldrig!

— Käraste, lilla Rosa, det ligger ju i sakens natur, att vanan svalkar äfven de häftigaste lidelser. Jag tror nog, att Viktor alltid blir din slaf, men han skall dock som din man känna sin boja och liksom litet skaka henne! Nu, medan han endast känner sitt slafveri som en rosenboja, skall du begagna din öfvermakt. Vet du, jag kommer ihåg något, som min mamma omtalade för mig.

— Nå låt höra!

— Det var en fästmö, tjäsad, bortskämd och förgudad till den grad, att hennes fästman var så fullkomligt hennes slaf, att hon icke ägde en önskan, huru orimlig den än måtte vara, att han icke genast uppfyllde den. På bröllopdagen tillsade kan henne något, hvilket, såväl till ordalydelse som tonvigt, afbröt från det vanliga smekande tilltalet.

— Hvad nu? utbrast bruden med förvåning och stolthet.

— Jo, det skall du snart få veta. Jag har nu bockat mig i nio år, nu måste du niga i hela din lifstid!

— Och brudgummen sade sannt — hon fick verkligen niga i hela sin lifstid.

Rosa storskrattade.

— Och du tror verkligen, att någon skulle kunna göra mig så mjuk?

— Kanske icke så mjuk, men icke må du tro, att du som hustru får din vilja fram i allt.

— Nå hvad är nu att göra för att motverka detta, du olycksbådande profetissa.

— Jo, det du som gift skulle vilja hafva, och möjligen kan tänka att baronen som din man skulle kunna neka dig, därom skall du nu tala och icke släppa, förrän han lofvar att upptylla det. Och har han en gång gitvit ett löfte, så är han nog för ridderlig att vilja återtaga det.

— Nå, hvad skulle jag begära?

— Vet du själf ingenting?

— Jag kan nu icke påminna mig något.

— Du har ju så många gånger sagt, att du skulle vilja göra en resa till Frankrike — att du skulle anse för den största glädje att få tillbringa en vinter i Paris?

— Ack ja, Juliet! Men tror du, att jag på förhand behöfver affordra Viktor detta löfte?

— Jo, det tror jag visst, ty om än baronen skulle vilja upptylla denna din önskan, så skall både majoren och din svärmor på allt sätt försöka motverka uppsyllandet däraf; men har du att åberopa ett gifvet löfte, så betyder deras ogillande intet.

— Nå, vet du något mera, du lilla diplomat?

— Åhja, mycket.

— Så säg då! Och sedan är det bäst att du skrifer en promemoria, på allt, hvad som du kan tycka behöfvas. Jag skall nog själf tillägga något, ehuru jag finner det både löjligt och obehöfligt.

— Du önskar ju också en sällskapsdam?

— Nej, ingen sällskapsdam! Gud bevars för en sådan argus, som bevakar, observerar och spionerar! Nej men en vän, sådan som Julie "Aureal", det önskar jag — det skall jag framför allt annat hafva tillade Rosa med ett förtjusande leende och tryckte en lätt kyss på Julies panna.

— Men om det just vore denna, som din man icke vill hafva i sitt hus?

— Så skall hon dock vara där!

— Men baronen tycker icke om mig.

— Nej, kanske icke så mycket.

— Och vet du skälet därtill?

— Nej, det vet jag icke. Viktor har någon gång antydtt sådana, men så dumma, att jag bara skrattar däråt. Ja, man kommer vanligen fram med orimliga saker, när man icke vill fram med sanningen. Han är jaloux på mig!

— Jaloux på en flicka?

— Allt, som rötvar ett uns kärlek från ditt hjärta, väcker hos honom denna känsla.

— Därpå har jag aldrig tänkt — men du kanske icke har orätt. Och således skall jag ätven på förhand affordra honom detta löfte, menar du? Men ser du, min Julie, detta är dock något som jag icke gör. Det vore ju ett fullkomligt nedsättande af min allmakt, och därtör . . .

Majorskans inträde afbröt samtalet.

TOLFTE KAPITLET.

Man var i mars månad -- denna månad, i hvilken man kan säga, att nöjena i hufvudstaden uppnått sin kulminationspunkt.

Hos majorens skulle anställas en bal, hvilken i intet fall skulle stå efter ministerbalerna. Majoren protesterade väl emot denna dåraktiga lyx — denna täflan med dessa dignitärer, som skola representera sitt land, sina suveräner, men det hjälpte icke, och som majorens våning saknade både utrymme och den elegans, som fordrades för en så storartad tillställning, så skulle balen stå på Phoenix, där majorskan på det mest öfverdådiga sätt uppgjort saken.

Majoren drog så djupa suckar att de kunnat röra ett marmorhjärta, men därpå lyssnade ingen mer än Alma, som gjorde allt, som stod i hennes förmåga för att trösta den bedröfvade fadern, hvars oro hon visste hade långt mera förkrossande anledningar än balen!

Emellertid var balen bestämd till lördagen; denna stående dag för de flesta tillställningar i hufvudstaden.

Det var tisdagsförmiddagen. Majoren hade tidigt lämnat sitt hem, för att på posten afhämta det rekommenderade bref, som var nödvändigt för den dyrbara balen.

— Gud ske lof, att Melker får pängar, så måtte jag väl slippa höra de där eviga jeremiaderna öfver mitt öfverdåd och hans klena kassa! sade majorskan, där hon stod framför spegeln, för att med tillhjälp af Rosa och Julie utvälja de blommor, som skulle pryda henne den stora dagen.

Med tunga steg vandrade majoren från Fredsöatan hvarest han hade sin boning, fram öfver Norrbro och Lejonbacken, för att komma till posthuset.

Det var årsdagen af hans bröllopsdag — numera ihäggkom icke hans hustru den dagen — men han mindes honom — mindes alla de ljufva, sällhetsbådande känslor och förhoppningar, med hvilka han hälsat denna högtidsdag — huru han då tyckte, att ingen i hela världen var lyckligare än han! Och nu tyckte han att ingen var olyckligare — nu visste han att hans lycka endast varit en berusning — en gäckande illusion — ett tjusande blomsternät öfver en afgrund!

Och ändå älskade han henne, som så grymt bedragit honom — som gjort honom så olycklig! Han älskade henne, ehuru icke med djupet af den kärlek, han känt och kunde känna, men tillräckligt för att bittert lida af den vissheten, att hon älskade en annan — att hon för denne glömt både plikt och samvetel! — — —

Majoren gick så fördjupad i dessa tankar, att han icke märkte någon af de bekanta han mötte, icke de medlidsamma blickar, med hvilka man betraktade honom.

— O, min Gud, att en hustru så kan uppföra sig mot en sådan man! suckade Viktor, då majoren icke besvarade hans hälsning, och då han såg det bittra moln, som lågrat sig öfver hans ansikte. Tänk, om en sådan framtid skulle

vänta mig . . . ! Nej, nej, omöjligt! Men snart måste jag äfven hafva Rosa från den tarliga äreförgätna modern!

Hunnen till posttrappan halkade majoren, ty Nygatan var hela vägen hal. Han föll och hade svårt att resa sig upp. Han kände en häftig smärta i högra benet och höften, men gick dock in på postkontoret för att efterfråga och kvittera det väntade brevet. Han försökte därefter att gående hinna sitt hem, men detta var honom omöjligt. En droska måste anskaffas.

Betjänten, hvilken vid majorens hemkomst stod på trappan, förvånades att se sin husbonde komma åkande, men han fick snart se orsaken härtill, ty det var endast med hans tillhjälp, som majoren kunde komma upp för trapporna.

— Hvad i Guds namn har händt? utbrast majorskan, som i tamburen mötte sin man.

— Jag har fallit och troligen vrickat mig.

— Åh, det var väl att du icke bröt af dig benet!

— Fick du brevet?

— Ja svarade majoren med ett uttryck i blick och röst, som nästan kunde sägas innefatta hans lifs historia.

— Vi skola väl skicka efter doktorn?

— Ja, jag fruktar att det behöfs!

— Pappa har vrickat sitt ben! sade majorskan, i det hon inträdde i rummet, där hennes döttrar jämte Viktor och Julie voro församlade.

— Min Gud, hvad säger mamma? utbrast Alma, och, utan att göra modern en fråga, lämnade hon skyndsamt rummet.

— Hvad den Alma är pjoskig och sentimentall utropade majorskan med en axelryck-

ning, om Melker hade brutit sig, då kunde det ha varit något att ta' vid sig för!

— Men, tant lilla, en vrickning kan ofta vara farligare, åtminstone långsammare än ett benbrott!

— Hvad säger du Viktor? Tänk om pappa blir så dålig, att icke balen . . .

Rosa tystnade rodnande, ty en sådan blick hade Rosa ännu aldrig sett från Viktors ögon.

Läkaren ankom. Han fruktade att en af benpiporna vore krossade.

Majorskan och Rosa blefvo båda bedrötvade och förskräckta, och detta uttryckte de i vänliga ordalag till majoren.

Alma däremot sade intet, såvida man icke förstod eller ville förstå uttrycket i hennes själfulla ögon.

Följande dagen begärde läkaren, som fruktade för inflammation, att man skulle tillkalla en af hans medbröder.

Denne ankom. Han delade den förres fruktan, och de använde tillsammans allt hvad konst och människokärlek förmå, för att, som de vid den tilltagande faran till Viktor yttrade, rädda majorens lif.

Majorens olycka hade snart blifvit bekant, och vänner och bekanta skyndade till honom, för att göra sig förvissade om hans tillstånd och visa honom sin vänskap och sitt deltagande.

Alma öfvergaf icke ett ögonblick den älskade tadern, hos hvilken hon vakade natt och dag i kärlek, uppmärksamhet och böner.

Viktor omgaf honom äfven med en sons ömhet och delade icke sällan Almas vakor, men Rosa tillbringade icke många eller åtmin-

stone icke långa stunder i sjukrummet, och majorskan — vi vilja knappast nedskrifva det — var den som där var minst synlig.

Hon tillbringade nästan alla stunder i kabinettsoffan, vid sidan af kapten **, hvilken såsom kamrat och ungdomsvän till majoren snart kommit på en förtrolig fot i hans hus — tyvärr så förtrolig, att han röfvat det återstående lugnet från majorens själ och gifvit rättmätig anledning till mängen liten skvallerkrönika.

— Jag har icke hjärta att se Melker! upprepade majorskan. Ni måste trösta mig, kapten **, ni får icke lämna mig! Ack, alla äro inne hos Melker, men ingen tänker på mig, som lider så mycket! Och så lutade hon sitt hufvud ned i kåsörens kuddar, räckande med en teatralisk åtbörd handen åt kaptenen,

Man skulle tycka sig hafva skäl att kalla detta öfverdrifvet — omöjligt — men det kan så vara, ehuru, för att gifva rättvisa åt både maken och kvinnan, så hör det, Gud vare lofvad! till de få undantagen. Men denna tilldragelse är tagen ur verkligheten — är en sorglig tafla från en ädel och kärleksrik mans dödsbädd. — — —

Alla kände en rättvis harm, en billig afsky för majorskan, denna hjärtlösa, pliktförgättna maka, och man sökte icke häller bemantla hvad man kände. Läkarna visade henne uppenbar missaktning, och Viktor kunde omöjligt i sitt uppförande mot henne iakttaga den vördnad, hon som moder till hans fästmö kunde ha rätt att fordra.

Men majorskan märkte det ej — eller åtminstone låtsade hon icke märka det.

Hos den äretörgättna kvinnan öfverlefver ofta världens dom samvetets — men, hunnen

till ett visst stadium, trotsar hon äfven honom!

Viktor var icke nöjd med Rosa och den brist på känsla och barnslig kärlek, som han med djup smärta upptäckte i hennes själ. Han kunde icke bortvisa den ofrivilliga jämförelsen mellan henne och Alma. Alma, som ehuru nära att förlora det käraste, det enda hon ägde, dock aldrig tycktes tänka på sig själf — sin egen smärta, utan endast lefva, känna och tänka för den älskade fadern, för att lindra, lugna och liksom kringsmeka honom med en kärlek, ljuf, värmmande och mild som ett himmelskt blomsterdoft, som en schön andehviskuing!

Schmidts ord genljödo ofta i Viktors själ, och han kunde icke afhålla sig att innerligt önska, det Rosa egt Almas älskliga själsegenskaper.

Inflammationen hade verkligen, enligt läkarnas fruktan, infunnit sig, och nu ansågs majorens tillfrisknande som en absolut omöjlighet.

Majoren delade och hade allt ifrån början af sin sjukdom delat läkarnas tro, ehuru han aldrig meddelat dem densamma.

Han talade med Alma om sin död med stilla undergifvenhet, med kristlig förbidan, och den goda kärleksrika dottern tillhviskade honom under stilla tårar många ljuflika ord om den salighet, som hon hoppades han gick till mötes.

O, huru ömt den döende fadern tackade Alma för all hennes dotterliga kärlek! Huru innerligt han tackade Gud, att de omsider lärt att älska och förstå hvarandra!

— Du måste gifva mig ett löfte, mitt dyra barn! sade majoren en afton, då Alma som vanligt satt vid hans säng; du skall, så mycket möjligt är, vara med Rosa — vaka öfver henne — varna henne, och med hälsningar och böner från hennes döende far söka hejda henne vid de branter, till hvilka hennes fel skola föra henne. Viktor är för vekhjärtad — älskar henne för mycket, för att ega den kraft, som fordras för en sådan natur — sådana vanor som Rosas. Mitt öde blir hans, och jag fruktar, att ett ännu sorgligare väntar honom! Och Alma, skulle det bli fråga om valet mellan din moders och Rosas hem, så välj detta senare. Där skall du, med Guds hjälp, kunna uträtta något. Viktor älskar, och värderar dig högt — han skall gärna se dig i sitt hus. men däremot aldrig tillåta att Julie får finnas där. Jag vet, att du hos din syster icke får roliga dagar, men jag vet att du är i stånd till hvarje offer för ett sådant mål!

Djupa och outgrundliga skiftningar hägrade under detta faderns tal öfver Almas anlete, men det var endast nattlampans matta sken, som belyste de inre stridernas reflex.

— Ja, min gode far, jag lofvar det! sade hon slutligen och kysste med djup rörelse faderns hand, på hvilken ett par stora tårar neddroppade.

I samma ögonblick tyckte Alma sig höra en sakta rörelse i yttre rummet, till hvilket dörren var tillsluten, men icke låst.

Hon spratt till och var nära att gå för att se efter om någon var i rummet, men hon hade icke mod att skaffa sig visshet.

Emellertid syntes majoren med hvarje ögonblick allt mer och mer närma sig det mål,

dit hvarken synd eller sorg får följa den frigjorde anden.

Varma tårar och varma böner omgäfvade hans dödsläger, där hans maka dock sällan syntes. Hon led för mycket för att kunna uthärda hans åsyn! . . .

— Rosa skulle du så kunna öfvergifva mitt dödsläger? frågade Viktor med djup rörelse och såg med den tårade blicken in i sin fästmöes ögon.

— Viktor, och du kan göra mig en sådan fråga? snyftade Rosa och lutade sig kärleksfullt mot Viktors bröst.

— Tror du icke att din mor som fästmö skulle gifvit samma svar?

— Möjligt, Viktor, men att jag aldrig skulle kunna handla såsom mamma nu gör, det kan jag inför Gud heligt bedyra!

— Mätte jag aldrig behöfva påminna dig om dessa ord — de ord, du uttalat vid din ädles fars dödsbädd! Men, Rosa, det är icke blott ögonblick sådana som dessa, hvilka uppfordra en makas kärlek — en makas huldhet och trohet — hela livet uppfordrar dessa heliga plikter; och har hon under lifvets dagar förnekat, ringaktat dem, så skall hon ock göra detsamma i dödens ögonblick! — — —

Aftonsolens vänliga stråle lekte skimrande på fönsterrutorna i majorens rum, där allt hade denna dödens egna, högtidliga tystnad, med hvilken ingen annan tystnad är att jämföra.

Majoren låg stilla med nedslaget öga, men öfver hans läppar hvilade ett fridfullt leende.

Majorskan hade nyligen några ögonblick varit inne i rummet. Hon satt nu åter på sin vanliga plats, men vid dödsläggret sutto Viktor och Rosa. Alma låg där knäböjd, med faderns

kalla hand sluten mellan båda sina och ögat oafvändt fäst på de kära åt döden invigda anletsdragen.

— Hvar är Adèle? hviskade sakta den döende; jag tyckte att jag såg henne, tillade han stapplade.

Alma såg bedjande på Viktor. Han förstod henne och gick att hämta majorskan.

— Det måste skel utbrast Viktor till svar på majorskans nekande invändning, hennes exponerade, teatraliska vanmakt, och han förde henne in i sjukrummet fram till den döende.

— Är det du Adèle? hördes svagt och albrutet den döendes stämma.

Ett snyftande ja! darrade ötver majorskans läppar.

— O, hvad jag älskat dig! hördes åter den tonlösa rösten, och majoren fattade sin hustrus hand. Jag vill säga dig mycket . . . men jag kan icke . . . jag har dröjt för länge . . .

Dessa ord voro alla atbrutna. allt svagare och svagare.

— Han drog ett djupt andedrag. Åter ett. Jag för . . . lå . . . ter . . . dig! — — Och med denna nästan ljudlösa afskedshälsning till sin kärlekslösa, trolösa maka var den flyende andens boja löst.

TRETTONDE KAPITLET.

Majorskan satt i sin soffa där Julie alternerade med "kaptenen", för att trösta den exponerade änkesorgen.

— Ack, gör hur ni vill! svarade hon alltid med näsduken för ögonen, då man rådtrågade i afseende på begrafningen m. m., och då Viktor funnit, att man af henne icke hade något att vänta, skref han till sin mor, sade henne tillståndet i sorgehuset, bedjande henne, att tillika med Nanna, så fort möjligt vore, företaga resan till Stockholm.

Den tiden innan järnvägarne ännu funnos, var en resa mellan södra delen af Östergötland och hufvudstaden icke så lätt att hastigt tillvägabringa.

Under väntan på modern vidtog Viktor i samråd med Alma alla de många och sorgliga bestyr, som måste löregå en begrafning, och innan en vecka tilländalupit, hade man den glädjen att emottaga friherrinnan Renklou, denna lika varmbjärtade som kloka och rådiga kvinna.

Enligt majorens önskan skulle hans lik föras till den församling, där han hade sin egendom. Friherrinnan hade för detta ändamål medtagit majorens gamle kusk och ett

passande äkdon för den sorgliga transporten.

Majoren jordfästes i Jakobs kyrka.

Mellan friherrinnan och majorskan hade aldrig varit ett förtroligt och innerligt förhållande, men majorskans uppförande såväl under hennes mans sjukdom som vid hans död och hans begratningstillredelser hade betydligt vidgat svealget mellan dessa båda så olika kvinnor, och när nu majorskan sade sig icke vilja resa ned till sitt hem, för att emottaga sin mans stoft och vara närvarande vid dess nedsättande i grafven, då syntes svealget nästan för alltid oöfverstigligt.

— Vore du icke moder till henne, hvilken tyvärr skall bli min sons maka, så skulle jag icke med ett enda ord söka inverka på den, som så samvetslöst vårdat sina plikter både mot den lefvande och dödel ytttrade friherrinnan med djup förebråelse. Men nu blyges jag på dina vägnar för min sons skull, och beder dig, att du, för det samhälle din ädle man tillhört, där han är så älskad och högaktad, af yttre konsideration och för att behålla skenet åttöljer hans stoft till sitt hvilorum!

Ett spasmodiskt utbrott var majorskans svar, men hon lydde den skarpa tillrättavisningen.

Majoren var, som friherrinnan yttrat, älskad och högt värderad af den ort han tillhört, af kamrater, församling och underhafvande.

En stor människoskara hade församlat sig på kyrkogården vid nedsättandet af hans stoft i den blomstersmyckade grafven.

Majoren hade själf utsett och ordnat sin och sin familjs grafplats och liksom tridlyst honom med ett järnstaket och en krans af lindar.

Det var en helig och högtidlig stund, och varma tårar, varma välsignelser helgades den redbare vännen, den verksamme medborgaren, den gode husbonden.

Själftva majorskan grät verkliga tårar; men hvilken kemist skulle ha kunnat analysera de många beståndsdelarne i dessa tårar?

Endast en vecka hade förflutit, då majorskan tillkännagaf sitt beslut att återvända till Stockholm, för att, som hon sade, något skingra sorgen efter sin saknade Melker.

Att en invändning tjänat till ingenting, det visste alla, och ingen gjorde heller något försök i detta fall. Men då hon tillkännagaf sin vilja, att hennes familj skulle åttölja henne, då uppreste sig alla däremot, med undantag af Rosa och Julie.

Viktor led och förebrädde sin fästmö, att hon, i den djupa sorg hon borde känna efter sin far, kunde längta tillbaka i nöjenas värld och icke hällre tillbringa våren på landet, i det gamla hemmet, omgifven af kärlek och en skön med hvarje dag allt mera utvecklade natur. Man var i medio af april månad. Rosa ursäktade sig därmed, att hennes hälsa skulle lida, om hon i enslighet skulle bortsucka den dystra sorgetiden, och dessutom vore det hennes plikt att åtfölja modern.

— Din mor behöfver icke mera än Julie — knappast henne — men för syns skull, och som hon väl hädanetter kommer att utgöra hennes sällskap och hon så väl tritves med henne, så är det alldeles i sin ordning, att hon åtföljer henne.

— Mammans sällskap, säger du? Nej, mitt sällskap kommer väl Julie att bli, skulle jag trol

— Nej, Rosa, åtminstone icke sedan du blifvit min hustru. Jag har nog länge lidit af att se dig i ett så intimt förhållande till en så listig och farlig kvinna, hvilken också, nästan skadligare än din mor, inverkat på dig.

— Den saken skola vi bli två om! svara-de Rosa med ett trotsigt uttryck.

— Den saken kan redan sägas vara afgjord!

Nu utfor Rosa i vrede, hotelser och törebärlser, men Viktor syntes lugn och oät-komlig.

— Skall du då icke unna mig ett sällskap? utbrast Rosa slutligen. Du far på möten och kommenderingar, skall då din unga fru sitta ensam och öfvergifven på det klosterlika Lind-sjö och icke äga annat sällskap än de där gamla, möglade familjeporätterna, för att gråta och i förtid gråna och blitva gam-mal?

— Nej, Rosa, jag vill icke att du skall vara ensam, jag vill skaffa dig ett sällskap, både angenämt och nyttigt.

— Och hvem då, om jag tors fråga?

— Din egen ädla och älskvärda syster.

— Botgörerskan — straffpredikanten! Nej, jag tackar! Tusende gånger hellre ensam än med henne!

— Men din far har från sin dödssäng önskat detta. Vill och kan du neka att upptylla hans önskan?

— Men skall icke Alma vara hos mam-ma?

— Hos din mor kan hon hvarken gagna eller glädja, men hos dig hoppas jag med Guds hjälp, att hon skall komma att göra

detta — såvida Alma kan förmås till denna uppoffring.

Nu brast Rosa ut i häftig gråt. Hon grät så som barnet gråter, när det slagit sönder sin käraste docka. Hon slog sina armar om Viktors hals. Hon såg på honom med de där tju-sande tårskimrande ögonen. Hon smekte honom såsom endast kärleken kan smeka, hon bad honom med böner, sådana som endast kärleken äger i sin makt!

Nu blef kampen het i Viktors ömma, varma hjärta, men den öfvermannade icke hans kraft. Han gick som segervinnare ur den heta striden.

Rosa föll i spasmer. Julie, hvilken varit i närgränsande rum, instörtade och gjorde allt för att lugna henne. På Viktor slungade hon en utmanande blick. Han sade intet, men lämnade rummet.

— Hvad sade jag! utbrast Julie med triumferande hän, sedan Viktor tillslutit dörren, jag tror att det där säkra och eviga väldet icke en gång räckte så länge som förlofnings-tiden tillade hon diaboliskt skrattande.

Utkommen i salongen nedsjönk Viktor i en hvilstol. Han gömde ansiktet i sina händer.

— Gråt icke, min son! hördes nu en mjuk kärleksrik stämma, och ett par varma händer lade sig smekande kring hans tinningar och tryckte hans hufvud ned mot det ömma modersskötet. Du har nu vunnit en seger, icke blott för ögonblicket, utan — jag hoppas det — för hela lifvet!

Friherrinnan hade från parterren, genom den öppna ventilen, hört större delen af samtalet.

FJORTONDE KAPITLET.

Efter många strider blef det ändtligen afgjort, att endast Julie skulle åtfölja majorskan till Stockholm. Både Alma och Rosa skulle vara på Lindsjö till majorskans återkomst.

I den kärlekslösa moderns ställe ordnade nu friherrinnan allt för Rosas utstyrsel för hvilken Nanna och Alma flitigt arbetade. Rosa däremot deltog sällan däruti. Så länge Viktor var hemma, var hon nästan uteslutande sysselsatt med honom, eller satt hon i ett soffhörn, gäspande med en roman i handen.

Viktor, som emellan regements- och beväringsmötet fått några dagars permission, hade helt oförmodadt hemkommit, och glädjen däröfver var icke ringa bland hans kära, ehuru ingen med så mycken häftighet uttryckte det som Rosa.

— Nu, Gud ske lof, blir det annat lif, än att sitta nedlutad öfver bagen och sticka ymighetshorn och höra tants föreläsningar öfver flere kvinnliga dygder, än jag tror finnas i någon ordbok! utropade hon och hoppade likt ett ystert barn omkring sin tästman under löjen och smekningar.

— Ack, hvad hon ändå är förtjusandel tänkte Viktor, och han yttrade också säkert

detsamma, då han hörde och såg den lilla, sjelfsvåldiga och häntörande gräcen.

Midt under all denna glädje anlände en resande, hvilken presenterade sig som en vice häradshöfding, skickad från majorskan, hvars fullmakt han uppvisade för att hålla bouppteckning och arrangera alla affärer på Almenäs, där ofördröjligen auktion skulle hållas, för att så fort som möjligt realisera lösöreboet.

Bestörtningen blef allmän, men då häradshöfdingen omtalat att majorskan lämnat Sverige, för att företaga en längre utländsk resa, då steg den till sin högsta höjd, och man hade svårligen trott härpå, hade icke det bref, hvilket den resande medfört till friherrinnan, bestyrkt hans utsago.

Majorskan skref, att hennes hälsa tordrade en utländsk badresa, och att hon då tänkte begagna tillfället att besöka Frankrike och Italien till hvilka länder hon så mycket trängtat. Vidare skref hon att hon på resan åtföljdes af sina båda trogna vänner, kapten** och Julie, hvilka gjorde allt för att komma henne att glömma sorgen efter hennes man och den köld hennes familj visat henne.

Hvad affärerna anginge, hade hon åt häradshöfding Strömberg lämnad fri dispositionsrätt att i hennes ställe handla och bestämma enligt de föreskrifter hon lämnat honom, bland hvilka den hufvudsakligaste var den att söka så fort möjligt var få egedomen såld, emedan hon aldrig mera där tänkte bosätta sig, då hon ändå icke, så länge hennes tant lefde, egde medel att därifrån lösa ut sina döttrar. Dessutom hade hon för länge sedan ledsnat både vid det landtliga bråket och den landtliga enformigheten.

Detta var egentligen innehållet af hennes bref, dock med tillägg, att hvad Rosas bröllop beträffade, så var det icke värdt att därmed vänta till hennes återkomst, då hon icke på förhand kunde bestämma, när denna skulle äga rum.

Värkan at detta bref vilja vi icke försöka skildra. Själva Rosa syntes förintad däraf.

I stället att njuta några glada och tridfulla dagar under Viktors hemmavaro, måste man genast begifva sig till Almenäs, för att börja iordningställa till bouppteckningen, hvilken enligt häradshötdingens tillsägelse skulle försiggå följande vecka och auktionen omedelbart därpå.

Friherrinnan invände väl, att man borde dröja med auktionen tills egendomen blefve såld, då den nye ägaren säkerligen skulle bli den bäste spekulanten.

Häradshötdingen sade dock, att det stode i vida fältet, huru snart egendomen blefve såld och om köparen kunde anses som en säker spekulant, då däremot det säkra var, att det vore en daglig förlust, så länge ett så dyrbart bo icke vore realiseradt.

Bouppteckningen försiggick och visade en icke ringa förmögenhet.

Egendomen utbjöds. Många spekulanter intunno sig, och inom en månad var den redan med växande gröda och yttre inventarier inköpt af en possessionat från Småland. Auktion och arlskifte hade försiggått, och mellan modern och barnen var allting klart — eller snarare allting för alltid brutet, och detta fyra månader etter mannens död.

FEMTONDE KAPITLET.

Under allt detta hade ingen lidit så mycket som Alma, ehuru hon med sin vanliga styrka på djupet af sin själ gönjde sin smärta, om ock hennes kind var blekare och hennes ögon någon gång buro spår af tårar. Hon arbetade för Rosa med en flit och ett intresse, som hade det utgjort hennes lifs enda mål.

Rosas bröllop var utsatt till i slutet af september, men tankarne voro olika om hvar det skulle firas. Viktor ville i sin moders hem, men Rosa i Stockholm. Hon hade där så många vänner, så många som lotvat bli tärnor och marskalkar, så många som så mycket gladt sig åt att få se henne som brud.

Friherrinnan liksom både Nanna och Alma voro af Viktors tanke. Det uppstod en strid, å Rosas sida så häftig, att hennes blifvande svärmor nästan förskräcktes! Viktor hade sett sådana utbrott förut.

Hon ropade gång på gång, att hon icke blefve brud, om hon icke finge bli det i Stockholm, och alla böner, alla föreställningar voro förgätves då slutligen friherrinnan frågade henne, om hon icke skulle finna det både förödmjukande och hjärtslitande, att med så mycken ståt och uppseende uppträda som brud i ett

samhälle, där hennes moder så förvärvat all aktning och där hon ännu utgjorde ett samtalsämne.

Detta hejdade, ehuru icke besegrade henne, och sedan Viktor vidare föreställt henne sanningen af sin moders erinran, gaf hon slutligen med sig, ehuru under bittra tårar och ett utbrott af häftiga utgjutelser öfver modern, som genom sitt skandalösa upptörande beröfvat henne en fröjd, som i så många år gladt henne — en fröjd som hon tänkt sig som lifvets och ungdomens triumf — då man ändå icke mer än en gång finge upplefva en sådan dag!

— Den lyckan kan ju hända dig ännu en gång, invände Nanna med ett fint leende.

— Men då står jag icke mer i vårens första fägring!

En tår smög sig i Viktors öga, och han fästade det kärleksfullt frågande på sin fästmö.

— Ack så menade jag icke! Jag kan ju icke mer än en gång bli din brud!“ utropade hon och slog sina armar om Viktors hals och sökte med kyssar och smek att skingra molnet på hans panna.

Emellertid blef beslutadt, att bröllopet skulle firas på Rosviken, den lilla förtjusande egendom, dit friherrinnan i början af september skulle flytta.

Det smärtade Viktor djupt att bli skild från den kära modern, att se henne lämna det gamla ståtliga hemmet.

Lindsjö var fideikomiss och hade af Viktor, enligt fideikomissbrevet, blifvit tillträd, då han blifvit myndig. Han betraktade det ändå som sin moders egendom, och det smärtade honom så mycket, att han icke kunnat öfvertala henne att där stanna kvar

ehuru Rosa rasat af harm, då hon hörde, att Viktor kunnat sätta något sådant i fråga.

Brådskan var stor på Lindsjö. Flyttningen och bröllopet gäfvo därtill rik anledning.

Nanna och Alma, dessa båda hjärtevänner gäfvo sig häller hvarken rast eller ro, isynnerhet den senare, som nästan kunde sägas arbeta dag och natt.

Utom den naturliga sympati, som förenat de båda flickornas hjärtan, fanns där ännu en annan, nämligen sorgens. Att denna känsla djupt rotfäst sig i Almas själ behöfva vi icke säga; anledningarne härtill voro både många och djupa. Nanna både förstod och delade hvad hon kände, ty sorgens erfarenheter, om ock icke desamma, förstå dock hvarandra — och Nannas unga hjärta gömde en djup sorg. Hennes vårdags drömbild, den unge, förhoppningstulle notarien Rättsén, hade u der julen omkommit vid en skridskoåkning.

De båda vännernas nöje var också, när de om aftonen slutat dagens arbete, att vandra den lilla skogsvägen till den nära belägna kyrkogården och där på de gröna blomstersådda kullarne ostörda få gråta och tala om de kära, som hvilade där.

SEXTONDE KAPITLET.

Första dagarne af september flyttade friherrinnan till sitt nya hem, och efter trenne veckor firades där Viktors och Rosas bröllop.

Bruden, i utsökt stockholmstoalett, var bländande vacker, brudgummen ståtlig och lycksalig. Tärnorna voro Nanna, Alma och tvänne unga flickor i grannskapet. Marskalkarne tyra af Viktors kamrater, bland dessa löjtnant Schmith, hvilken på Viktors fråga svarat att han numera utan smärta kunde se Alma.

Redan samma afton reste de nygifta, åtföljda af tärnor och marskalkar, till Lindsjö, där följande dag var middag och en lysande bal, med gäster från hela orten och kokfru och musikanter från Linköping.

Rosa uppbar både med behag och stolthet sin nya värdighet, och Viktor kysste betagen och förälskad de tvänne blanka ringarne på sin unga makas lilla mjuka hand — dessa ljufva tecken till hans befastade lycka.

Alma var kvar hos friherrinnan. De nygifta firade sin smekmånad i ostörd ro eller snarare i nöjenas växlande oro, ty baler och tillställningar af alla slag upptogo till stor del deras dagar.

Den unga friherrinnan, föremålet för dessa tillställningar, var också öfver allt "la reine des fêtes", och således vid briljant lynne.

Hon talade nu aldrig om landets enformighet, men tyckte det vara roligt att vara värdinna i det ståtliga hemmet, där hon dock icke hade mera besvär än att säga sitt välkommen och vid tebordet utveckla allt det koketteri, hvar-ötver hon kunde förfoga.

Men ljusen slockna dock omsider i nöjenas sal. November hade inträdt, och med honom hade nöjena slutat. Nu började Rosa finna tiden lång, landet enformigt och odrägligt. Man såg ju bara dagsverkare och rågn och mörker — ja, hon påstod att till och med solen på den stockholmska horisonten gick mycket högre än så där långt ner i landsorten.

Viktor gjorde allt som stod i hans förmåga, för att roa och förströ henne. Han bjöd främmande, köpte böcker och musikalier, reste med henne till grannarne — men intet hjälpte.

Oskarsbalen — en af den ortens epoker — närmade sig. Viktor gladdes däråt — en förströelse för Rosa och en fröjd för honom att få visa henne för hela traktens förnämsta societet.

Friherrinnan Renklou, hvilken väl ännu ingenting visste, men som tiki väl anade Rosas sinnesbeskaffenhet, skulle tillika med sina flickor bevista balen

Rosa var vacker, fjäsad och uppbjuden, men hennes uppträdande sådant, att friherrinnan sade till Nanna, att hon önskat, att hon aldrig varit där, ty utom hennes koketteri — vid det var friherrinnan van — låg ett slags leende förakt i hennes väsende, som tycktes säga, att

den exponerade landsortssocieteten icke var värdig hennes skönhet och hennes vanor.

Det var icke endast friherrinnan som märkte detta, ty genom hela salen gick ett sakta hviskande! Stackars den arme baron Renkloul och i herrummet yttrade kamraterna med hög stämma sitt deltagande för den nygifte mannen

— Kan du verkligen tycka att detta var en bal att resa fyra mil för? utbrast Rosa, då de efter en frukost hos en af Viktors kamrater, voro stadda på hemresan.

— Jag trodde, att det skulle roa dig, Rosa.

— Ack, kan väl den, som är van vid Stockholms briljanta baler, vid Amaranthen och Innocensen, kan den tycka annat, än att dessa baler äro ett slags parodi?

Nu blef Viktor ond, och det på fullt allvar, och emot all vana tillrättavisade han sin hustru i stränga ordalag för denna dumma sarkasm.

— Linköping — denna residensstad, som man kanske icke utan skäl kallat lilla Stockholm — hans kamrater, de ståtliga lifgrenadierna — den sköna, fullstämmiga regementsmusiken — allt detta stod i Viktors tycke så högt, att han varit färdig att sätta Oskarsbalen långt öfver både Innocensen och Amaranthen.

SJUTTONDE KAPITLET.

Julen nalkades. De nygifta voro bjudna att tillbringa densamma på Rosviken.

Rosa var icke nöjd med denna bjudning; hon vågade icke hos sin svärmor lämna så fritt spelrum åt vrede, klagan och kapriser som i det egna hemmet, icke oupphörligt ropa: sitt; "Roa mig, Viktor, jag leds ihjäl!"

Men hon låtsade dock icke mycket om sitt missnöje med resan. Det moderliga hemmet var en kär och sårbar punkt i Viktors hjärta, och dessutom hade hon fått veta, att flera släktingar och bland dessa några officerare skulle tillbringa julen hos hennes svärmor.

Detta blef också tallet, och Rosa blef sålunda vid älskvärdaste lynne, såvida det kan kallas älskvärdt, som inbegriper så mycket koketteri, så mycke pretention och så mycket af det sarkastiska elementet.

Hon hade för detta senare skaffat sig ett rikt fält i den skola för fattiga flickor, hvilken Nanna och Alma bildat inum församlingen eller till hvilken de åtminstone lagt grunden och där de själfva undervisade i handarbeten.

Detta var den tiden en icke så vanlig sak och väckte i följd häraf ett visst uppseende och bedömdes på många olika sätt, men ingen

gat ändå däråt en sådan tydning som Rosa, hvilken påstod, att det var i brist på kurtis och i misströstan att icke blifva gitta som de tagit denna resurs.

Detta tema varierade Rosa på ett så pikant och löjeväckande sätt — iklädde sina uttryck en så barnslig skälmaktighet, att man nästan skulle kunna tro, att det endast var ett obetänksamt, oskyldigt skämt.

Julhälgen hade varit ovanligt kall, och redan innan nyåret bjöd Åsunden, vid hvars stränder Rosviken var beläget, på den mest lockande skridskois.

Nu föll det Rosa in, att hon skulle lära sig skridskoåkning — denna då ännu icke så vanliga kvinnliga idrott.

Viktor var icke fallen härför af flere skäl, ehuru det egentligen icke var mer än ett, som han framställde till Rosas behjärtande, men det hjälpte icke.

Hennes läromästare var en gardesofficer, systerson till friherrinnan, hvilken med sin mor tillhörde julgästerna, med hvilken hon dansat på de Stockholmska balerna, där han hviskat mängdet tjusande ord i hennes öra, och som nu, ehuru i lägre tonart, upprepade dessa hviskningar.

Lektionerna började; de voro "gudomligt roliga," ja, alldeles förtjusande, som Rosa ofta upprepade.

Hon måste nu ha en riktig skridskodräkt; express skickades till Linköping efter materialer och sömmerska.

Friherrinnan såg på sin son suckande. Alma grät tysta tårar, och Viktor både bannade och föreställde henne galenskapen af allt detta.

— Du kan ju vara närvarande, så har du ingenting att frukta, svarade hon skratande.

Vid afresan från Lindsjö hade Rosa gjort ackord med sin man, att de dagen efter nyårsdagen skulle återvända hem.

— Ja, för då tänkte jag, att det skulle bli så tråkigt, så gudsnådligt hos svärmor, men nu har jag roligt, och så länge jag har det, så reser jag icke hem till det klosterlika Lindsjö, svarade Rosa, då Viktor påminde henne om det förbehåll hon gjort.

— Rosa, är detta den sällhet, du så ofta drömde eller åtminstone sade dig drömma som min maka i vårt gemensamma hem? frågade Viktor med en tår i ögat.

— Käre Viktor, enformigheten dödar kärleken! Låt du mig få roa mig, se människor, som intressera mig och jag skall drömma om min dröm! svarade Rosa och tryckte en kyss på Viktors läppar, hvarefter hon hoppade ut för att i den färdiga eleganta dräkten åter börja de "förtjusande lektionerna."

Alma inträdde i samma ögonblick i rummet. Hon hade uppdrag att bedja Viktor komma in till sin mor.

Viktor räckte Alma sin hand, och deras ögon möttes i en djup ångestfull blick.

Den arme Viktor, han kunde icke i detta ögonblick instänga sin smärta, ehuru han icke med ett enda ord uttryckte henne.

Viktor hade flera gånger varit på Lindsjö, för att tillse hvarjehanda, och ändtligen sedan gardeslöjtnanten lämnat Rosviken, fick han sin hustru med sig till det egna hemmet.

De första dagarne var Rosa vid ett temligen godt lynne, men snart inkom hon i sin vanliga sinnesstämning och ropade med ett

bortskämt barns hela själsvåld: "Roa mig, Viktor! Det är en mans skyldighet! Och jag leds ihjäl, om du icke roar mig!"

Slutligen, sedan hon dagligen preludierat till det, som låg henne ömmast om hjärtat, framkom hon en dag, ehuru icke utan förlägenhet, därmed. Hon ville nämligen att de skulle resa till Stockholm nu, när nöjena där började blifva briljantast.

Viktor hade länge förstått hennes önskan, men varit för klok att låtsa därom; nu var gärdet uppgifvet.

— Att ett ungt, nygift par, för att döda tiden och söka ett botemedel mot ledsnad och tomhet, tillbringar sin första vinter i Stockholm! Säg, Rosa, tror du väl att man kan framvisa ett dylikt exempel?

— Att vara originel i allt är min passion. Det är så pikant att gå sin egen väg och icke som en apa vandra i de gamla, trampade fotspåren.

— Men Rosa, hvad vill du då egentligen göra i Stockholm?

— Roa mig! Ser du, en ung vacker fru är något ändå mer pikant än en flicka! Det är modernt att kurtisera fruar.

Moralen är god, och den man, som efter ett fyra månaders äktenskap hör sin hustru yttra dylika tankar, han kan sägas ha en leende utsikt öfver lifvet! utbrast Viktor i en slags förtviflan.

— Ack, Viktor, hvad mången skulle afundas dig den lyckan att hatva en sådan hustru att presentera i stora världen!

— Och hvad mången skulle afundas mig den lyckan att hafva en sådan hustru att presentera i hemmet! . . . O, min mor, min dyra, ovärderliga mor, hvarför lydde jag dig ickel! Du visade mig perspektivet, och jag — jag ville icke se det — eller jag såg det i kärlekens bländande och förvillande sken! — — —

Viktor uttalade dessa ord med en röst vibrerande af djup sinnesrörelse, och han lämnade med skyndsamma steg rummet.

— Friherrinnan är sjuk! Hon har spasmer och skriker att hon vill dö, och hon dör visst! utropade förskräckt kammarjungfrun, som kom hättigt instörtande i Viktors rum.

Viktor besinnade sig ett ögonblick. Han kände för väl arten af sin hustrus sparmodiska anfall, för att kunna dela kammarjungfruns fruktan, men en annan fruktan grep hans själ, och han skyndade in i hennes boudoar, hvarest han fann henne i ett tillstånd omöjligt att beskriva, och likväl i denna stund gjorde det honom nästan mera missnöjd än det förskräckte honom.

Men en mäktigare känsla öfvervann snart hans missnöje, och han gjorde nu allt för att lugna sin nästan vilda hustru.

De mest växlande scener uppfördes nu under Rosas återgående till sans och besinning, och den sista af dem alla — det var tårarnes och den ömma, allt försonande kärlekens, hvilken hon återgaf på de mest tjusande och rörande sätt.

— Söta Viktor, jag skall aldrig mer tala om stockholmsresan! snyftade hon slutligen med hufvudet lutadt mot Viktors bröst.

— Tack för det, Rosa lilla! Sjäلتva din mor

tillbrakte endast de sista vintrarna at sitt äktenskap i Stockholm.

— Det är sannt, men ser du, hon hade icke fått dessa allsmäktiga vanor! hon hade alltid varit på landet.

— Och dessutom, Rosa, hade du icke i år så roligt i Stockholm, ty du kan väl ändå icke dansa?

— Åjo, det hade jag nog; en ung fru, som icke dansar, är på sitt sätt intressantare än den som gör det. Dessutom spektaklerna, — o, de förtjusande spektaklerna, som du vet roa mig så mycket! Ser du, Viktor, nästa år, då kan icke en Stockholmsresa komma i fråga — då har jag väl en liten leksak, som roar mig och håller mig hemma.

Vid dessa ord log hon mot sin man med sitt mest förtjusande leende.

— Men, Rosa, jag har så svårt att lämna mitt hem, och dessutom så börjar min expedition den första april.

— Ja, om du icke kunde vara så länge, så kunde jag . . .

En ljungelds blick flammade från Viktors mörka ögon.

— Så kunde jag nog vara nöjd med att vara endast några veckor i Stockholm, fortsatte Rosa med förvånande säkerhet, ehuru hennes kinder skiftade i högre färg.

Viktor lätsade icke märka hennes fintlighet.

— Nog tror jag ändå att du icke gjorde orätt att låta mig komma ut litet, återtog Rosa inställsamt. Icke så mycket för min skull, men jag har hört mamma så ofta säga, att den smula fågning, som jag kanske har, tillskrifver hon den glada vinter, hon innan min födelse tillbringade i Linköping, då hon däremot innan

Alma såg dagen, hade rysligt tråkigt — så odrägligt för pappa hade vrickat foten, så att den stackårs lilla mamma fick sitta hemma som en fånge i hela två månader, och detta trodde mamma vara orsaken att Alma blef så vanlottad!

— Vanlottad! eftersade Viktor med djup tonvikt. Alma vanlottad! Det vore önskligt för hvarje flicka att vara så rikt lottad — så älskvärd som hon!

Rosas hjärta svälldes af harm, men hon ville bibehålla sin man vid, eller rättare återföra honom till en glad sinnesstämning. Han fick därför icke se henne sårad.

— Ja, Alma har nog sina partier, och det är roligt att du värderar och håller af henne, svarade hon med mästerlig själfbehärskning, men vi ha alldeles kommit ifrån vår Stockholmsresa.

— Var det icke din mening att komma ifrån den där dumma resan! Du sade ju det.

— Ja, hvad det beträftar med en riktig vintersejour, men icke att resa upp på några veckor. Söta Viktor, icke har du hjärta att neka mig denna glädje! Du skall icke ångra det, tvärtom skall du få se, att jag skall vara så tacksam och i allt rätta mig efter din vilja och, sedan vi kommit hem, tritvas bättre än någonsin i vårt landtliga hem.

Sedan Viktor några ögonblick tyst öfverlagt, gaf han Rosa sitt löfte att de den nästkommande veckan skulle tötetaga resan till Stockholm, såvida Rosa vore nöjd att återvända efter två, högst tre veckor och att bostaden under denna tid inskränkte sig till några rum på ett af stadens treffligaste hotell.

Rosa gick in på allt under kyssar, löjen och smekningar.

På eftermiddagen ankom friherrinnan Renklou med sina flickor till Lindsjö.

Aldrig hade Rosa så vänligt tagit emot sin svärmor — aldrig varit en så glad, så uppmärksam och artig värdinna.

— Hvad hon ändå kan vara förtjusandel sade Nanna, då Rosa gått ut för att åt sin svärmor binda en bukett af växthusets skönaste blommor.

Friherrinnan hann icke svara, ty Viktor, hvilken varit ute på egorna, inträdde i salongen.

— Rosas älskvärdhet skulle mycket gladt mig, om icke Viktors väsende antydde, att den hade någon orsak, som oroade honom. Han var nedstämd och förlägen, yttrade friherrinnan under hemvägen.

— Viktor måtte väl aldrig lofvat Rosa att få fara till Stockholm, intöll Alma.

— Har en stockholmsresa varit i fråga? Det visste jag icke.

— Jag fruktar det, ty Rosa sade åt mig härom dagen, att hon icke skulle släppa Viktor förrän han lofvat henne denna glädje.

— O, den arme, olycklige Viktor! suckade modern.

Följande dagen var Viktor för någon tjänsteangelägenhet borta hela dagen.

— Har någon främmande varit här? frågade han vid sin hemkomst betjänten.

Betjäntens nekande svar gaf den äkta mannen en sådan fruktan för sin hustrus "dåliga humör," att han med verklig bäfvan inträdde i salongen.

— Är jag icke värd beröm och en kyss? frågade hans unga maka, som strålande af färgning och belåtenhet kom springande emot honom, i det hon uppvisade en liten, den allra sötaste mössa af spetsar, genomdragen med skära band.

— Har du själf sytt henne, min engel? frågade mannen hänryckt.

— Javisst, jag har varit så flitig, och aldrig har jag sytt något som roat mig så mycket. Jag skall nog sy flere och många små andra näpna saker, skall du få se.

Viktor tog sin hustru hjärtligt i famnen och kände sig så lycklig.

Nu bjöd Rosa på brasa och thé, som hon själf serverade, och hela den aftonen var så ljuf, så fridfull, att den varmhjärtade, kärleksrike Viktor för hans fröjd glömde alla de mindre fröjdrika.

Dagen därpå ankom tvänne af Viktor's kamrater, af hvilka den ene var ortens skickligaste skridskoåkare.

Nu föll det Rosa in att hon skulle ut och visa sin talang.

Viktor bad henne, ehuru förgäfves, att hon skulle afstå därifrån, påminnande henne om Stockholmsresan och att hon för densamma borde spara sig.

Rosa smekte ock skrattade, skrattade och smekte, och i sin eleganta skridskodräkt lade hon sin arm under Viktor's och drog honom med sig ned till stranden.

När Viktor sett att inga böner hjälpte, hade äfven han påsatt sina skridskor, för att

föra sin envisa hustru på isen, men hon lösgjorde sig snart från honom och ilade ensam ut på den klara spegeln. Men hon hade icke hunnit långt, förrän hon föll. Man hjälpte henne upp; hon klagade öfver smärta i vänstra foten. Smärtan tilltog, och man måste nästan släpa henne hem.

Provinsialläkaren, boende inom församlingen, efterskickades genast. Han förklarade att foten var vrickad.

Att beskrifva Rosas förtviflan och de scener, som uppfördes under de veckor hon hvarken kunde eller fick röra sig från soffan, därtill sakna vi såväl förmåga som våra läsare skulle sakna tålamod att afhöra det.

Man skickade bud till Rosviken; de ankommo alla. Alma, den stackars Alma stannade kvar och började nu ett lif, som upptordrade allt hennes milda tålamod, hennes kristliga fördragsamhet.

Den felslagna Stockholmsresan var det tema, som i oändlighet varierades och något hvar öfver Rosa icke kunde trösta sig.

— Ack, om jag ändå hade Juliel utbrast hon ofta. Almas tråkiga, sentimentala och enformiga sällskap dödar mig! Äfven om hon någon gång skämtar, så smakar äfven detta något af helgon — af den där jungtruliga finheten, som rodnar för den minsta tvetydighet. Nej, Julies skämt, det var annat, det — det var spirituellt, lekande och kryddadt af denna franska naiva, tjusande légèreté, som så sympatiskt tilltalar mig. Ack, den Julie, om jag ändå hade den glädjen att få bref från henne! Men mamma unnade mig icke denna glädje. Ja, det är också en mor, som uppför sig så, att hon fruktar att se sitt uppförande affischeradt för sina egna barn! . . . Icke en

gång till mig, som är hennes afgud, hennes lilla förtjusande Rosa, som hon kallade mig, skickar hon en rad, en hälsning! — — —

Majorskan hade värkligen förbjudit Julie att fortsätta sin påbörjade brefväxling med Rosa, och det af de skäl, som denna antydt, och detta förbud var så strängt, att Julie genast vore skild från majorskan, om denna upptäckte att hon afskickade den allra minsta "skvalerhistoria" till Sverige.

Julie ville för ingen del mista en plats så öfverensstämmande med hennes natur, och därför försakade hon gärna brefväxling med Rosa "tills vidare", tänkte hon, "Under smekmånaden betyder det så litet hvad jag skrifver — men det kommer en tid efter dessa sötebrödsdagar, då mina bref måhända kunna utöfva den värkan de äsystal! Jag känner den lilla nåden "au fond!"

Under den tid Viktor var på mötet, var Rosa så förfärlig att Alma var nära att uppgeitva tålmodet.

Viktor hemkom första dagarne af Juli, och i medio af denna månad hade han den sällheten att trycka en liten dotter till sitt ömma fadershjärta.

Rosa syntes glad, och de första dagarne skulle den lilla ligga på hennes säng, så att hon skulle få se på henne och, om möjligt vore, upptäcka hvem hon var lik och hvilka partier i hennes lilla ansikte, som lotvade bli de vackraste.

— O, Viktor! utropade hon, då hennes man inkom i rummet, hvilken horreur; jag tror att den lilla olyckliga bytingen får moster Almas näsa! Se, detta är följderna af att vara tillsammans med en sådan tysonomi! O, du grymme Viktor, som icke unnade mig att få beskå-

da den lilla täcka Julie, med sina lifliga och pikanta drag, utan tvingade mig att dagligen och stundligen hafva för mina ögon Almas horribla näsa! Jag sökte visst att så sällan som möjligt se på henne. Jag hade, som du vet, Emelie Höggqvists charmanta ansikte alltid bredvid mig. Jag tyckte, att jag liksom slukade dessa fina, förtjusande anletsdrag — och ändå skall måhända mitt lilla olyckliga barn en dag presentera moster Almas trubbnäsa! Detta kan då verkligen kallas en grym otur, då Almas näsa, mig veterligt, är den enda, som inom hela vår familj representerar denna infama sort.

Rosa skulle själf amma sitt barn. Viktor hade bedt henne därom och byggt många, ehuru bätvande förhoppningar på uppsyllandet af denna moderliga plikt.

Rosa tyckte att det skulle vara roligt, så länge hon icke fick resa ut — och därför uppfyllde hon sin mans bön.

Med ett slags segerglädje berättade Viktor för sin mor detta bevis på Rosas moderskärlek, öfver hvilket äfven friherrinnan gladdes.

Trenne veckor efter den lillas födelse skulle hon kristnas; farmodern skulle "bära", som det heter.

— Hvad vill det säga? frågade friherrinnan, då hon inkommit i den unga moderns rum, för att till dopet afhämta sin lilla sondotter, och såg denna vid en främmande kvinnas sköte.

— Jo, det vill säga, att Rosa fruktade att denna moderliga plikt — som väl borde vara och vanligen är en moders skönaste fröjd — skulle blekna rosorna på hennes kinder! svarade Viktor med ett djup af smärta, i hvilket dock blandade sig en viss grad af bitterhet.

ADERTONDE KAPITLET.

Trenne år hade förflutit, sedan Viktors bröllop — långa och enformiga — klagade Rosa, och huru hennes man funnit dem, det gömde han i djupet af sitt hjärta.

I sin boudoar satt den unga friherrinnan i en förskönande, ehuru icke djup sorgdräkt, som hon bar efter sitt andra barn, en liten älsklig gosse, hvilken till faderns djupa sorg endast fyra månader fröjdat honom med sin åsyn och sitt leende.

Hon höll ett uppbrutet bref i handen, och heta tårar störtade ned från hennes ögon.

Att dessa tårar icke stodo i samband med hennes sorgdräkt — att de icke flöto från modershjärtats djupa äder — det syntes på uttrycket i hennes ansikte, på de blixtar, som mellan tårarne stundom glänste ur hennes öga, på den exaltation, den häftighet, af hvilka hela hennes varelse bar en tydlig stämpel. Man

såg i dessa tårar ett uttryck af längtan, passion, bitterhet.

— Jag skall dock till Paris! utbrast hon slutligen, ja, jag skall dit, om jag och därför skulle . . .

Hon tystnade plötsligt, gömde brefvet i sin klädningsficka och det tårdränkta ansiktet i sina händer.

— Hvad fattas dig min Rosa? utropade Viktor, ty det var hans steg hans hustru hört; och han lade vid dessa ord hennes hufvud kärleksfullt mot sitt bröst.

— Hvad fattas mig, frågar du? Fadern frågar modern hvad som fattas henne, då hon bär sorgdräkt efter sitt barn, då det ännu icke är fjorton dagar sedan hon såg sin lilla älskling, sin lilla undersköna gosse myllas ned i den svarta mullen! — — —

— Men, Rosa, jag har icke tyckt att du sörjt honom så mycket.

— Jag har icke velat öka din djupa smärta med mina tårar. Dessutom vet du, att min natur icke älskar sorgen och tårarne; men det gifves ögonblick, då moderskärleken tar ut sin rätt, och det var i ett sådant du nu öfverraskade mig!

Viktor satte sig bredvid sin hustru under ömma blickar och kärleksfulla smekningar. Han kände sig nästan lycklig af hennes tårar.

— Jag tror att du älskade din lille gosse mer än du älskar Mathilda?

— Ja, jag bekänner det uppriktigt.

— Han var ett ovanligt barn, jag medgifver det, så mycket man vid fyra månaders ålder kan bedöma ett sådant, svarade Viktor, och ett par stora tårar droppade ned ur hans öga, men Mathilda är ju så söt, så älsklig och gör

oss redan så mycken glädje — borde åtminstone göra det med sin kärlek, sitt barnsliga joller, sitt täcka ansikte och sin tidiga själsutveckling.

— Jag har aldrig varit svag för Mathilda.

— Nej, tyvärr, mindre än du borde vara det.

— Har du hjärta att tala så hårda ord mot mig, när du ser mig så bedröfvad? Och Rosa såg med öm förebråelse djupt in i sin mans öga.

— Förlåt mig, Rosal! Min mening var icke att förebrå dig, och han förde hennes hand till sina läppar.

— Pappa, pappa! hördes i samma ögonblick en ljut barnaröst, och en liten mörklockig flicka, skön och rodnande som en rosenknopp, kom springande till fadern och räckte mot honom sina små runda armar.

— Kan icke Mathilda vara i barnkammaren? yttrade modern med stränghet.

Den lilla flickan gömde bäfvande sitt hufvud vid faderns bröst.

— Mathilda, bed mamma att du får vara hos pappa.

— Söta mammal stammade darrande den lilla.

Fadern förenade sina böner med barnets och modern lät beveka sig.

— Mathilda är då själfva farmor! Det är som om hon med hennes namn fått hela hennes jag, ehuru ännu i miniatyr, yttrade Rosa med egendomligt uttryck.

— Ja, Gud gifve att hon i allt komme att likna hennel! En större lycka kunde vi icke önska för vårt barn.

— Den far, som rätt älskar sitt barns

moder, önskar alltid att barnet skall likna henne.

— Att jag älskar dig, Rosa, behöfver jag icke säga, men att vårt barn både själf blir och äfven gör andra lyckligare, om hon mera liknar min mor, än dig, kan jag icke förneka. Med alla de gåtvor himlen skänkt dig, känner du dig ändå sällan lycklig, sällan tillfredsställd; din natur är därtill för liflig, dina fordringar för stora, för växlande. Den kärlek du ingifver är berusande. Han liknar en blomma, uppspirad på vulkanisk grund. Han är skön, men . . . Viktor suckade. Min mor däremot har säkert aldrig kunnat ingifva denna glödande lidelse — har aldrig själf känt en sådan. Hon har älskat djupt och stilla, och ur denna kärlek hafva fridens och sällhetens blommor uppspirat och hatva med sin rena doft, sin blyga fågning beredt en varaktig och ljuf lycka åt både henne själf och andra.

Nu störtade åter Rosas tårar i ohämmadt lopp, och en häftig scen följde af förebråelser anklagelser och mera sådant.

Slutligen, sedan stormen rasat ut, framträdde åter den lidande moderskärleken, hvilken för ögonblicket gömt sig bakom vredens kulisser och gjorde som vanligt slutscenen till en försoningsfest.

— Med alla de fel, hvartill hennes mor och hennes uppfostran äro orsaken, finnes dock mycken kärlek på djupet af hennes hjärtal suckade Viktor, då han lämnade sin hustru, nästan med en känsla af egen förebråelse.

— Skall jag väl vinna mitt mål? utropade Rosa sedan sista ljudet af hennes mans steg borddött i de aflägsna rummen? Min plan är nog god — dock, min är icke äran. Det är den genialiska Julie, som uttänkt den — men

hvar taga tålmod att spela den rörande sorgen, till dess jag därmed vunnit mitt mål? . . . Jag skall ofta återläsa detta bref — det skall gifva mig mod och kraft, ty det visar mig ju det härliga panorama, som vinkar mig! Mina tankar svindla af tröjd, bara jag tänker därpå!

Och Rosa började åter läsningen af sitt bref, men icke nu med oro och tårar, utan med de ljuftva förespeglingar, hvarmed genomdrifvandet af hennes plan belyste hennes önsknings mål.

Dag skred efter dag, och Rosas moderssorg syntes oförändrad eller snarare ökad. Hennes lynne hade förlorat sin glädje och till viss grad sin retlighet. Mot sin man var hon vänligare och kärleksrikare än någonsin. Uttrycket i hennes öga var icke heller detsamma, och öfver kindens rosor hvilade ett fint liljedoft.

Viktor var bedröfvad, och ändå kände han en slags fröjd i denna bedröfvelse — det var som hoppades han ur henne draga en växel på framtidens lycka, och det var med en slags egen triumf han hörde sin mor tala om Rosas förändring — hennes bleka kinder, hennes vänlighet.

Alma hade lämnat Lindsjö strax efter gossens begrafning. Hon hade under hans sjukdom och vid hand död som vanligt varit outtröttlig i kärlek och omsorger. Rosa hade tyckt att hon nu behöfde få litet trefligare dagar.

— Huru skall jag åter få dig glad och strålande, min dyra Rosalie? sade Viktor en atton,

då de båda makarne suto ensamma i kabinettssoffan. Skulle du icke vilja att vi gjorde en resa till Stockholm? Detta skulle kanske skingra din sorg.

— Till Stockholm! Nej, Viktor, till Stockholm vill jag visst icke; dit ville jag, när jag ville dansa och roa mig, men nu — hvad skulle jag där att göra?

— Nå, så säg då något annat, som kan förströ dig! Du blir ju med hvarje dag allt blekare, din kind är snart en lilja i stället för ros — om du visste hvad det smärtar mig! Ack, Rosa, jag vet intet, som jag icke ville offra för att få se dig glad och blomstrande som förut!

— Jag vet kanske en sak, Viktor!

— O, säg mig det, goda, älskade Rosa!

— Det är uppfyllandet af ett löfte, du en gång gifvit mig?

— Hvilket löfte?

— Jo att vi skulle göra en utländsk resa — att jag skulle få tillbringa en vinter i Paris.

— Har jag gifvit dig detta löfte?

— O, Viktor, har du kunnat glömma det! — glömma den för mig otörgätliga stund, då du gaf mig detsamma! Jag skall då söka uppliva ditt minne.

Rosa drog vid dessa ord ur sin ficka ett litet album med elfenbensband och guldkanter. Det var en gåfva af Viktor.

— Månskensaftonen den femte augusti 1852 då jag och min älskade Viktor suto i kaprifoliebersån vid Almenäs, gaf han mig det löftet, att jag som hans maka skulle få göra en utländsk resa — få tillbringa en vinter i Paris, uppläste Rosa med hög, något vibrerande stäm-

ma. Se här, läs själf. Och hon visade Viktor det skrifna bladet.

En synbar förlägenhet lade sig öfver Viktors ansikte.

— Att du är för ridderlig att bryta ditt löfte, det vet jag, men jag längtar ändå att höra hvad du säger.

— Anser du denna resa som ett botemedel för din sorg?

— Ja, jag har just i dag kommit att tänka på, att det möjligen kunde bliwa det. Resan — alla nya föremål, som hon hade att erbjuda, skulle måhända förmå rycka mig ur den apati, i hvilken jag är nära att försjunka. Nå, hvad svarar du?

— Vi skola tänka på saken!

— Detta är en undanflykt, är icke ridderligt af en baron Renklou! Du måste säga ja eller nej!

— När ville du resa?

— Så fort som möjligt! ty i annat fall fruktar jag att min hälsa dukar under för min sorg.

— Det är nu en svår och obehaglig tid för resor.

— Å, på ångbåt har man icke mycket ondt af årstiden.

— Men, Rosa lilla, att i en hast för så lång tid kunna lämna sitt hem, är icke en lätt sak. Tröskning, ladugård och allt annat.

— Jag vet ett råd — kan du icke taga hit fanjunkaren Brandt, som brukar vara här och hjälpa dig med expeditionen, och som du så mycket berömt för duglighet och oegennytta?

— Nå, den inre hushållningen då?

— Ja, uppriktigt taladt, käre Viktor, så har jag icke gjort mycket vid den saken, Mamsell Ålström har värkligen gjort allt, ehuru efter min befallning. Nu kan hon den utantill, och allt skall under min frånvaro gå lika bra, som om jag vore hemma.

— Men hvad skall mamma säga?

— Å, du går väl icke i kolt och behöfver be mamma om lof, svarade Rosa, i detta ögonblick fullkomligt inne i sin gamla rol. Dessutom, Viktor lille, tillade hon med mjukt tonfall, vill nog din mamma, att du får din lilla hustru glad och frisk igen. Hon har allt sedan vår lille gosses död varit så god mot mig. Du skall få se att hon billigar denna godhet mot dig, stackars Rosa. Nog skall det kosta på henne att så länge vara skild från dig, som hon håller så kär, det förstår jag nog, men en ersättning får hon dock i Mathilda, som då riktigt är hennes ögonsten.

— Mathilda, skulle hon vara hemma?

— Ja, naturligtvis! Icke kunna vi taga ett så litet barn med oss på en så lång resa.

— Det blir kanske svårt, jag medgifver det men det är mig omöjligt att på så lång tid skiljas ifrån mitt barn! Jag kan icke tänka mig ett så långt afsteg mellan henne och mitt hjärta! Och således Rosa, får icke Mathilda följa med, så reser icke jag!

Dessa Viktors med bestämdhet uttalade ord voro nära att förleda Rosa till ett af hennes vanliga vredesutbrott, men ehuru hennes ögon, hennes flammande kinder förrådde blodets häfiga svallning, så hade hon dock valde öfver sina ord.

— Men jag åtager mig icke att se efter Mathilda, utbrast hon slutligen meg något darande stämma.

— Det är något, som väl icke kan komma i fråga. Hennes dadda skall naturligtvis med, och i fall vi kunna öfvertala Alma att göra oss sällskap, så känner du hennes kärlek, hennes omsorger för Mathilda.

— Skall Alma med! utropade Rosa nu med ohämmad häftighet.

— Ja, i fall hon själf så vill, så tycker jag, att det vore ett tillfälle att gifva henne ett litet prof af vår tacksamhet för all den godhet hon under dessa år visat oss och våra små barn. Almas konstälskande sinne kunde i Paris få många ämnen till njutning och utveckling. Dessutom vet man icke, hvad som på en så lång resa kan hända; men hvad vi veta det är, att vi alltid i den kärleksrika, uppoffrande Alma äga en sann och outtröttlig vän — en klok och sansad rådgifverskal

Ovisst är huru det i detta kritiska ögonblick gått med Rosas själfbehärskning, om icke samtalet blifvit afbrutet genom Viktors kompanichef, hvilken helt öfverraskande inträdde i kabinettet.

Rosa var hela aftonen den mest älskvärda och uppmärksamma värdinna, och det med så mycket större skäl, som kaptenen genast märkte den sörjande moderns bleka kinder, hennes vemodstulla ögon och hjärtligt beklagade orsaken härtill.

Uppslaget var härigenom gifvet till det ämne, som Rosa ville ha å bane och som hon nu framställde med dess fruktade stötesten — permissionen.

Kaptenen lugnade henne i detta fall, troende att detta icke skulle möta någon svårighet, och i glädjen häröfver utvecklade Rosa all den tjusning, allt det behag, hvaröfver hon kunde disponera, och för att göra effekten så

mycket större, alternerade hennes väsende stundom med en fläkt af intressant vemod.

Följande dagen reste Viktor, ehuru icke med glad hjärta till Rosviken.

Rosa ville icke dit åtfölja honom. Hon hade aldrig kunnat undertrycka en viss respekt för sin svärmor, och hon fruktade att hon nu skulle genomskåda henne.

Oro och förvirring intogo alla vid den oväntade underrättelsen, och deras undran öfver Rosas så långt efter hennes barns död utbrutna sorg fick nu en förklaring, ehuru ingen låtsade därom åt Viktor.

Alma, som mer än någon annan genomskådat sin syster, hade förut haft en misstanke att hennes sorg stod i sammanhang med någon uppgjord plan. Hon hade varit på Lindsjö, när Julias bref ankommit; hon hade sett den synbara förändring, som dess genomläsande utöfvat öfver Rosas hela väsende; hon hade anat att det hos henne uppväckt en längtan efter Paris, hvarest Julie efter många äfventyr, och sedan hon lämnat majorskan, nu befann sig.

Majorskan och hennes kapten voro nu åter i Stockholm, där de bebodde samma hus ehuru skilda våningar. Man väntade att ett äktenskap skulle helga deras tvetydliga förhållande, men man väntade förgäfves, så länge "tantan" lefde, hvars arftagerska majorskan var.

Nu blef Almas aning visshet, och hon var säker att Rosa, till vinnande af sitt mål, iklädt sin längtan den ömma moderssorgens rörande gestalt,

Åt ingen sade hon dock detta.

Sedan Viktor blifvit ensam med Alma, framställde han till henne på sitt hjärtliga sätt

sin egen och Rosas önskan, att Alma skulle åtfölja dem till Paris,

Almas kind blef dödsblek, och en synbar bedröfvelse drog igenom hennes själ.

— Bed mig icke härom, Viktor! bad hon med ett eget vibrerande tonfall.

— Men hvarför det, Alma?

— I behöfven mig icke, och jag — jag behöfver lugn!

— Ja, jag vet det, goda Alma, ditt lif har allt sedan Mathildas födelse nästan varit en fortsatt kärleksrik uppoffring för oss, och ändå beder jag dig om detta nya offer — ja, Alma, jag bönfaller därom!

— Hvad är skälet därtill Viktor?

— Jag fruktar Julie — som du vet har Rosa haft bref från henne — jag fruktar för mitt barn, ja, jag vet icke allt, för hvilket jag fruktar; men en aning säger mig, att jag går stora sorger till mötes — att din närvaro är nödvändig; ty Alma, man står så trygg bredvid dig — man känner, att du är en af Guds utskickade; ja, Alma, du är vår goda, vår skyddande ängel!

En underbar hägring skimrade öfver Almas anletsdrag.

— Ack, Viktor, säg icke så! bad hon efter några ögonblicks tystnad, och bed mig icke om en sak, som är så mycket emot min vilja! tillade hon ängestfullt, och hennes stora, själfulla ögon fästades med ett djupt, nästan böntfallande uttryck på Viktor,

— Och ändå, Alma, beder jag dig därom, och jag gör det i din ädle oförgätlige faders namn och med hans egna ord! utbrast Viktor med djup betoning. Alma, du skall heligt lofva mig att så mycket möjligt är, vara med din syster, för att

vaka öfver henne, varna henne med hälsningar från hennes döende far söka häjda henne vid de branter, till hvilka hennes fel skola föra henne. Känner du igen dessa ord Alma?

— Ja Viktor, men huru känner du dem?

— Almas stämman var nästan ljudlös.

— När de utsades, dessa i mitt hjärta så djupt inristade ord, var jag i det rum, som var utantör din fars. Jag skulle kunna upprepa hvarje bokstaf af detta samtal. Och nu, Alma, hvad svarar du?

En synbar kamp försiggick i Almas själ.

-- Att jag följer eder! svarade hon slutligen och räckte Viktor handen. Mätte Gud bistå oss all!

Sedan friherrinnan förnummit att Alma bifallit Viktors önskan, lugnades hon något öfver resan, hvilken förorsakat hennes modershjärta stort bekymmer, men hon tänkte och sade till Nanna, att man måste vara Alma, för att kunna göra ett så stort offer!

I sin ensamhet hade Rosa bortlagt moderssorgens maskeraddräkt. Hennes ansikte strålade, hennes ögon lyste af glädje och ljufva förhoppningar, ehuru väl stundom ett missnöjets töcken drog skuggande däröfver.

— Ack, att jag icke en gång i Paris kunde slippa henne, hon som på en gång är som vore hon botpredikant och en af detektiva polisens tjänsteandar! utropade hon, och samma tanke, ehuru i växlande uttryck, ljud ofta öfver hennes läppar. Skulle flickan bli sjuk, då är hon superb! Jag slipper då att vara sjuk-sköterska. Men i den friska dagen, då är hon odräglig, då spionerar, moraliserar och varnar

hon och hälsar från pappa, Jag tycker att Julie icke skall bli för glad, då hon får se "la sainte." I Paris, denna de rättrognas stad, är hon nog ändå omgifven af dylika dignitärer, ehuru dessa alla äro, åtminstone för mig, mycket oförargligare och oskadligare än vårt helgon. Ack den Julie, att jag åter får se och omfamna henne! Aldrig har jag träffat någon, som så väl förstätt mig. Hennes bref — det är då som portarne till ett himmelrike! Jag måste läsa det ännu en gång! Han måtte värkligen vara en Apollo-gestalt! utbrast hon, afbrytande läsningen. Jag undrar, om han är vackrare än Viktor, Viktor är allt bra vacker, eller har varit det, men det börjar att fela honom den fina elegansen — jag tycker att han redan lutar litet åt landjunkare.

Åter läste Rosa, och med hvarje ögonblick strålade klarare hennes ögon, logo skönare hennes läppar.

— Nej, se Viktor redan hemmal! Hon hade vid bullret af vagnen blickat ut åt allén. Jag undrar hvad de visa sagt. Men det är sant, icke får jag ännu visa mig så här glad! Masken måste på igen, dock nu återgifvande resignation, tacksamhet. Mamma och Julie skulle allt tycka sig ha heder af sin lärjunge, om de nu såge mig.

Följande dagen skref Rosa till Julie för att omtala, att hon vunnit sin önskan, och bedja henne skaffa en elegant och komfortabel väning.

Viktor bäfvade för den återkomna förtroligheten med Julie, hvilken förut så skadligt invärkat på hans hustru, och hvilken hos honom alltid ingifvit tanken på en demon.

Nu blef det oro både ute och inne, stärkning, strykning och inpackning, men ingen af Rosas eleganta och moderna klädningar fick

medtagas. Man kunde icke i Paris uppträda i en toalett af den klumpiga svenska snitten.

Med förvånande hastighet ordnades allt, och redan de första dagarne af november anträdde denna resa, hvilken utöfvat ett så olika inflytande öfver de båda makarne.

Viktor hade svårt och kunde icke utan den djupaste rörelse skiljas vid sin moder, sin syster och sin lille gosses graf, då Rosa däremot hade svårt att gömma den glädje, som hon väl förstod icke passade att visa.

— Och Alma — hon hörde till dem, som hvilka man icke mycket talar — till dem, som icke mycket sysselsätta sig med sig själva — som på djupet af sitt hjärta gömma hvad de känna — dessa få utvalda, som tyckas dela denna englarnes lott att endast vara till för andra.

NITTONDE KAPITLET.

I Paris emottogos våra resandē af Julie hvilken med öppna armar och klingande fraser välkomnade dem.

Deras bostad, hvilken Julie anskaffat, var i hög grad vacker och elegant, belägen på la rue de Rivoli.

Viktor kände en underlig beklämning vid åsynen af den lyxuösa bostaden, men kanske ändå mer vid åsynen af den slingrande, inställsamma fransyskan.

Hans öga sökte Almas — han ville där se det intryck, som denna nya värld gjort på hennes sinne. Men Almas blick förrådde, icke de farhågor, som bodde i hennes bröst. Uppmuntrande och lugn mötte hon Viktors ögon.

Rosa och Julie sökte ensamheten, lämnade Alma och Viktor med de bestyr, som äro oundgängliga efter en längre resa.

Vädret var ännu härligt, luften sommarvarm, och de första dagarne tillbringades med promenader samt besök af museer och gallerier, Man njöt af allt detta sköna och storartade, om hvilket tanken icke kunnat göra sig en föreställning, och Alma med sin poetiska och konstälskande själ var ändå lyckligare och mera förtjust än de andre.

Julie var öfver allt deras ciceron, och både Viktor oco Alma tyckte att hon var allvarigare och mindre kokett än den tiden, hon vistades i majorens hus, och fruktade därför mindre hennes sällskap för Rosa.

Viktor hade uppsökt några svenska familjer, bosatta i Paris. Rosa var i hög grad missnöjd häröfver. Icke behöfde man väl här sällskapa med de tröga och tråkiga svenskarne; af dem hade man mer än nog, sedan man kommit hem.

Omkring en vecka efter baronens ankomst till Paris blefvo de bjudna till madamme Blondelle, Julies tant, hos hvilken hon haft sitt hem allt sedan sin mors död.

Man gjorde allt för att roa sina gäster, och bland det som tilldrog sig deras synnerliga inträse var det galleri af utmärkta skådespelare och skådespelerskor, som exponerades i den lilla förtjusande salongen.

Under allt detta syntes Rosa förströdd och icke så intresserad som de andra, och hennes

blickar alternerade otta, oroligt frågande mellan Julie och dörren.

— Får jag icke häller i dag se honom?
hviskade hon sakta till Julie.

— Jag har ju sagt dig att han är i Versailles.

Alma hade märkt sin systers oro, sett hennes hviskningar och ur dessa uppfångat detta "honom", hvilket Rosa starkare betonat.

Hon såg på Viktor, men han satt så sorglös med den lilla Mathilda på sitt knä, visande henne de konstsaker, som prydde divansbordet.

— Du har ju en bror, Julie? Är han icke i Paris? frågade Alma.

— Jo, men han är så sysselsatt med sin litterära verksamhet, att vi sällan få rå om honom. I atton hade jag också hoppats få den äran presentera honom för herrskapet, men en hastig och oundviklig resa till Versailles beröfvade både honom och mig ett nöje, hvarefter vi längtat.

Alma hade otörmärkt betraktat Rosa, och i den blick hvilken denna fästade på Julie läste hon bekräftelsen på sin aning.

— Han skritver så mycket för teatern, inföll madame Blondelle, det är därför som vi fått illustrera vår lilla salong med dessa artister.

— Jag hoppas väl att hans litterära verksamhet icke alltid upptager så hans tid att vi icke få nöjet att tillsammans med herrskapet se honom i vårt improviserade hem, sade Viktor med sitt vänliga leende. Hans fotografi är väl här i något af dessa album? Det vore roligt att tills vidare på det sättet göra hans bekantskap.

— Hans kort är för närvarande hos en fotograf för att tagas ånyo, svarade Julie.

Följande dag voro våra resande bjudna till en svensk friherrlig familj.

— Ack, att man äfven här måste expone-
ras på en svensk presentertallrik! utropade Ro-
sa, axlande sig. Hon klädde sig likväl med ut-
sökt omsorg och blef hela dagen vid briljant
lynne, tilltölyd af en vicomtes fina uppmärksam-
het.

Skuile icke baron i morgon med sin familj
vilja besöka Téâtre lyrique? frågade Julie
Viktor en dag. Rosa är ju så road af teatern
och man ger "Don Juan, som är en af Rosas
favoritoperor-

Viktor biföll gerna Julies förslag, glad att,
som han trodde, därigenom kunna roa sin hu-
stru, hvars lynne de senare dagarne varit ret-
ligt och ombytligt. Han bad Julie icke nämna
något därom åt Rosa och Alma — han öns-
skade öfverraska dem.

— Nej, Julie, förrän jag sett honom, roar
mig ingenting, om man ock törde mig till alla te-
atrar i Paris! utropade Rosa, då Julie i förtroen-
de tillhviskat henne hemligheten.

— Åter denne honom! suckade Alma hvil-
ken från närgränsande rum hört systemns ut-
rop.

Julie hade bedt att få bestämma Rosas toa-
lett för spektaklet. Rosa biföll det.

— Är han då där?

— Fråga mig icke! Han är så sysselsatt
med en kritik öfver Alexander Dumas, senaste
arbete.

— Fråga mig icke! upprepade Rosa för
sig själf, sedan Julie lämnat henne. O, hvad
betyder dettal! Tänk om det vore möjligt! Ju-
lie är ju så noga med min toalett!

Med längtan räknade Rosa timmarne till morgondagens representation, för hvilken hon i afseende på sin toalett utvecklat koketteriets finaste studium.

Då Julie kom för att förena sig med familjen, tryckte hon Rosas hand, i hvilken hon lade ett fotografiko t. Du skall i afton skåda originalet. Men var fösesiktig! tillade hon och lade varnande fingret på sina läppar.

Krampaktigt fattade Rosa porträttet.

— O, hvad han är skön! utropade hon och förde porträttet till sina läppar, men hennes man inkom, och med en manöver och en kontenans värdigt en primadonna, smög hon kortet i sin fina spetsnäsdud och räckte med ett förtjusande leende handen åt sin man.

— Spektaklet gläder dig Rosa, är det icke så? utbrast Viktor, som förtjust och beundrande betraktade sin hustrus ungdomliga gestalt, nu i hög grad förskönad genom den bländande toaletten och det glädjestrålände uttryck, som hvilade öfver hennes ansikte.

— Ack ja, Viktor, du vet att "Don Juan" är min förtjusnig!

Viktor tryckte en kyss på Rosas läppar, lade hennes arm i sin hvarester de alla gingo till operan.

Platsen var god, Julie hade valt honom. Endast för nära scenen, tyckte Viktor, dock utan att låtsas därom.

Rosa såg sig stolt och tirumferande omkring i den bländande salongen, där mångt öga beundrande fistes på henne och där konnässören snart i hennes kastaniebruna lockar och bländande hy upptäckte den nordiska kvinnan och ehuru fransmannen i sitt eget land äger så mycket af fågring och grace, så tjusis ovil-

korligt hans sangviniska sinne af det främmande när det framstår i en så skön uppenbarelse.

Ridån gick upp.

— O, min Gud, det är han! Det är han utbrast Rosa med en blick och en exaltation, som nästan förskräckte Julie, i samma ögonblick som den manligt sköne och för kvinnohjärtat så farlige och härförande Don Juan framträdde på scenen, och Rosa kramade konvulsiviskt Julies hand.

— Var försiktig! hviskade Julie med en bäfvande och rekognoserande blick på Viktor, hvilken var Rosas andre granne, men han samtalande med en af sina regementskamrater, hvilken mer än ett år varit på resor, och som nyligen anländt till Paris samt af en händelse blifvit granne med den svenska familjen.

— Vill du icke byta plats med mig, så kunnen i mellan akterna mera obehindradt språka? frågade Alma sin sväger, hvilken måst luts sig bakom henne, för att samtala med kamraten.

Viktor ingick på förslaget och med ett lättnadens andedrag satte Alma sig vid sin systers sida.

— O, han betraktar mig! hviskade Rosa, och hennes strålande blick mötte Don Juans öga, hvilket var fästadt på henne med ett uttryck, som på ett berusande sätt återgaf karakteren af hans roll.

— Sökte icke Don Juans öga alltid den skönaste? läspade Julie beundrande.

Alma, hvars hela uppmärksamhet tycktes vara fästad vid scenen, hade dock icke tanke för annat än den scen, som uppfördes bredvid henne, af hvilken hon förnummit tillräckligt för

att gifva henne visshet om sin olycksbådande aning.

— Så allvarsam du är, Alma, sade Viktor, som slutat samtalet med kamraten. Är du så road?

— Jo, Viktor, men teateri ger mig sällan så mycken illusion, att han förmår uteslutande fasthålla mina tankar.

— Detta är åtminstone icke fallet med Rosa. Jag har nästan aldrig sett henne så strålande, så intresserad, svarade Viktor och lutade sig fram, hjärtligt nickande åt sin hustru, hvilken icke skulle märkt detta, hade icke Alma gjort henne uppmärksam därpå.

Alma kunde icke undvika att åter bedja Viktor byta plats med sig. Han gjorde det. Alma bätvade, men såg med lättadt hjärta, att Rosa till en viss grad nu lade band på uttrycket af sin förtjusning, och den hon visade gälde ju det beundransvärda återgifvandet af den storartade operan.

TJUGONDE KAPITLET.

— Jag är i dag bjuden till Julie på ett litet "entre nous", som Julie kallar det, sade Rosa tvenne dagar efter teaterbesöket till sin man. Julie vågar icke bjuda dig ätven denna gång utan herrsällskap, och Alma hade icke

roligt, efter som hon och Julie just icke trifvas så väl tillsammans, och så ville hon icke taga oss båda ifrån dig och lilla Mathilda.

— Huru dags skall du hemtas?

— Julie skrifver att Lötgren icke behöfver hemta mig. Hon och hennes tant följa mig hem. Lötgren skulle ha svårt att hitta.

Saken var afgjord, men Almas fruktan för detta "entre nous", lämnade henne icke ett ögonblicks ro. Vore det icke hennes plikt att varna sin syster? Förband icke henne här till det lötte hon gitvit sin döende far? Rosa skulle icke lyssna till hennes böner, hennes föreställningar, hon visste det, men hon hade dock uppfyllt sitt samvetes fordringar. Tillfället gynnade henne, och hon fick ett enskildt samtal med Rosa, ty Viktor föreslog en förmiddagspromenad med sin lilla flicka, hvilken för det mesta utgjorde hans sällskap.

Det var dock icke utan bäfvan, som Alma började ett ämne, som hon visste för Rosa vara så ömtåligt, så uppretande.

Alma, hvilken på en gång ägde hjärtats värme och tankens klarhet, talade kärleksfullt och bevisande — talade ord, som skulle rört och bevekt hvarje ädel kvinnosjäl, äfven om hon varit på väg att förvillas — som skulle låtit henne se den afgrund, vid hvars rand hon stod. Men Rosa tillhörde dessa hjärtlösa varelser, hvilka så behärskas af fäfänga och lidelse, att samvete och plikt för dem äro främmande ord. Dessa olyckliga, som fortgå besinningslöst på sin syndiga bana, utan att kunna hejdas, förr än hon fört dem till straffets bråddjup.

Med skämtande sarkasm, pikanta anspelningar på atunden, denna de "förbiseddas förtärande plågoande," besvarade Rosa sin systers kärleksrika råd och varningar, och då

dessas antogo den allvarligare, ännu mer bevekande karaktär, öfvergick Rosa från det skämtsamma gisslandet till ett så häftigt utbrott af vrede och förolämpningar, att Alma nästan bäfvade. Med djup smärta fann hon, att hon ingenting kunde uträtta, och hon föresatte sig att aldrig mera utsätta sin dyre, oförgätliga faders minne för Rosas kränkande och hjärtlösa hän.

— Med hvad skola vi roa oss i dag, under Rosas frånvaro? frågade Viktor sin svägerska.

— Du skall gå till baron K—s, och Mathilda och jag ha alltid roligt, när vi äro tillsammans.

Viktor läste en vänlig och tacksam blick på Alma, och en otrivillig suck höjde hans bröst.

Ifrån den dagen var Rosa ofta i Julies hem, och Viktor, ehuru mycket han saknade henne och tyckte att hon för mycket lämnade de sina, tillät det dock utan invändning och missnöje, ty Rosa var så kärleksfull både mot honom och Mathilda de stunder hon tillbringade i hemmet, att den godtrogne mannen tyckte sig därigenom halva ersättning för de många timmar han måste sakna henne.

Den kvinna, som glömsk at plikt och samvete, går ända därnån, att hon ohälgar sitt äktenskap, är vanligen kärleksfullast mot sin man, ju mera hon bedrager honom — då mannen däremot i ett dylikt förhållande icke gärna mot sin maka kan hyckla kärlek. Hans köld hans ovärdighet är ofta det, som för henne upptäcker hans otro.

Rosas moderssorg var icke djup hennes lille gosse var snart glömd — glömd, innan hon lämnade hemmet! suckade Viktor, men gladdes ändå åt sin hustrus blidare sinnesstämning.

Julen var förbi — man hade på svenskt vis firat julaftonen tillsammans med de landsmän, som uppehöll sig i den franska hufvudstaden.

— Jag tror, att det är bäst att du på fullt allvar bosätter dig i Paris, ty din hustru har aldrig varit så älskvärd som här! Hon öfverträffar sig verkligen i behag och briljant lynne hade en landsman yttrat till Viktor, och den stackars bedårade mannen tyckte nästan så själf; likväl började han finna att det låg mera yta än djup i den ömhet Rosa visade honom — att den innefattade mera exposition än verklighet. Han nästan saknade den tid, då Rosas lynne väl ofta hade mörker och häftiga stormilar, men mellan hvilka små vänliga solglimtar dock försonande framblickade.

TJUGOFÖRSTA KAPITLET.

Det var en dag i början af mars — luttig och skön som en nordisk majdag. Rosa var åter hos Julie, och Viktor hade med sin svägerska och sin lilla flicka företagit en promenad i vagn till "les champs elysees."

De hade stigit ur vagnen och vandrade tjusta och beundrande omkring bland de ljusgröna, vårfriska gräsmattorna, som mjukt omslöt de glittrande springbrunnarne, likt en rik smaragdram kring gnistrande juveler.

Marhilda, luttig och fager som en af skogens älfvor, lekte och hoppade bland blommor och solstrålar.

Faderns öga hvilade kärleksfullt på det älskliga barnet, men djupt vemod hvilade öfver hans anlete och en fuktig glans immade ögats spegel.

— Ack, Alma, om vi hade Rosa här! utbrast Viktor suckande, men Rosa har öfvergift oss, hon är ju nästan dagligen hos Julie, som nu mera än någonsin intager och behärskar henne! Om jag och min lilla moderlösa flicka icke hade dig, du goda, kärleksrika och uppoffrande Alma, så vore vi ju alldeles ensamma och öfvergifna!

— Ja, Viktor, jag tycker också att Rosa är för mycket med Julie och vore än Julies sällskap godt, så skadar det likväl då det drager Rosa från hemmet och sina plikter — då det drager henne från make, barn och sin husliga lycka.

Viktor suckade djupt.

— Hvad du uttalat har jag länge tänkt — men huru förekomma det?

— Genom det allvar, det krafttulla ingripande som tillkommer dig som man.

— Ja, men du mins väl huru hon som fästmo uppretades, då jag sade henne, att Julie icke skulle få vistas i vårt hus. Nu då hennes själfständighet så mycket utvecklats skulle hon hängifva sig åt de vildaste utbrott af vrede och förtviflan om jag ville förbjuda henne sällskapet med Julie — hon, som är henne mer än både maka och barn!

— Icke förbjuda henne men föreställa henne, att du och hennes barn äga långt större fordringar, långt härligare rättigheter till hennes ömhet och hennes sällskap, än hvilken annan som hälst — vore det också hennes intimaste vän! Du får icke likna dessa svaga mödrar, hvilka för att spara barnet några led samma ögonblick icke äga styrka att göra det uppmärksamt på de fel, som i framtiden kunna gifva det timmar, dagar, ja, år af kval och ånger — ja, som kunna tränrötva dem hela lifvets glädje och frid.

— Ja, Alma, jag är och har alltid varit för svag för Rosa, jag erkänner det! Hon har för mycket behärskat mig; men Rosa är en af de kvinnor, som för mannen icke är lätt att behärska, åtminstone om han älskar henne så som jag älskat Rosa! Och nu, då hon är

så vänlig mot mig, så — ehuru jag börjar genomtränga halten af denna vänlighet har jag dock svårt att göra henne förebråelser. Det vore lättare, om hon vore nyckfull och vresig.

— Så mycken svaghet höfves icke mannen, Viktor; han bör ock måste vara den omutlige vaktaren vid äktenskapets helgedom! Mins hvad min ädle, olycklige far sade dig! Från hans lifs dyrköpta erfarenhet utgingo de råd han på sin dödsbädd gaf dig! Tänk på din mor — din varmhjärtade, kraftfulla mor? Hvad har hon sagt dig? Och Viktor, hvad skulle hon nu säga dig?

— Du har rätt Alma — rätt som alltid Lycklig den man som en gång får kalla dig makal! Och Viktor fästade en djup tårskimrande blick på sin svägerska, som hastigt ned-slog sina ögon, och en skiftning hägrade öfver hennes anletsdrag. Emellertid tack, tack för ditt råd! Jag skall söka följa det! Och Viktor räckte Alma handen.

— Pappa, pappa, se där åker mammal utropade Mathilda pekande på en vagn, hvilken huru hastigt han än ilade förbi, likväl genom barnets utrop låtit Viktors öga se en skymt af sin hustru, vid sidan af Julie och vis á vis tvänne unga, eleganta herrar, hvilka länge blefvo synliga för Viktors öga.

Det kändes som om en vampyr sammandragit den arme Viktors hjärta.

— Alma, såg du dem? frågade han nästan ljudlöst.

— Ja, Viktor.

— Hvilka voro de unga karlarne? Jag tyckte mig förut ha sett den, som satt midt emot Rosa.

-- Jag kände dem icke, svarade Alma med icke fullt säker röst.

— Alma, det är han, som drager Rosas hjärta ifrån wig — från vårt barn!

— Å, du känner ju Julies tjusningsförmåga, hennes allmakt öfver Rosal

— Ja, men Alma, så behärskas icke en kvinna af en kvinna, vore hon ock hvad Julie är -- en lockande siren! Nej, nej, jag har varit blind, men mitt barns utrop har öppnat den blindes ögon, och nu ser jag den afgrund, vid hvilken jag står! O, jag arme, olycklige bedragne!

— Viktor, huru kan du så talat! Huru kan du kalla dig bedragen, därför att du ser din hustru bredvid sin bästa vän i sällskap med tvänne unga karlar! Jag trodde dig icke så orättvis!

— Jag känner igen dig, Alma, du vill lugna mig som vanligt, ställa allting till rätta, men på min ära, tänker du icke som jag -- tänker att det är han som gjort Julies hem till Rosas paradisl

— Tror du att Rosa såg oss? frågade Viktor efter några ögonblicks tystnad.

— Nej, det gjorde hon icke. Hon var i ett så lifligt samtal med Julie, att hon icke märkte oss.

— Det var med honom hon var i ett lifligt samtal, men sedan hon märkt oss, vände hon sig hastigt till Julie. Men hvarför vände agnen sig hastigt af åt sidoallén?

— Troligen därför att promenaden var bestämd att taga den vägen.

— Hvad du är säker på allt.

— Man är det vanligen, när man lyssnar till förnuftets slutsatser.

— Eller snarare när man lyssnar till sitt ädla hjärtas slutsatser, hvilka alla gå därpå ut, att trösth och uppmuntral

TJUGOANDRA KAPITLET.

Tidigare än vanligt hemkom Rosa, åttöljd af madame Blondelle och Julie.

Hon var glad och vänlig, kysste hjärtligt sin man, och sin lilla flicka, och lät till och med den senare, emot all vana, några ögonblick sitta på sitt knä.

Viktor kunde icke behärska sig, och han ville det måhända icke håller.

— Mår du icke bra, Viktor lille? frågade Rosa med mjukt tonfall och lade smekande sin arm omkring hans hals.

— Skulle det värligen intressera dig att veta hur jag mår, så får jag säga dig, att jag mår efter omständigheterna! svarade Viktor med isande köld.

— Jag förstår dig icke, Viktor! Har något ledsamt hänt medan jag varit borta? och Rosas utseende hade någonting nästan godmodigt.

Viktor betraktade henne skarpt genomtrände.

En lätt skiftning drog öfver Rosas kind.

— Jag hade så mycket att tala om för dig, Viktor, men nu vet jag icke om jag vågar det, när du är så nedstämd.

— Jo, låt höra!

— Jag har haft så roligt och gjort en lång promenad i vagn i les champs elysées, och gjort bekantskap med Julies bror, som du har hört talas om — en ganska intressant och intelligent ung man. Han är madarbetare och resercent i flere af de bättre tidningarne.

— Har du först i dag sett honom?

— Aj, aj, så du trampade mig Mathildal utropade Rosa och lutade sig ned i det hon med en onaturlig grimas lade handen omkring den i en trång tygkänga inklämda foten.

— Inte trampade jag mammal

— Om jag förut hade sett honom, så hade jag väl talat om det, återtog Rosa, utan att låtsas märka Mathildas försvar. Det var han som bjöd på promenaden, hvilken var ganska angenäm.

— Ja, vi hade allt den äran att se herrskapet, som du nog vet, svarade Viktor med isande allvar.

— Såg ni oss? Hvar då? Och Rosas både utseende och röst hade antagit det mest naturliga uttryck af förvåning.

— Det behöfver jag icke säga dig. Och en skarp blyxt ljungade vid dessa ord ur Viktors mörka öga.

— Jag förstår dig icke, Viktor! svarade Rosa, nästan oskuldstillt. Hade jag sett er, hade jag naturligtvis bedt, att man tillsagt vagnen att stanna. Men, Viktor, hvarför är du vid ett sådant "mauvaise humeur"? Du var ju icke missnöjd med mitt besök hos Julie? Du gör mig värkligen orolig! Säg, för all del, när något ledsamt händt? Har något oroande bref kommit från Sverige — från Rosviken eller Lindsjö? ty icke kan du vara jalo . . . Har kanske Alma inbillat dig några dumheter?

Under detta Rosas tal hade Viktors vrede bytt om gestalt och gömt sig i ett hånande leende, en inkvisitorisk genomträngande iakttagelseförmåga. Det var som stod han lurande för att se huru långt hans hustru skulle kunna gå. Men Rosas djärtva anklagelse mot Alma väskade en hastig förändring på hans ansikte och gaf däråt den så djupt kränkte makens hela rättmätiga, kraftfulla vrede.

— Rosa, huru kan du gå ända därhän i lögn och samvetlöshet, att du på Alma, denna din ädla, upphöjda, dig försvarande syster, hon vårt hems, vårt moderlösa barns goda, skyddande ängel, vågar kasta skuggor af ditt plikt-förgättna, äreförgättna uppförande? utropade Viktor med skakande stämma, och hans ljungande blick tycktes liksom bränna sig in i Rosas öga hvilket ofrivilligt sänkte sig.

— Ack ja, nog är Alma snäll, det vet jag nog, om jag också icke, som du ser glorian kring hennes hutvud! Men hon har så godt om skrupler, som den alltid har, som . . . Men nog förstår jag Almas värde! Men, Viktor lille, blif nu glad och vänlig igen, så jag får tala om för dig hur jag tillbringat min dag! Så länge du är vid så dåligt lynne törs jag icke!

— Å, så rädd brukar du icke vara.

— Ja, men när du är så där barsk, så blir jag rädd. Du brukar icke vara länge ond. Så, se nu gladt på mig, då är du så vacker! Och vid dessa ord tryckte hon en kyss på sin mans läppar och log mot honom ett af sina förtjusande leenden, utan att låtsas märka att hennes smekningar denna gång förlorat sin allmakt öfver Viktors hjärta. Jag har förnyat din bjudning, började Rosa, sorglöst lekande med sin pincenez. Du mins, att du till madame Blon-

delle yttrade din önskan att få göra bekantskap med Julies bror. Jag har nu påmint om denna din önskan och bedt honom någon dag vara välkommen i sällskap med sin syster. Du skall säkerligen få mycket nöje af honom. Nå, hvad säger du?

— Att han är välkommen! svarade Viktor med nästan jublande röst, och svartsjukans diaboliskt brännande låga ljungade i hans öga; men Rosa märkte det ej, hon hade icke haft mod att mot honom uppslå sin blick, men uttrycket af hans stämma hade dock jagat en skiftning öfver hennes kind.

Och Viktor tycktes ha återfått sin vanliga sinnesstämning. Han omtalade för Alma, som icke varit närvarande vid de båda makarnes samtal, på det mest naturliga sätt, att Rosa gjort bekantskap med Julies bror, att han var en af de unge gentlemännen, som de sett i vagnen. Vidare att han lofvat att göra dem ett besök, åt hvilket Viktor gladd sig, emedan Rosa sagt att han var i hög grad bildad och intressant.

Alma visste icke rätt huru hon hade det, och Rosa visste det ännu mindre.

Emellertid dröjde det flera dagar, innan Rosa åter besökte Julie, och under denna tid var hon glad och vänlig mot de sina, och deltog med dem i promenader och små förlustelser. Hvarken hon eller hennes man nämde något om hvad som passerat. Hemmet företedde till det yttre en lugn och fridfull stiltje, under hvilken dock gömde sig storm och oro.

Under dessa förhållanden anmäldes en dag literatör Beureol. Han hade ankommit med sin syster. Rosa spelade en naturlig öfverraskning och Viktor sade ett vänligt och som det syntes obehindradt välkommen till den unge och ståtliga parisaren. Men Alma bäfvade

för den underliga låga, som brann i hennes svägers ögon.

— Det är en förvånande likhet mellan herr Beureol och den konstnär, som så mästertligt återgat Don Juans rol, då vi för en tid sedan besökte "tèatre lyrique" yttrade Viktor sedan man en stund samtalat.

— Herr baronen är icke den förste, som tunnit denna likhet. Vi äro också kusiner och ha samma namn. Våra fäder voro bröder, hvilket förklarar denna likhet, ehuru min kusin både till det yttre, äfven såväl som det inre, är långt rikare begäfvad, svarade den förmente kusinen med en äkra fransk ledighet.

Aftonen försvann till det yttre ganska angenämt, och ingen kunde mellan Rosa och den unge literatören upptäcka det minsta frimuraretecken, måhända med undantag af Alma hvars genomträngande blick gjort en liten hemgång bakom kulisserna.

Hvad som till någon del hjälpte Viktor att hela aftonen hålla en så ypperlig kontenans, var den oro han kände öfver sin så ömt älskade Mathilda, hvilken klagade öfver ett tilltagande illamående. Hans tankar och känslor blefvo därigenom till någon del afledda från den brännpunkt, som nästan förtärande sysselsatte dem.

Vid afskedstagandet bad Viktor, att den unge parisaren snart åter skulle skänka dem ett besök, för hvilket denne förbindligast tackade.

Emellertid hade Mathildas illamående hättigt tilltagit, och innan morgonen låg hon i glödande feber.

Fadern var nästan förtviflad — äfven modern syntes orolig — endast Alma var lugn..

Läkare tillkallades. Denne fruktade för skarlakansfeber, hvilken epidemiskt börjat härja i staden.

— Skarlakansfeber! utropade Rosa, förskräckt. O, min Gud, denna förfärliga sjukdom som är så smittosam! Hade det icke, som jag ville, varit bäst att flickan varit hos farmor på landet, där hade hon mått bäst och vi hade icke varit utsatta för den förfärliga smittan. Men det säger jag, att ingen mer än dadda får vara hos henne — vi kunde annars alla bli smittade!

— Om du är en så kärlekslös och onaturlig mor, så tänker du väl ändå icke kunna förbjuda mig som far att vara hos mitt barn! utbrast Viktor med rättmätig vrede. Och hvad det beträffar med Alma, så är jag säker att hon, då hennes lilla älskling mest behöfver henne, icke undandrager henne den moderliga omvårdnad, som hon, i hennes kärlekslösa moders ställe, alltid visat henne.

— Ja, jag kan icke förbjuda hvarken dig eller Alma att vara i sjukrummet, men att all kommunikation mellan er och mig då upphör, det är något som jag kan bestämma öfver!

— Gör som du vill, Rosa, men kom ihåg, att du en gång skall svara både Gud och mig för ditt uppförande som maka och moder! utbrast Viktor med djup bedröfvelse.

Den lilla flickans sjukdom var både häftig och i hög grad oroande, ty utgången där-af var länge oviss.

Vid hennes läger sutto fadern och Alma nästan dag och natt, outtröttliga i böner, va-

kor och kärlek. Modern syntes där aldrig hon hade ju nu därtill det giltigaste skäl.

Viktor, som fruktade att förlora sitt enda så ömt älskade barn, led så mycket som far, att han åtminstone för ögonblicket glömde hvad han som make hade förlorat, och när dessa förkrossande tankar framstodo för hans själ, bad han varmt och ödmjukt i sitt hjärta: Gud, tag icke äfven ifrån mig mitt barn!

Alma led djupt — djupare, mångfaldigare än någon kunde ana, mer än den vännen, hos hvilken hon alltid utgjutit sin själs bekymmer. Hon bäfvade för den frihet, till hvilken barnets sjukdom gifvit Rosa en föregifven anledning, och hon knäppte ångestfullt ihop sina händer och bad en djup ordlös bön, när hon med bäfvan tänkte på, huru allt detta skulle sluta.

Under den lilla flickans yrsel hade hon ofta talat om när hon såg "mamma" åka i den granna vagnen. "Åker hon än?" hade hon en gång frågat. O, hvilka dolkstygn för faderns hjärta!

Mathildas tillstånd hade några dagar varit bättre, då i en hast utslaget tycktes nästan försvunnet. Febern ökades våldsamt, läkaren syntes mörk och betänksam. Den arme fadern nästan tröstlös.

Klockan var omkring elfva på attonen. Viktor gick in i sin hustrus rum; hon skulle den natten vara hemma. Rosa satt framför spegeln; kammarjungfrun var sysselsatt att lägga upp hennes lockar. Hon hade ett fotografikort i handen.

— Vill du ännu en gång se ditt barn, Rosa, så skynda! Hennes minuter äro troligen räknadc.

Viktor hade med möda kunnat uttala

dessas ord. vibrerande af den djupaste rörelse.

— Hon var ju bättre, svarade Rosa, men hennes kind blef blekare. Smittan? . . . sade hon och uppreste sig.

— Är ännu icke farlig.

Rosa drog den hvita peignoiren omkring sina axlar och följde sin man. Hon inträdde i sitt barns sjukrum — det var första gången hon varit där.

— Mathilda låg i glödande feber, under stark yrsel.

— Smittar det ännu icke? frågade hon läkaren, som stod i rummet.

— Det är första gången jag hör en mor göra denna fråga! svarade läkaren med synbart förakt.

Rosa gick fram till sängen. Hon såg på sitt barn, och en ömhetens hägring drog öfver hennes ansikte, toligen en reflex af den bättre känsla som drog genom hennes själ.

Hennes blick hvilade oafvändt på hennes barn.

Den lilla såg upp! hon fästade sitt stora, feberglänsande öga på modern.

— Åker du icke, mamma? sade hon med svag, afbruten röst.

Modern svarade icke, men Viktor tyckte sig vid lampans sken se imman af en tår i hennes öga.

Några ögonblick därefter aflägsnade hon sig, föregifvande ett illamående.

Efter många och långa vakor, under böner, tårar och sönderslitande ovisshet, log om-

sider hoppets stjärna öfver den lillas plågolä-
ger och spred sina ljufliga strålar in uti faderns
och den moderliga vännens hjärta. Äfven mo-
dern gladdes, ehuru hon icke besökte sitt
barn.

— Så blek får du icke vara, min lilla Ma-
thildal sade hon, då hon från tröskeln en gång
hälsade henne.

Det gifves tider i människans lif, då kva-
len och sorgerna likasom skocka sig och bilda
ett svart, ogenomträngligt moln öfver det ar-
ma, pröfvade hjärtat, för att omsider urladda
sig i storm, skarpa blixtar och störtsku-
rar.

Viktor hade länge erfarit detta, och till rå-
ga på de sorger hans hustrus uppförande och
hans barns sjukdom förorsakat honom, hade un-
der denna senare tid bref från Nanna ankom-
mit, att hans mor länge varit klen och nu vore
sängliggande, samt att hon så mycket längtade
att återse sin son och hans lilla flicka. Nan-
na bad honom så fort möjligt var återvända
till Sverige, och hade icke barnets sjukdom
hindrat honom, hade han genast lämnat Paris
med eller utan sin hustru-

Så fort som Mathilda var utan fara, an-
trädde Viktor sin resa, tryggt lämnande sitt
barn i Almas vård, men icke lika trygg för sin
hustru, hvilken — han upprepade det ofta kval-
fullt för sig själf — var för honom för alltid
förlorad! Han tyckte dock, att det var hans
plikt att innan sin afresa framställa för henne
hennes uppförande och säga henne de blifvan-
de följderna däraf.

— Träd icke längre i din mors syndiga fotspår, Rosa, utan återvänd till din plikt! Var din äktenskapliga ära trogen och mins helgden af den ed, du svurit inför Herrens altare! bad han med djupt allvar och tårfyllda ögon. Kom ihåg, att detta är villkoret för dig att längre få bibehålla namnet af min makal!

En skugga drog öfver Rosas anletsdrag, men hon var blott ögonblicklig.

— Frukta ingenting, Viktor! svarade hon med sitt blidaste leende och en varm blick in i sin mans ögon.

Alma skref till fru S., en af sina vänner, en ung svenska, gift med en fransk officer. Hon bad henne att hon under Viktors frånvaro, skulle så mycket hon kunde utgöra Rosas sällskap, föregifvande hennes ensamhet, då Alma knappt ett ögonblick kunde lämna den lilla Mathilda.

Fru S. genomträngde lätt skälet till Almas bön, ty Rosas uppförande var henne väl bekant. Hon lofvade att upptylla densamma och infann sig snart hos Rosa, bedjande henne på det hjärtligaste att skänka henne nöjet af sina besök under hennes mans frånvaro.

De första dagarne underkastade Rosa sig sitt "martyrskap", som hon kallade det, men snart föregaf hon promenader med Julie till lustslott och museer såsom skäl för sitt utelivande.

— Sköt du ditt diakonissverk och bry dig icke om mig! svarade hon sarkastiskt, då Alma frågade henne hvarför hon icke i fru S—s sällskap ville bese alla dessa konstverk, hvilket hon så hjärtligt föreslagit henne. Jag behöfver väl ett sällskap som roar och lifvar mig, då hemmet är ett sjukhus, impregneradt med medikamentslukt och min man är hos svärmor,

för att i ny och förbättrad upplaga studera metoden att tukta sin unga hustru! tillade hon med stigande vrede. Julie är den enda, som med sitt glada, älskliga sällskap, sitt nanna skämt kan förströ mig, då däremot Augustas S. med sin svenska tröghet, sin atmosfär af sirapskyrka, lägger en blytyngd öfver hela min varelse!

— Ja, jag vet tyvärr, Rosa, att hvarken böner eller föreställningar förmå något öfver ditt för plikt och samvete alldeles tillslutna hjärta. Men Rosa, jag varnar dig! Spänn icke bågen för högt — han kunde möjligen brista!

— Hvad menar du med denna poetiska allusion?

— Att din man, såvida du icke förändrar ditt uppförande, icke kan annat än upplösa ert äktenskap!

— Ja, det vore ju en stor vinst, en briljant affär för dig! Du har nog länge arbetat därpå! Tror du kanske, att jag icke märkt det intima förhållande som länge varit mellan dig och Viktor?

I detta ögonblick var det godt att ha Almas medvetande. Hon svarade intet, om ock en skiftning drog öfver hennes kind. Oskulden är ofta stum, då den skyldige vanligen är rik på försvar.

Rosa log hånande åt Almas tystnad. Hon förstod eller ville icke förstå den. Hon lämnade med en teaternick rummet och begaf sig genast till Julie, hos hvilken hon därefter tillbringade nästan hela sin tid.

— Alma, kan du icke på något sätt förekomma att Rosa visar sig så mycket på pro-

menader med Julies bror' aktören Beureol? yttrade fru S. en dag.

— Han är icke aktör, han är literatör och är en ganska bildad och intressant ung man, svarade Alma, men rösten hade icke full säkerhet.

— Jo, Alma, han är aktör, icke blott på scenen, utan äfven på världsteatern, där han ständigt uppträder i en verklig don Juans rol, Han återger denna rol på "teâtre lyrique, där han är anställd. Min man känner honom, och både han och flere af våra bekanta hafva sagdt att Rosas rykte lider af detta intima umgänge, som icke passar en triherrinna Renklou och ännu mindre hustrun till en sådan man.

— Rosa finner sig road af de båda syskonens sällskap, och du mins nog, Augusta, sedan Rosas första ungdom, att nöjet varit hennes ideal — och detta är ännu fallet — intet kan därifrån afhålla henne.

TJUGOTREDJE KAPITLET.

Blotta åsynen af den ende, så högt älskade sonen hade för friherrinnan Renklou varit en lifselexir, som med underbar kraft genomströmmat hela hennes varelse och, som hon tyckte, värkat mera än allt hvad läkaren gifvit

henne. Men sedan de första ögonblickens underbara ljuflighet lämnat rum för reflexion och besinning, så gick ett svärd genom hennes själ, ty hon läste i sin sons ögon, i hela hans varelse bekräftelsen på de förkrossande rykten, hvilka i så hög grad bidragit till hennes sjukdom.

Moderskärleken är lika grannlaga som öm. Man tager icke vilse om den väg, som minst sårbar leder till djupet af barnets hjärta.

Och när Viktor nu satt vid sin moders sida, i den gamla välkända soffan, där han som barn så många gånger lutat sitt hufvud intill hennes bröst, då öppnade han för henne hela sin själ, med all dess smärta, dess gäckade förhoppningar, dess heta strider, och moderskärleken ingöt sin stärkande kraft i hans vacklande beslut — sin rogitvande balsam i hans oroliga hjärta.

— Hvad som skall ske, bör ske snart! tänkte friherrinnan, och i denna tanke påskyndade hon sin sons afresa. Kom ihåg, Viktor, att Rosa icke är värd att bära din ädle faders namn, icke värd att vara hans sons makal uppmanade friherrinnan i afskedsstunden. Haf mod att slita det band, som blott trycker dig med kval och vanära! Stackars Rosa, hon skall en gång med ångerns och förebråelsens tårar vattna den skörd, hon utsatt i glömska af makans och kvinnans heligaste plikter.

— Men, min mor, om hon ångrar sig — om hon bättrar sig?

— Om hennes ånger, hennes bättring icke blott är ögonblickets barn, utan utgår från ett förkrossadt och omvänt hjärta — då, min son må allt vara glömdt!

— Man måste göra något för att fira Viktors hemkomst, yttrade Rosa en dag, då hon emot all vana tillbringade några stunder i hemmet.

— Ack, blott han ser dig och Mathilda friska, glada och kärleksrika, så öfverträffar för honom denna glädje hvarje annat firande, som skulle tvinga honom att dela sin uppmärksamhet till andra föremål.

— Du talar då värkligen, kära Alma, som om du vore uppfödd i Arkadien! genmälde Rosa med sitt eget ironiska ansiktsspel. Det är blott skada, att du icke kan finna en suckande Amaryllis att lyckliggöra med din sentimentala ömhet.

— Nu kan du vara lugn, Alma, för det firande, med hvilket jag ämnar emottaga Viktor, började Rosa några dagar efter ofvanstående samtal, detta firande, långt ifrån att draga hans uppmärksamhet till andra föremål, skall rvinga honom att fasthålla den hos hans maka och barn.

Alma såg frågande på sin syster.

— Jo, det skall bli en "tableau vivant", föreställande moderskärlek.

— Och du tänker återgifva denna den skönaste känsla i kvinnans själ?

— Ja, naturligtvis!

— Det är icke möjligt! — du kan icke ha mod att parodiera dig själf!

En vredens rodnad uppsteg på Rosas kind och en blixtnad ljungade i hennes öga.

— Alma, kom ihåg, att jag icke står undan din uppsikt! utbrast hon med skärande

stämman. Men jag förstår dig — du fruktar att taflan skall bli för vacker!

— Rosa, låt mig tala till ditt förnuft, om jag icke kan tala till ditt hjärtal återtogs Alma utan att låtsas om sin systers sarkasm. Hvad tror du att Viktor, den ömme, uppoffrande fadern — han, som i den onaturliga, pliktförgätna moderns ställe natt och dag vakat, bedt och lidit, vid sitt barns plågoläger — hvad tror du att han skulle känna vid åsynen af denna parodi på . . .

— Jag bryr mig icke alls om detta ditt sentimentala nonsens! afbröt henne häftigt Rosa. Jag ber dig blott, du Viktors förtrogna, att du ville säga mig, när han kommer hem. I mitt bref nämner han ingenting därom.

— Icke i mitt heller.

— Men icke kan han väl förrän om en tre veckor eller så där omkring vara här? Han kan väl icke för snart resa ifrån gumman och allt hvad han har att uträtta på Lindsjö.

— Det är svårt att veta.

— Ja, men när du får veta det, så glöm icke att underrätta mig därom, så jag vet hvad jag rättar mig efter. Jag menar med repetitionerna och arrangerandet för tablån — annars är han naturligtvis välkommen när han kommer! Du kan skicka brevet till madame Blondelle, hon vet min adress.

TJUGOFJÄRDE KAPITLET.

En dag tillsade Rosa sin kammarjungfru att inpacka en del af hennes elegantaste garderob.

På Almas fråga hvad detta skulle betyda, svarade Rosa, att hon med Julie var bjuden till en af dennes tanter, hvilken några lieus från Paris bebodde en liten förtjusande villa, och hvarest Rosa under Viktors frånvaro bland skogar, sjöar och landtliga nöjen tänkte tillbringa kanske något mera än en vecka. Hon tillade, att madame Blondelle och Julies bror äfven varit bjudna, men att de båda voro förhindrade, den förre af ett illamående, den senare af sina trägna literära göromål.

En djup suck var Almas enda svar på Rosas historia. Hennes varningar hade upphört; de voro ju blott "en ropandes röst i öknen. Men en outhärlig smärta drog genom hennes själ. Det var, som anade hon att hennes syster, hvilken — hon kände det — allt mer och mer närmat sig den yttersta randen af ett bråd-djup, nu stode färdig att ohjälpligen störta däruti.

— Men om Viktor skulle komma hem, medan du är borta?

— Det är alldeles omöjligt! Jag hinner både komma hem och arrangera min tablå, innan han kan vara tillbaka. Jag skall be Julie och hennes bror hjälpa mig med dessa små arrangemanger. De ha båda så fin och äkta fransk smak. Du skall få se, att fastän du rynkade näsan åt mitt förslag, skall utförandet bli ganska pikant. Skada att Mathilda är så blek, men det kan då hjälpas med litet smink.

En vecka hade förflutit, då bref ankom från Viktor. Utanskriften var till Røsa, och ehuru Alma väl visste att det äfven till henne medförde några vänliga rader, så — icke kunde hon bryta sin systers bref -- och hvar få reda på henne? Hon hade ännu icke låtit höra af sig.

Alma skickade bud till madame Blondelle men hon svarade, att både friherrinnan och Julie voro ännu på landet, och att hon icke visste när de skulle återkomma.

Bedröfvad stod Alma med det ouppbrutna brefvet i sin hand. Mycket hade hon velat gifva för att veta dess innehåll. Troligen omtalade Viktor i detsamma tiden för sin återkomst.

Med många djupa suckar öfver Rosas ovärdiga uppförande och de sorgliga förhållanden, hvilka voro en följd däraf, lade Alma brefvet på Rosas toalettbord och gick till sin lilla kära Mathilda, för att hos henne söka dötvä alla de kvalfulla känslor, som marterade hennes sjäi.

Tvåne dagar därefter inträdde Viktor i sitt hem, där han på det hjärtligaste sätt möttes af Alma och sitt barn, det senare nu fullkomligt återställt och utom sig af glädje att få se och smeka pappa.

— Hvar är Rosa? frågade den arme Viktor omsider, och det var som prässades hvarje bokstaf kvalfullt ur hans bröst.

— Hon är på landet hos en af Julies tanter.

— Huru länge har hon varit där?

— Något mera än en vecka.

— Hon har då icke fått mitt bref?

— Nej, vi visste icke hvart vi skulle skicka det.

— Och du Alma, har icke brutit brefvet?

— Nej, huru skulle jag kunna det?

— Du visste således icke när jag skulle komma hem?

— Nej, men jag väntade dig stundeligen.

Viktor satt länge stum; ett par stora tårar rullade långsamt ner för hans manliga anlete.

— Gråt icke, pappa lilla, Gud hjälper dig nog, utbrast instinktmässigt den lilla älskliga Mathilda med all den kärleksrika ljuflighet, som kan ligga i barnets röst och hon klättrade upp på sin faders knä, lindande sina små armar omkring hans hals, under kyssar och smekningar.

Och fadern gömde sitt hufvud vid sitt barns bröst.

Sedan Viktor återkommit från sin djupa rörelse, omtalade han sin resa, framförde helsingar från de kära i det moderliga hemmet, talade om dem med den innerligaste kärlek, och berättade med en glädje, hvilken för ögonblicket tycktes öfverrösta alla kvalfulla kän-

lor och hågkomster, att hans älskade moder under hans hemvaro betydligt förbättrats och att hon vid hans afresa var nästan fullkomligt återställd.

Små presenter medförde han äfven till Mathilda från farmor och taster, och därjämte den nyheten, att den senare var förlofvad med löjtnant Schmidt.

— Jag är så glad att få en så hederlig och bra karl till man åt min så kära och utmärka syster, tillade Viktor, och nu ändtligen tycktes hon ha glömt sin första kärlek och med hela sitt varma hjärta fäst sig vid sin trolofvade, som hon värkligen har att tacka dig för, Alma!

Hon bad mig också, att jag skulle framföra hennes tacksägelser.

En rosensky drog öfver Almas kind, och hon sänkte djupt det själfulla ögat.

— Du, Alma, lär dig genom Nannas bref haft kunskap om premisserna till denna förlofning, ehuru du tegat därmed. Emellertid växades ringarne, till allas belåtenhet, i all tysthet dagen före min afresa, och jag hoppas och tror, att detta äktenskap icke blir en skimrande såpbubbla — utan en fridfull lycka i kärlek och trol

TJUGOFEMTE KAPITLET.

Mörk var Viktor i hägen, och dag skred efter dag, utan att Rosa syntes till.

-- Rosa har själf fäلت domen! sade han en afton till Alma. Jag sade henne vid min afresa, att på hennes uppförande under min frånvaro berodde, om vårt äktenskap skulle fortsättas eller upplösas. Hon har nu visat att hon önskar det senare, och hon skall håller icke länge få vänta på skilsmässan! Jag har nog länge fördragit hennes äreförgätna uppförande hennes trolöshet! . . . Jag älskade henne en gång så högt och om ätven hennes glömska af plikt och tro grumlat och svalkat min kärlek -- ty rätt har Tegner: "Ej länge älskar man den man ej aktar!" -- så finnes dock tillräckligt däraf, för att göra skilsmässan bitter! Men det skall dock ske. Hon är oundviklig! Gifve Gud blott att hon vore gjord! tillade han med sönderslitande smärta.

Alma hade en dag under Viktors frånvaro, för att roa sin lilla konvalecent, tagit henne med till teatern, hvilket så förtjust Mathilda, att hon dagligen bedt att moster åter ville

låta henne se de granna flickorna, som hade gevär, och den där gamle gubben, som sticke de strumpor.

Man hade gifvit "Nya garnisonen".

Äfven till fadern törnyade hon sin bön, och han beslöt en dag, att man skulle göra en längre promenad i vagn, och på attonen, för att uppfylla hans lilla kära Mathildas önskan, besöka en teater — hvilken vore detsamma — blott det vore en af "andra klassen" — så att man kunde vara säker att icke där träffa några af sina bekanta.

Tidigt på eftermiddagen började promenaden. Man tog vägen till Boulognerskogen. Alma hade föreslagit det, ty hon visste att detta var Viktors favoritplats. Man reste länge omkring, men att all den växlande skönhet, som denna storartade park med sina djupa skuggor, sina härliga vyer, sina glittrande vattentall har att erbjuda, icke i dag kunde väcka någon förtjusning, hvarken hos Viktor eller Alma, det var lätt att upptäcka, ehuru den senare uppbjöd all sin förmåga för att synas intresserad, och därigenom försöka rycka Viktor ur den apati, i hvilken han försjunkit.

Men allt var förgätves — icke en gång hans barn, hans så ömt älskade Mathilda, kunde med sin ljutva anblick, sina ömma smekningar aflocka honom ett fadersleende.

Man hade hunnit Accacieallen. Mathilda bad, att hon skulle få komma ned och leka med de granna fjärilarne, och man beslöt att stiga ur vagnen.

Den lilla flickan, glad som en lössläppt fågel, lekte nu jublande bland blommor, fjärilar och solstrålar. Viktor och Alma togo plats på en sidobänk.

— Anse mig icke otacksam och känslös, Alma, fast jag tycks vara både död och blind för alla dina kärleksrika bemödanden att lugna och uppliva mig! sade slutligen Viktor. Jag är det icke Alma! Tro mig, jag värderar högt din outtröttliga vänskap! Men den skeppsbrutne, som är på vägen att ohjälpligen förgås bland rasande stormar och vilda bränningar — säg, tror du väl att han kunde lugnas, om ock en ljuflig änglastämma hviskade i hans öra? tillade Viktor, och såväl hans stämma, som hans likbleka anlete, hans mörka uttrycksfulla öga återgäfvö den djupaste, kvalfullaste förtviflan. I morgon, Alma, går jag åter till madame Blondelle, återtog den arme Viktor efter några ögonblicks tystnad. Nu väntar jag icke längre! Hon skall, hon måste föra mig till det ställe, där Rosa glömsk af Gud och samvetet, frässar och jublar i den otillåtna kärlekens lustgård! Hon är ännu, efter kyrkolag och borgerlig lag, min maka! Jag äger ännu rättighet att reklamera henne, men icke för att fasthålla henne, utan blott för att lämna henne sin lagliga frihet — för att underskrifva hennes själftagna frihetsmanifest!

— Pappa, få vi inte fara till teatern ropade i samma ögonblick Mathilda, som glad kom springande. De där granna damerna där borta, de gå nu dit. Man kan stänga teatern för oss om vi inte kommal!

Fadern strök de mörka lockarne från barnets rosentärgade kind, hvilken hon lutat mot hans bröst; han såg därefter på sin klocka.

— Var icke rädd, mitt barn, de stänga icke teatern för oss, vi ha ännu en half timme kvar. Om du vill, Alma, så skola vi innan vi gå på spektaklet, göra en liten promenad.

Attonen är ju så härlig? Det är godt att känna vindfläktarne! De likasom svalka den febersjuka.

Viktor uppreste sig vid dessa ord, och de stego åter upp i vagnen.

— Hvilken teater var det du besökte med Mathilda?

— Théâtre de la Porte-Saint-Martin.

— Hvar är han belägen?

— Vid Boulevard Saint-Martin.

— Tror du, att vi där riskera att träffa någon af våra bekanta?

— Nej.

— Ja, pjäsen gör äfven dig säkert det samma, blott det är något som roar Mathilda, hvilken troligen efter mamma fått denna tidiga kärlek för teatern, ty Rosa lär redan som barn vurmat för detta nöje, och alltid efter hemkomsten från Linköpings teater återgifvit de roller, som mest behagat henne. Denna kärlek har gått med henne, som du vet, genom hela lifvet, och när hon, sedan hon blifvit min hustru, varit missnöjd med mig eller med sin ställning i lifvet, har hon ofta sagt, att hon skulle gifva sig till aktris och att hon då vore på sin rätta plats och kunde draga fördel af sitt utseende och sin tjuvningsförmåga.

— Ja, jag har nog ofta hört detsammal suckade Alma, och denna suck innehöll långt mer än Viktor kunde ana.

Under tiden voro de på väg till Saint-Martin; dit de anlände i samma ögonblick, som musiken förkunnade, att ridån snart skulle gå upp.

Man steg ur vagnen, och Mathilda klapade händerna af glädje.

Man köpte biljetter och affisch, hvarefter man inträdde i salongen. Alma studerade af-

fischeu. Man gaf "Le Diplomat", denna lilla fina och pikanta komedi-vådevill af Schribe och De la Vigne. Skådespelarens namn voro som vanligt utsatta, men för markisinnan de Surville var endast ett streck. Logegrannarne samtalade undrande om hvem det kunde vara, som skulle återgifva denna rol, och Alma kunde icke förstå hvarför hon lyssnade till något, som så litet intresserade henne.

Viktor, utan tanke för det som omgaf honom, satt tillbakalutad, dyster, försjunken i djupa tankar, och den lilla Mathilda med ögat oafvändt fästadt på ridån, längtande att få se honom gå upp.

Det efterlängtrade ögonblicket nalkades.

Teatern föreställde en förtjusande "salon de compagnie", i hvilken "prins Rudolf" och markisinnan inträdde under lifligt samtal.

Den senares ungdomligt bländande gestalt, likasom kringstrålad af mysticismens förskönnande nimbus, hade i första ögonblicket elektricerat den sangviniska publiken, hvilken vid hvarje markisinnans rörelse, hvarje hennes ord genom fransmannens lifliga mimik återgaf sin stigande beundran, sin allt varmare tjusning.

I en hast blef Almas kind dödsblek, och en konvulsivisk darrning drog genom hennes nästan stelnade lemmar. Viktor satt ännu så försänkt i sin inre sollösa värld, att han icke hade tanke för en annan scen, än den, hvar est hans trolösa hustru spelade hufvudrollen.

Den lilla Mathildas öga var oafvändt, likasom undrande fästadt på markisinnan.

— Mamma, utropade hon i samma ögonblick, som denna vände sig mot publiken.

Man betraktade undrande det vackra barnet.

— Man får icke tala på teatern, då blir man utkörd! hviskade Alma sakta med darrande röst. Barnet tystnade.

Ännu hade Alma icke vågat betrakta sin svåger. Nu fästade hon bätvande på honom sin blick. Men var det verkligen Viktor hon såg, eller var det icke snarare hans välnad — hans lik? Han satt dödsblek, förintad, orörlig, med ögat, det nästan stela ögat, likasom fastväxt på markisinnan.

Alma förskräcktes; hon vågade icke tilltala honom.

— Hvarför är mamma där? hviskade den lilla, men så tyst, att Alma mer gissade än hörde hennes ord; men fadern hade dock hört sitt barns fråga, ty en skälfnings skakade hans lemmar, men den var blott ögonblicklig, ty i nästa sekund satt han lika liflös och likasom förstenad.

Ridån gick ner. Applåderna skallade stormande kring salongen.

— Skola vi gå ut och hämta frisk luft? frågade Alma och försökte göra sin stämma säker.

— Man skall väl njuta af skådespelet till slut, svarade Viktor med ett uttryck, omöjligt att återgifva.

Ridån gick upp till andra akten. Markisinnan var icke på scenen, men Viktors öga hvilade ofälvändt på densamma. I sjätte scenen inträdde hon åter. Vid blotta åsynen af henne genljödo de entusiastiska bifallsropen, men ingen applåderade så vildt, så stormande som Viktor. Grannarne betraktade honom.

Efter spektaklets slut inropades markisinnan. Hon inkom och stod där så fager och triumferande, och den mest vanda skådespelerska hade icke kunnat med mera säkerhet och mera elegans emottaga de bifallsrop och de många buketter, hvilka, likt ett blomsterrike omslöt hennes bländande gestalt.

I samma ögonblick som ridån sänktes, syntes Beureols vackra och strålande gestalt framskymta mellan kulisserna.

En vulkanisk blyxt sköt nu ur Viktors öga och han knöt krampaktigt sin hand; men i samma ögonblick lämnade han salongen.

Nu har jag druckit fröjdebägaren ända till dräggen! utbrast han med ett slags jublande förtviflan, sedan man kommit några steg från teatern.

Han stannade plötsligt.

— Om jag skulle gå in och återfordra min hustrul utropade han med fasasyäckande vildhet. Min hustru? . . . Rosa är icke mera min hustrul . . . Hon är . . . o, jag kan icke utsäga detta namn! — — —

Under hemvägen satt Viktor åter likasom stelnad, men från ögat blixtrade dock stundom sprakande raketer.

Alma vågade eller ville icke tilltala honom

Är pappa sjuk? frågade Mathilda och strök med den lilla mjuka handen faderns dödsbleka kind.

Hon förnyade sin fråga, men så ångestfullt, att hon liksom smälte isskorpan kring den olycklige faderns själ.

— Ja, jag är sjuk, mitt barn! svarade han och tryckte med fasaväckande förtviflan bar net till sitt hjärta.

Vid hemkomsten gick Viktor genast in i sitt rum.

Frukta ingenting, Alma! sade han, behjärtande den fasa, som stod målad på Almas ansikte.

Alma hade ingen ro att lägga sig, och hela natten hörde hon huru Viktor med tunga steg vandrade fram och tillbaka i rummet.

Man möttes om morgonen vid kaffebordet. Nu hade Viktor återfått sin kratt, men aftnens och nattens heta kamp hade tryckt sitt djupa insegel på hans anlete. Han smekte sitt barn och talade vänligt med sin svägerska, dock utan att nämna gårdagens tilldragelse.

— Goda Alma gör allting så fort möjligt är i ordning för vår afresa, hvilket jag hoppas kan försiggå om några dagar, sade Viktor, och uppreste sig från kaffebordet. Jag går nu ut vid min återkomst tänker jag mig kunna bestämma dagen.

— I samma ögonblick öppnades dörren, och Rosa inträdde i rummet.

— Är du hemma, Viktor? utropade hon, utan att fullkomligt kunna behärska en känsla af förlägenhet. Jag har först i dag hunnit tillbaka från landet. Men hvartför skref du icke så att jag hade kunnat få taga emot dig?

Viktor svarade intet, men för den mörkande blick, han fästade på bedragerskan, ned-slog hon sitt öga.

— Viktor har skritvit, men jag visste icke hvart jag skulle skicka brevet, och madame Blondelle svarade, att du ännu var på landet, och sedan har Löfgren aldrig sluppit in, då jag skickat honom för att få veta din adress.

— Men hvad vill det här säga? Det är ju som om jag skulle träda inför en inkvisitionsdomstol, så mörka och högtidliga äro både man och syster! utbrast slutligen Rosa med

väl spelad förvåning, och hon nedkastade sig vårdslöst i en hvilstol.

— Ja, väl en domstol, Rosa, där ditt samvete bör vara både anklagare och domarelsvarade Viktor, som nu fullkomligt behärskat sig, men stämman var nu isande kall, sträng nästan ihålig. Någon ransakning behöfs här icke — du har, dig själf ovetande, i går på "tèatre de la Porte-Saint-Martin" för mig erkänt allt! Du har där gifvit visshet åt min kvaltulla aning! Du har och själf atkunnat din dom!

Rosa bleknade.

— Tyst, tyst, Rosa! återtog Viktor, då Rosa försökte urskulda sig, mig kan du aldrig mera bedraga — aldrig mer insötva mig i denna talskhetens och förställningens slummer! Ditt opiat har förlorat sin kraft! Vårt äktenskap är från detta ögonblick upplöst? det har länge moraliskt varit det — och hvad de lagliga formaliteterna angår, skola de icke försummas! . . . Jag gör dig inga förebräelser. — "Synden straffar sig själf, och blir ytterligare straffad!" Rosa, jag blott beklagar dig, som så illa lönat en så varm, djup och trofast kärlek — som så besinningslöst förtrampat både Guds och samvetets bud!

Stora droppar perlade på Viktors dödbлека kind, och i djupa vågor höjde sig hans manliga bröst.

— Det är icke jag, som upplöser vårt äktenskap! stammade Rosa med osäker röst.

— Har icke den, som trolöst ohälgar sitt äktenskap, upplöst detsamma? frågade Viktor med skakande tonvikt.

— Du kan icke bevisa dettal!

Rosas röst var nu säkrare, och hon höjde mot den förorättade maken sitt öga.

— Ack, Rosa, Rosa! utbrast Viktor, och hans stämman var åter mjuk, och en reflex från hans varma ungdomskärlek skimrade i hans öga.

Rosa sänkte sin blick.

Det upstod en en paus — en af dessa, hvilka äro så värtaliga i sin djupa tystnad.

— Du har mycket älskat mig, Viktor, och du har varit mycket god mot mig! började slutligen Rosa. Jag älskade dig också med mitt hjärtas första kärlek, och jag trodde att denna kärlek skulle vara mig nog; men jag förstod mig då ännu icke själf — jag var ju också blott ett barn! Nu har jag länge förstätt att vi icke passa för hvarandra. Jag behöfver ett lif i glädje, skiftningar och frihet. Min natur är fjärlens; han måste letva i solsken bland doftande och berusande blommor! Jag förstår icke det landtliga livets behag, och jag bekänner det — jag skulle numera icke uthärda ett år på det ödsliga och dystra Lindsjöl. Du, Viktor, behöfver en hustru, som icke när vidsträcktare vyer än det landtliga hemmet, som bäst trives i barnkammaren och i de visst nyttiga, men prosaiska husliga bestyren, som icke behöfver hyllningen — entusiasmen. Och du är lycklig, som icke behöfver att söka efter hennel tillade Rosa, och rösten öfvergick i en fin skärpa, och hennes öga fäste sig nästan utmanande på Alma.

Det blef åter tyst, ty ingen upptog den handske Rosa utkastadt, men djupt hade denna utmaning träffat både Viktors och Almas hjärtan, likväl på sitt sätt djupast den senares.

— Det är kanske bäst, att jag aflägsnar mig, började åter Rosa. Jag gör här ingen glädje, och jag måste dessutom gå hem eller rättare till madame Blondelle, där jag för när-

varande bor, för att repetera en ny rol, ty jag kommer troligen att egna de företräden naturen gifvit mig åt teatern. Den har ända från min barndom varit min älsklingspassion, och där är väl ändå rätta fältet för mina anlag och mina sympatier! Jag har där redan rönt så mycken uppmuntran, så mycket bifall. Ja, i kunden självva döma därom, i som sågen mig i markisinnans rol. Detta var dock första gången jag offentligent uppträdt, och jag kan icke neka, att denna eklatanta framgång nästan berusade mig!

Rosas hela varelse strålade nu af skådespelerskas triumferande stolthet och berusning.

Ack, hon förstod icke den underbara, ehuru förtviflade kraft, som denna hennes entusiasm ingöt i de sviktande hjärtan, som nu skulle säga henne sitt sista farväl!

— Vi skola blott först tala litet om våra affärer, sade Viktor med ett lugn, som om detta ämne uteslutande sysselsatte hans tankar. Du vet hvar ditt fädernearf är placeradt, och vet också, att under vårt snart fyraåriga äktenskap räntan årligen blifvit lagd till kapitalet, hvilket i närvarande stund uppgår till en summa af nittiosjutusen fyrahundra riksdaler. Detta skall genast uppsägas och i laga tid öfversändas till dig, äfvensom skillsmessädokumenterna. Dessutom behöfver du väl för närvarande pänningar, hvilka jag i förskott skall lämna dig, endast du uppgifver summan.

Viktor hade under dessa ord så lyckats undertrycka sina stormande känslor, att de endast kunde förnimmas i röstens något sväfvande tonfall.

Öfver Rosas ansikte hägrade synbara skiftningar.

— Du är alltid god, och jag tackar dig för detta nya bevis på din godhet! sade hon, räckande Viktor handen. Han reste sig upp.

— Gå till mamma, Mathilda lilla! hviskade Alma till den lilla flickan, hvilken med sin stora docka i handen satt i vrån, omgifven af solstrålar och leksaker.

Barnet lydde bäfvande i samma ögonblick som Alma lämnade rummet.

I tamburen mötte Alma Rosa. Rosas ögon buro spår af tårar, och hennes kind var blek.

Alma hade tänkt att ännu en gång till sin som hon tyckte, förlorade syster, hviska några varningens ord, men vid åsynen af henne öfverväldigades hon af en så djup bedröfvelse, att hon redlöst slöt henne i sina armar, och ett: "Gud återföre och beskydde dig! var det enda, som afbrutet och snyltande framprässades ur hennes beklämda hjärta,

— Förlåt mig! . . . och skrif någon gång! stammade Rosa och tillslöt i detsamma med brådskande hättighet tamburdörren.

TJUGOSJETTE KAPITLET.

Det var en härlig juniatton, rik på solglans blomserdoft och balsamiskt smekande vindar. Det romantiskt vackra Lindsjö var paradiskt skönt i denna naturens rikedom. med sin ståtligt aristokratiska byggnad, omsluten af den spegelklara sjövikens, de skittande blomsterkullarne, de sekelgamla lindarnes djupa skuggor. Det var som ville det gamla fädernehemmet i tull högtidsskrud fira den unge, så länge saknade ägarens hemkomst.

Fanjunkare Brandt, hvilken på ett så redbart och utmärkt sätt under baron Viktors frånvaro förvaltade egendomen, stod nedanför köks-trappan, gladt samtalande med husmamsellen, den trefliga och rödkindade mamsell Åhlström, om den storartade saluten från bastionen, som han arrangerat, och vid hvilken han skulle vara styckjunkare.

Trädgårdsmästaren vandrade omkring i park och trädgård, med tillfredsställt leende betraktande de mjuka gräsmattorna, de yppiga blomsterkullarne, de fint krattade sandgångarna, man hade nästan varit färdig att skicka ett skott till det snöhvita dufvopar, som med sin lek vågat ohälsa och förstöra den stora gårdsplanens symetriska krusning.

Friherrinnan Renklou och Nanna hade sedan gårdagen varit på Lindsjö, för att hjälpa mamsell Åhlström att ordna det inre af det vackra hemmet och där mottaga de kära resande. Allas ögon voro vända mot allén, och äntligen upptäckte man en mörk punkt bland de höga lindarnes aflägsna hvalfbågar. Det var verkligen den väntade vagnen, som med rask fart närmade sig gården.

Kanonerna dundrade, träden susade fåglarne sjöngo, blommor doftade, men den unge egaren satt tillbakalutad i vagnshörnet, som förnumme han intet af allt detta; då vagnen stannat vid trappan, och modern mot honom öppnat sina armar, då vaknade han från sin djupa bedöfning — då kastade han sig med ett barns kärlek i den moderliga famnen — där upplöste sig smärta, minnen och återseendets glädje i varma tårar.

— Herre Gud, så gammal han har blifft! Han ser mest ut som far hans, sali' baron, när de la'n i kista! hviskades bland folket, som samlat sig på gårdsplanen, för att säga den käre, så länge saknade husbonden sitt välkommen. Men när den unge baronen stod midt ibland dem, hälsande dem på sitt hjärtliga sätt, då kände de igen "baron Viktor". Men si blekare de' ha han blifvi'; men si de' ä' fälle, för att inte nåda ä' me! Si de' ä' bara fröken och flicka. De' va' allt som di haglunkat om, att ho' skulle stannat i Frankrike och där passas ho' bäst, så att baron kan få vara i fre', för ho' va' tocken, som mora — ett här utå den ondel Lötgren ha' nog talt om'et, han. Nu ska' han fälle ha' svägerska, och då blir han nog rödblommiger och gladlynter igen, för si ho' ha' allti' vatt som en Guds ängel, fast mora och systra jämt ha spotte på'na!

Friherrinnan kände sig så lycklig att veta sin son skild från henne, som ifrån första stunden af hans äktenskap förbittrat hans lif och stört både hans och hela familjens glädje och frid, och hon tackade Gud, att hennes lilla älskade Mathilda slapp att växa upp bredvid en sådan mor.

Väl led modershjärtat djupt vid tanken på alla de ordlösa, marterande kval, som hennes Viktor genomgått, och hvilka satt en så djupt vemodstull prägel på hela hans varelse, men hon tackade Gud för den manliga kraft, med hvilken han bekämpade sin smärta och sina kvattulla minnen, och hon hoppades på tidens mångbeprövade nästan underbara universalmedel.

Hvad Alma, den själstora, älskliga, uppoffrande Alma, varit för Viktor och hans lilla moderlösa barn under den dystra prøfvotiden, det förstod och uppskattade friherrinnan, äfven om icke Viktor med så varm tacksamhet och beundran talat därom, och hon kände, att endast Gud kunde belöna alla dessa uppoffringar, denna oegennyttiga outtröttliga kärlek.

Friherrinnan ville, att Viktor och Mathilda skulle taga sin bostad på Rosviken, tills efter Nannas bröllop, hvilket var utsatt i slutet af juli. Sedan ville hon flytta till Lindsjö, för att åter blitva värdinna i det gamla, kära hemmet, och där, så mycket möjligt var, glädja och omhulda både Viktor och hans barn.

Och Viktor gick in på detta förslag. Han tyckte sig icke ännu ega styrka att ensam leva bland alla de minnen, som på Lindsjö kvalde och bestormade hans själ, ehuru han för sin landthushållnings skull där måste tillbringa både timmar och dagar, men han återvade dock hvarje afton till det moderliga hemmet.

Nanna var så glad att få Almas hjälp med alla de arbeten och mångahanda bestyr, som föregå ett bröllop — isynnerhet i de rika hemmen — och redan vid Almas hemkomst hade hon af henne tagit löfte, att hon fortfarande skulle taga sitt hem på Rosviken, hvarest de nygifna skulle bo, ty friherrinnan, som ledsnat vid landthushållning och bråk hade ät sin måg öfverlåtitt egendomen.

På Olofsdagen, som var brudens födelsedag och brudgummens namnsdag, firades i högsommarens prakt det ståtliga bröllopet, och ett gladare bröllop hade man kanske aldrig bevistat.

Den som, näst det lyckliga brudparet, innerligast njöt af denna kärlekens test, var friherrinnan, hvilken under varms böner och ljutva förhoppningar satte den gyllene kronan på sin dotters hufvud.

Med huru olika känslor och förespeglingar hade hon icke bevistat sin sons bröllop! Hon hade då med blödande hjärta och säker blick motsett den olycka han gick till mötes, ehuru väl hennes förutseende icke kunnat hinna denna olyckas superlativa grad!

Baron Viktor måste uppbjuda all sin kraft, för att till det yttre kunna uppehålla sitt mod. Och de sönderslitande och förkrossande minnen af en dylik fest lågo honom för nära, och det tunnos knappast någon af gästerna, som icke med djupt deltagande såg det vemod, som hvilade öfver hans unga vackra ansikte.

Åtta dagar efter bröllopet flyttade friherrinnan och hennes lilla sondotter till Lindsjö, men då Mathilda förnam att moster Alma icke

skulle dit åtfölja dem, blef hon nästan tröstlös och sade snyftande att hon icke ville till pappas hem, om icke moster vore med.

Man gjorde allt för att lugna det lilla, älskliga barnet. Man sade henne att hon hade både pappa och farmor, och att moster Alma skulle ofta komma och hälsa på henne.

— Men för hvem skall jag läsa mina böner? — inte kan jag göra det för pappa och farmor? snyftade hon och lindade sina armar om Almas hals så hårdt, liksom skulle ingen kunnat slita henne därifrån.

— Bed du moster Alma följa med dig till Lindjö, mitt lilla barn, sade fadern med vek röst — kanske skall hon icke kunna emotstå dina böner.

Alma kämpade med sin inre djupa rörelse men hon åberopade nu som förut sitt gifna löfte och Nannas ensamhet, då Nannas man, för sitt stora, några mil aflägsna arrende, icke sällan måste lämna henne. Och Mathilda försökte hon lugna med löfte att ofta hälsa på henne och att, om hon vore mycket snäll, bedja pappa och farmor, att hon ibland finge följa med henne hem till faster och Nanna.

TJUGOSJUNDE KAPITLET.

Omkring fyra år hade förflutit; för de lyckliga på Rosviken i kärlek och ostörd frid. De skuggor, som lägrat sig öfver Viktors lif, hade väl också småningom skingrats, men det gifves skuggor så djupa, att de icke fullt försvinna, förrän de belysas af det högre lifvets morgonrodnad! — — —

Viktor var likväl nu till det yttre sig nästan lik. Han skötte sin tjänst och sitt landbruk med inträsse och duglighet, var utmärkt som husbonde, i hemmet var han glad och vänlig och omgaf sin familj med den varmaste kärlek, den ömmaste omvårdnad. Hans barn, hans lilla med hvarje dag allt rikare utvecklade Mathilda, utgjorde hans käraste sällskap — hans lifs skönaste glädje.

Friherrinnan hade icke, som hon först tänkte, delat sin tid mellan sina båda barn — hon hade för alltid tagit sin bostad på Lindsjö. Nanna var så lycklig i familjelifvets skönaste förhållanden. Viktor däremot, den ensamme, så hårdt pröfvade sonen, behöfde hennes sällskap och hennes kärlek, och Viktor lönade henne också med den innerligaste sonliga tacksamhet.

Alma däremot hade delat sin tid mellan de båda kära hemmen, och då Nanna icke behöfde henne, hade hon tillbringat både veckor och månader på Lindsjö. Då jublade Mathilda, ty hon bibehöll alltid samma kärlek för Alma och tröttnade aldrig att bedja sin far, att han icke skulle släppa moster Alma, förrän hon riktigt bodde på Lindsjö, för då blef det alltid så roligt! tillade hon.

På orten hade man nu så länge törgäfves väntat att få se den både tänkta och uttalade äktenskapsprofetian gå i fullbordan, att man nu tröttnat därpå, sedan man uttömt sig i undran och gissningar. Några funnos likväl, hvilka sågo saken från en högre synpunkt, och dessa hvarken undrade eller gissade däröfver.

Viktor hade nu en tid varit mer än vanligt tankfull. Friherrinnan både märkte det och anade orsaken härtill, ehuru han icke låtsade om hvarken det ena eller det andra.

Det var en dag i slutet af sommaren, Alma hade icke på länge varit på Lindsjö och Mathilda längtade så mycket efter henne, att hon aldrig lämnade sin far i fred för frågor och böner.

Viktor hade varit på en utgård, hvars ägor gränsade in till Rosviken. Han plögade då alltid göra sin syster ett besök. Han ämnade ätven göra detta i dag. Han tog vägen genom parken, men hade icke hunnit långt i dess eskskuggade gångar, förrän han nära intill sjöstranden genom den högsta lindbersäns nästan igenväxta löfgaller, ser en ljus klädning framskymta.

Viktor saktar sina steg och går fram emot löfsalen. Alma spratt till. Hon lade boken,

som hon höll i handen, på stenbordet och upp-
reste sig, räckande Viktor handen.

De satte sig ned.

— Hvad har du läst, Alma? frågade Vik-
tor.

— Vitalis! svarade Alma sakta.

Viktors öga fästades på den uppslagna
boken. Försakelsen stod där med stora bok-
stäfver.

Viktor var glad, då han såg Almas öga
vara nedslaget. Han hade icke velat, att hon
sett hans rekognoscering.

Det var tyst i lötsalen. Slutligen afbröt
Viktor denna tystnad. Han började enkelt,
hjärtligt, utan omsvep det ämne, som så länge
sysselsatt hans tankar.

Hans oró voro icke passionens berusande
champagneskum, men de voro varma, innerliga
och flöto därför som klara droppar af en mild
nektar.

Alma lyssnade stilla. En ljuf darrning ge-
nombäfvade hela hennes varelse, och i höga
vågor gungade den ljusa musslinens skyar på
hennes bröst.

Det drog något liknande en frestelse ge-
nom hennes själ, men den var ögonblick-
lig, och Alma var åter den högsinnade,
själstora kvinna, som, uppammad vid försä-
kelsens modersmjölk, hade af henne hämtat
näring och kraft till hvarje strid, hvarje offer.
Hon kände dock att hennes öga skulle i detta
ögonblick förråda hennes lifs enda, djupa hem-
lighet, och det var därför som hon icke våga-
de höja det mot honom, som hon hela lifvet
älskat!

Viktor hade slutat. Det var tyst i löfsa-
len — en magnetisk tystnad, endast afbruten
af trastens toner och lindarnes sus.

— Alma ditt svar? hviskade slutligen Viktor. Hans röst var öm, och han lade Almas hand mellan båda sina.

Nu uppslog Alma mot honom sina ögon — dessa härliga, underbart sköna ögon, i detta ögonblick skimrande i försakelsens helgon-gloria.

Viktor, jag tackar dig! började Alma med melodiskt, något vibrerande tonfall. Men, Viktor, det är faderskärleken och en alltför högt uppskattad tacksamhet, som villat dig i ömdömet öfver ditt eget hjärta, öfver de känslor det erfarit, eller också — och detta är det troligaste — är det denna djupa, varma faderskärlek, som gifvit dig styrka till det offer, du vill pålägga dig. Jag vet, Viktor, att jag är dig kär — kär som en syster, — en dyrbar vän — men kärlek är det icke du känner för mig i detta ords högsta meaing! Du har en gång känt denna känsla i hennes varmaste, rikaste, nästan paradisiska betydelse. En sådan kärlek känner hjärtat blott en gång — likasom det blott en gång brister, ty kärlekens blomma har blott ett rotskott!

Alma tystnade. Det låg något af engel öfver Almas hela varelse, så tyckte Viktor, hvars öga oafvändt hvilade på henne, och han tyckte sig i detta häntörande ögonblick nästan för henne känna den känsla hon beskrifvit.

— Alma, du är stor — större än någonsin — om du också icke fullkomligt upptattat bevekelsegrunden till min önskan, utbrast Viktor med varm betoning. Jag vill håller icke försöka med mina böner neddraga dig från din sublimt höga ståndpunkt! Jag vill blott göra dig en fråga. Säg, Alma, huru tror du

att jag och mitt lilla moderlösa barn skola kunna umbära dig, din åsyn, ditt sällskap, din outtröttliga omvårdnad? Ty, tro mig, Alma, när du icke är hos oss, så — oakadt min dyra moders oskattbara närvaro — ligger det dock som ett töcken öfver hemmet — ja, öfver hela lifvet!

En ljusning gled öfver Almas ansikte.

— Ack, Viktor i behöfven icke umbära mig! Jag skall, när du vill, taga min stadiga bostad i ditt hem, och så länge jag ser, att jag kan vara till någon glädje, någon slags nytta för dig och ditt barn, lämnar jag er aldrig! Jag skall med Guds hjälp uppbjuda all min förmåga, på det att den ena systemn må kunna i någon mån godtgöra hvad den andra brutit. Ack, en ringa godtgörelse — jag vet det väl — men du Viktor, förstår henne! — —

Vid dessa ord räckte Alma, med systerkärlekens lidelsefria ömhet, den trotasta handen åt sin svåger.

Viktor förde Almas hand till sina läppar, och ur hans öga neddroppade på henne ett par stora tårar.

Viktor lämnade lötsalen. Alma satt kvar länge försänkt i den djupa, ordlösa bön, under hvilken hon med sitt oroliga hjärta kämpade en het kamp. Men slutligen skimrade segerleendet öfver hennes ansikte — hennes öga strålade, och hon läste med jublande stämma:

”Låt offret af min vilja dig behaga
O du, som djupet af mitt hjärta ser!
Jag vill af dig min kalk med kärlek taga
Liksom du honom utaf kärlek ger.”

Dessa voro slutorden af det skaldestycke
hvars läsning Viktors ankomst hade afbrutit.

TJUGOÅTTONDE KAPITLET.

Tiden hade framskridit för våra vänner stilla och fridfullt. Mathilda var femton år, en rod-nande rosenknopp, som tycktes med hvarje sol-uppgång rikare utvecklas till doft och fägring.

Men ännu rikare och skönare var hennes själs utveckling, som varit anförtrodd åt Alma, hvilken allt sedan samtalet i lötsalen haft sin bostad på Lindsjö.

Alma hade i Mathildas uppfostran nedlagt alla sin själs ädlaste skatter, och man kunde säga att de där burit hundradefaldt.

— Alma, äfven detta är ditt verk! sade ofta med djup rörelse den tacksamme fadern, då han såg sitt älskliga barn, såg allt det ädla ödmjuka och kärleksrika som fanns i Mathildas unga hjärta — då han hörde hennes förstånds utveckling, hennes sannt kvinliga bildning. Mathildas hela varelse är ju en skön reflex af din egen själ! tillade han ofta med hela värmen af sin tacksamhet.

— Ack, Viktor det är en skönare reflex! svarade Alma ödmjukt, men ljuflig glädje drog igenom hennes själ.

Majorskan hade nu hunnit denna för den kocketa kvinnan så fasansväckande tidpunkt, då gracerna icke längre kunna restaureras, då både toalett och andra försköningsmedel mistat sin allmakt öfver "les beaux restes", hvilka amatören gå liknöjd, kanske hånande förbi, likasom blomsterälskaren skyndar från de vissnade blomsterlanden till de rosengrupper, som ega fägring och doft.

Både det yttre och inre lifvet synes henne nu en ödemark och så väl hemmet som hennes man — ifall hon äger någon sådan — får genom hennes nycker, hennes "dåliga humör", dyrt umgälla den marterande tomhet, som omgifver henne.

Kaptenen — eller numera majoren — fick i superlativ grad erfara detta. Men det var icke oförtjänt — som man sår får man vnligen skörda — och han tog så mycket möjligt var skadan igen för hemmets otrefnad — icke sparande på tantens arf — bevekelsegrunden till hans giftermål med majorskan.

De båda makarne egde icke mer än ett föreningsband, nämligen de storartade middagar och supéer, där de som värd och värdinna förenades i gemensamma omsorger och gemensam uppmärksamhet för gästers trefnad och välbefinnande.

Vid dylika tillfällen satte majorskan icke sällan ett kärleksrikt epitet till majorens namn, då exponerade hon mot honom sitt ljufvaste leende. Men sedan ljusen voro släckta i den stora luxuösa våningen, gingo makarne, vanligen utan att säga ett ord till hvarandra, hvar och en till sitt sofrum, majoren under frammumlade eder öfver den gamla oesterrättliga koketten, som så osmakligt gaf sig till pris åt åtlöjet och föraktet, och majorskan nedka-

stade sig i kåsöserns dyna, under bittra tårar och utgjutelser af harm, afund och förtviflan öfver tiden, denne omutlige tyrann — denne grymme förstörare af ungdom, glädje och njutning!

Mellan majorskan och Alma hade icke varit ringaste samband, och då dottern, under sina besök i Stockholm, gått för att hälsa på henne, hade hon sällan blifvit emottagen.

Ett störande i det vanliga lugnet på Lindsjö hade inträffat genom en ögonsjukdom, hvilken i flera månader plågat baron Viktor, och utan att ha ertarit någon förbättring af allt hvad både landsortens och hufvudstadens skickligaste läkare föreskriivit.

Man rådde honom därtör att resa till Berlin, hvarest man sade att en af Europas skickligaste ögonläkare var bosatt.

Viktor tvekade länge, men lät omsider öfvertala sig af sin familjs böner och föreställningar. Men han hvarken ville eller kunde resa ensam. Han ville hatva alla sina kära med sig.

Frieberrinnan kunde dock icke öfvertalas till en så lång resa, men Alma och Mathilda skulle åtfölja honom.

Man afreste i början af juni. Resan gick fort, som den gör i våra dagar. Man var snart i Berlin.

Ögonen undersöktes. Läkaren gat hopp, och efter två månader hade till stor glädje, hans förutsägelser gått i fullbordan och man kunde företaga hemresan.

Viktor ville dock innan dess göra en tur till Sachsiska Schweiz och Rhentrakterna. Han

visste att detta i hög grad skulle glädja Alma och Mathilda, i synnerhet den förra, med hennes poetiska själ — hennes för natur och konst så varma sinne.

TJUGONIONDE KAPITLET.

Man var i Dresden — denna tjusande stad, med sina härliga omgifningar, där man sett och njutit af allt och nu skulle besöka teatern — för hvilken Mathilda bibehållit sin förkärlek — för att se Schillers "Die Rauber".

Ridån gick upp till en af den odödlige Schillers sköna ungdomsdrömmar, och de skådespelare hvilka återgäfvö den gamle Mohr och hans son, Frans hade redan från det första ord de talat gjort illusionen fullkomlig.

Frans' rol återgafs af Danison, en af Tysklands dåvarande skickligaste dramatiska artister. Den gamle grefvens af Porth.

Viktor och Alma förtrodde hvarandra med blickar sitt med hvarje ögonblick allt mera stegrade intresse och beundran. Mathildas öga var med en nästan andlös uppmärksamhet fästadt på de spelande.

I tredje scenen inkom Amalia, Karl Mohrs älskarinna. Det syntes att hon var publikens älskling, ty vid blotta åsynen af denna sköna, tjusande kvinna, strålade blickarne, och män-

gen kind purprades af entusiasmens rodnad.

Men det fanns äfven kinder, öfver hvilka hennes åsyn utgöt dödens blekhet — ögon, öfver hvars klara speglar utbredde sig ett dystert töcken.

Mathildas blekar hade länge frågande och bäfvande växlat mellan fadern, mostern och den sköna kvinna, hvilken — hon såg det — utslutande och tördystande fångslade deras uppmärksamhet.

— Karl! Karl! Så är jag dig värdig! utbrister Amalia med häntörelse, och vid detta utrop som är första aktens slutord, vänder hon sitt öga mot scenen.

— Moster! hviskade Mathilda nästan ljudlöst, gripande hårdt om Almas hand. Hennes blick och hela hennes varelse uttryckte en ångestfullt bäfvande fråga.

— Tyst! svarade moster, ömt tryckande Mathildas hand.

Ridån gick ner, och applåderna voro stormande.

Alma vågade icke betrakta sin sväger. Hennes hjärta klappade häftigt, hennes pulsar slogo våldsamt, det låg — så tyckte hon — ett töcken öfver den klart strålande salongen.

Hon lutade sig baklänges för att smyga ett ögonkast på sin älskade Viktor.

Han satt blek, orörlig, med ögat oafvändt fästadt på ridån, men Alma såg ett par stora tårar långsamt rulla ned för hans kinder.

Almas ångest tilltog. Ack, många och kvaltulla voro de känslor, som bestormade hennes bröst! Det var som om Viktor i sin själ förnummit detta, ty han vände sig mot sin svägerska, och ett djup af ångestfull kärlek

stod att läsa i hans vemodsfulla öga. Han tryckte sakta hennes hand, men intet ord kom öfver hans läppar.

I andra aktens andra scen ser man Amalia som, lik en ljuf skyddsängel, lutar sig ned öfver den slumrande grefve Mohr.

Hennes blick sökte publiken, men hon hade funnit hvad hon icke sökt, hvad hon icke väntat. En dödsfärg drog hastigt öfver hennes förut bleka ansikte, en sakta darrning bäfvade genom hennes lemmar, men under gubbens uppvaknande kom hon åter fullkomligt in i sin rol, hvilken hon såväl under scenen med grefven, som under de efterjöljande med Daniel, Frans och Herman, återgaf på ett så djupt, tragiskt och hänförande sätt, att man tyckte sig aldrig hafva sett något så allsmäktigt gripande så fulländadt.

Man häpnade, man häntördes, och illusionen var så fulländad, att skådespelerskan fanns icke, man trodde att det verkligen var Amalia — Karl Mohrs älskarinna. På samma sätt förtog hela skådespelet, men det gafs ögonblick, då hennes spel hade uppnått en så tragisk och exalterad höjd, att man såg henne darr, nästan vackla, då det — så tyckte man — hotade att öfvermanna hennes fysiska styrka.

Slutscenen kom — denna scen, hvilken måste — för att icke göra ett nästan oskönt intryck — återgifvas med en utomordentlig talang. Den utmärkta skådespelerskan löste äfven detta svåra problem på ett fulländadt, nästan förtrollande sätt, och gaf däråt en storartad, sublim skönhet. Men i detta ögonblick då Karl Mohr, ett rof för den djupaste förtviflan, och därtill flera gånger uppmanad af Amalia, står färdig, ehuru tvekande, att stöta svärdet i hennes bröst, och då han i den högsta

grad af förtviflans exältion utbrister: "Kein Freund? . . . Auch unter diesen nicht ein Freund? då sjunker hon liflös ner för Karls fötter, innan han hunnit fullborda sin rysliga gärning.

En häftig förskräckelse grep både åskådare och skådespelare, och de senare hade svårt att fortsätta det föga återstående af denna nu i dubbelt fall så uppskakande scen.

Då man utkommit från teatern, strålade fullmånen i all sin tjusande klarhet öfver flod, stad och lundar.

Det var skönt och upptriskande — så tyckte mången — att ifrån konstens tragiskt sköna tempel komma ut i naturens härliga rike och där få inandas och insupa dess ljutva, balsamiska lifsfläkter!

Våra resande kände dock icke detta — de vandrade tysta som andar den genaste vägen hem till hotellet.

Fadern slöt under djup rörelse Mathilda till sitt hjärta, därefter ingick han med Alma i det inre rummet, till hvilket han igenläste dörren.

Deras samtal räckte länge. Under det satt Mathilda blek, gråtande, nästan förintad. Hon hade nu fått bekräftelse på den sönderslitande aning — som det dunkla barndomsminnet, en flyktig åsyn af moderns porträtt, och hennes fars djupa sinnesrörelse — gemensamt ingifvit henne.

— Stackars min mammal suckade hon under snyftningar och tårar. Hon såg så olycklig ut, då hon såg pappa — hon såg otta på honom. På mig fästade hon blott en gång sina ögon — men aldrig kan jag glömma hen-

nes blick — nej, aldrig! O, hvad hon måtte lidal Ack, om jag blott en gång finge lägga mitt hufvud till hennes hjärta och kyssa bort hennes oro, hennes ångest! — — —

Följande morgon gick Viktor tidigt ut. Han gick för att uppsöka teaterdirektören, hvilken han äfven träffade.

Direktören var en human och tillgänglig man, men detta behöfdes ock för Viktor, som icke hade så lätt för att inleda sitt ämne. Hans första fråga var huru madame Florange, den stora skådespelerskan i dag befunno sig.

— Ni bevistade således gårdagens representation och delade den allmänna förtjusningen? Jo, hon är i dag bättre, ehuru i hög grad matt, nervös och nedstämd. Men när man på det sättet återger sin rol — ty hon spelade ju icke, hon var från början till slut Amalia, Karl Mohrs, af kärlek, exaltation och förtviflan glödande älskarinna — så måste både själ och nerver djupt skakas. Har ni förut sett henne på scenen?

— Nej, det var i går första gången.

— Då fick ni också se henne på höjden af sin konstnärliga triumf, ty hon öfverträffade värkligen sig själf. Hela hennes varelse var ju en djup och tragisk hänförelse. Jag har aldrig sett någon så mästerligt och gripande återgifva Amalias parti. Ni är kanske resande?

Viktor bejakade denna fråga.

— Och från hvilket land? ty det ligger en främmande anstrykning i ert uttal.

— Från Sverige.

— Ni är således madame Floranges' landsman och har därför säkert äfven ett personligt intresse för henne?

— Ja, jag kan icke neka att så är.

— Ni har kanske känt henne?

— Ja, i hennes första ungdom.

— Och har månända äfven känt hennes familj, hennes man? ty man säger, att hon varit gift med en svensk baron, med alla möjliga partier.

— Ja, han var åtminstone en hederlig karl som mycket älskade hennel

— Och han gjorde med henne en resa till Paris, där hon gjorde bekantskap med en af de skickligaste aktörerna vid "Théâtre Française", hvilken så förvillade henne, att hon för honom glömde man, barn, plikter, samhällsställning och följden blef en laglig skillsmessa. Sådana äro de första elementen till den skvallerkrönika, som med henne kommit till Dresden. Ni känner bäst, om detta är sanning.

— Ja, tyvärr är detta verkliga förhållandet; men sedan denna tid ha vi landsmän nästan förlorat henne ur sikte, och jag skulle vara er mycket förbunden, om ni ville säga mig tortsättningen af hennes öden.

— Hvad jag vet, skall jag säga er. Hon gick in vid teatern, där hon snart gjorde lycka genom sin skönhet och sina medfödda konstnärliga anlag, hvilka äfven fördelaktigt blefvo utvecklade genom hennes älskare, den ståtliga och dramatiskt utbildade aktören Beaureol med hvilken hon säger sig vara gift. Huru nu härmed hänger tillsammans, vet jag icke, men hvad jag vet är, att deras kärlek icke blef af lång varaktighet, att den icke öfverleide hennes förmögenhet, hvilken till följd af deras slösande lefnadssätt snart nog försvann. Svartsjuka, in-

triger och ett ömsesidigt svek upplöste deras förbindelse. och illa lönade henne Beaureol, och hans syster, en farlig och intrigant kvinna, för de offer hon gjort för dem. Vid denna epok förälskade sig en italiensk grefve i madame Florange, som hon numera kallade sig. Han fordrade dock, att hon skulle lämna teatern, lämna Paris. Hon hade länge tvekat, men harmen öfver Beaureols otrohet och hans nya förbindelse förmådde henne måhända mer än grefvens böner slutligen därtill. Med grefven ankom hon hit till Dresden, där de bebodde en förtjusande villa i grannskapet af staden och där han slösade på henne alla rikedomens skatter — alla kärlekens tjuvingsmedel. Hon tröttnade dock snart vid allt detta. Lifvet blef henne för enformigt. Hon längtade tillbaka till teatern, till sitt forna lefnadssätt. Hon blef nyckfull, retlig och orolig — intet kunde lifva eller glädja henne. Följden blef, att grefven slutligen lämnade henne, som det säges, upptänd af en glödande, italiensk svart sjuka till en skådespelare. Madame Florange skyndade genast till mig, som hon sade med känslan af en lössläppt fågel. Hon bad om anställning vid teatern. Jag antog henne med glädje. Jag hade en gång sett henne uppträda i Paris, och hade dessutom genom en min släkting, som är regissör vid den teater hon där tillhört, hört omtalas hennes oöverträffliga talang som skådespelerska. Hon blef snart publikens älskling, och har allt sedan varit det.

— Och hennes nuvarande lefnadssätt? frågade Viktor icke utan ansträngning.

— Däröfver kan jag icke yttra mig. Hon är ombytlig och slösande — tyvärr vanliga fel, som vidlåda skådespelerskor. Hennes affärer

äro, oaktadt hennes stora apanage, alltid trassliga. Detta är allt hvad jag har att säga. Hvad hon däremot är som konstnär, det har ni själf skådat, och däröfver finns icke mer än ett ömdöme!

— Har hon barn?

— Ja, en flicka omkring elfva år, som vistats hos modern, och hvars uppfostran tyvärr fullkomligt vårdslösas.

Med manlig själfbehärskning, men icke utan het kamp hade Viktor afhört denna berättelse.

— Jag tackar er! sade han på sitt hjärtliga och förbindande sätt; och jag skulle känna mig ännu tacksammare, om jag vågade besvara er med ett uppdrag.

— Jag står med nöje till er tjänst!

— Min ödmjuka anhållan vore, att ni ville godhetsfullt taga vård om madame Floranges barn, icke så att ni skulle besvaras därmed, men att ni ville åt det anskaffa ett hem, där det kunde få en kristlig och värdad uppfostran, och att ni ville tillåta mig att genom er få erlægga allt, som fordras för detta mål.

— Med mycket nöje lofvar jag att på bästa sätt söka uppfylla er önskan och tackar er af allt hjärta för den barmhärtighet ni verkligen gör. Men hvad skall jag säga åt madame Florange?

— Är hon mycket fästad vid sitt barn?

— Det är sällan mödrar i hennes förhållanden. Men hon skall naturligtvis undra öfver mitt förslag och fråga hvaritran jag tagit medel att verkställa detsamma.

— Ni får säga, att en af hennes landsmän gifvit er detta uppdrag. Vidare vill jag bedja

er, att om madame Florange kommer i någon brydsam ekonomisk belägenhet, ni då vore god underrättade mig härom!

— Men till hvem får jag adressera mina bref?

— Till baron Viktor Renklou. Vidare skall jag, om ni tillåter, anteckna adressen. Jag kan icke misstaga mig på er heder och er tysslåtenhet? tillade Viktor och räckte med synbar rörelse handen åt direktören.

— Nej, herr baron, ni har mitt hedersord på, att jag skall värda er hemlighet och göra allt, som står i min förmåga, för att finna ett godt och nyttigt hem åt er protegé, den lilla värlösa Julie.

Efter att ha lämnat direktören en större summa, tog baronen med de hjärtligaste tack-sägelser afsked af den varmhjärtade och redbare mannen.

Under Viktors frånvaro hade Alma med en moders hela kärlekstulla ömhet talat med Mathilda om aftonens sorgliga tilldragelse, och hade omsider med sin kärlek och sina tröstande ord lyckats lugna det oroliga barnahjärtat, men nog gömde Mathilda på dess djup ett outplånligt, kvalfullt minne, och hennes kärlek för teatern hade med den attonen nästan för litvet försvunnit!

Emellertid hade man förlorat intresset för Dresden, som man lämnade om tre dagar och besökte Rhentrakterna och Schweiz och var i slutet af oktober åter i det egna hemmet, där allt stod väl till, och där friherrinnan med öppna armar emottog de kära barnen, varmt tackade Gud, för det hon återsåg dem glada och friska och framför allt för hennes sons återvunna synförmåga.

TETTIONDE KAPITLET.

Underrättelserna från Dresden voro goda. Madame Florange hade icke gjort en enda fråga, när direktören omtalat sin önskan i afseende på hennes barn, men en djup rörelse hade gripit henne, och tårar, — verkliga tårar — hade droppat ned ur hennes ögon.

— Gud vare lofvad! hade hon slutligen sagt. Jag kan icke uppfostra mitt barn, och jag ville icke att Julie skulle gå i mina fotspår, ätven om hon hade, hvad jag lyckligtvis be-
tviflar — tallenhet för scenen!

Direktören hade lyckats i sina bemödanden, och i det allvarliga och älskliga hem, där man emottagit den lilla flickan, hade man funnit hennes anlag och hennes uppförande vida bättre än man vågat hoppas, och hon fann sig så lycklig och så nöjd i det nya hemmet.

Man skulle änyo gifva "Die Rauber", och det var med en brinnande längtan man väntade att åter få se Amalia, hvars utomordentliga, nästan förtrollande spel så mäktigt gripit

och elektricerat alla sinnen. Och Amalia uppträdde. Men hvar var nu hennes sublimt eteriska glöd, hennes djupt gripande tragiska Begeisterung? Buro henne icke längre vingarne af hennes genius, eller var hon sjuk? frågade man hvarandra, och man längtade nästan efter skådespelets slut för att kunna göra sig underättad om hennes befinnande.

Följande dag rapporterade hon sig ock verkligen till teaterdirektören såsom sjuk, och hela hennes varelse förrådde också att hon sagt sanning; men man visse icke, om det var till kropp eller själ, ty det djupaste vemod stod att läsa på hennes likbleka ansikte. Endast teaterdirektören visste, huru det verkligen förhöll sig, men han gaf inga upplysningar, han försökte endast på allt sätt rycka henne ur den apati, i hvilken hon försjunkit, fruktande den förlust, som hotade scenen.

Madame Florange lyssnade likväl icke till de råd han gaf henne. Hon förklarade, att hela lifvet var henne likgiltigt, och hon gaf verkligen det största bevis på sanningen af sina ord genom den köld hon visade den unge skådespelare, hvilken mer än ett år varit hennes förklarade älskare, och hvars kärlek hon lyckats eröfra från en ung italienska, som äfven tjänstgjorde vid teatern.

Madame Florange vägrade att emottaga hans besök, förklarade att allt vore slut mellan dem, och att alla hans böner, hans föreställningar vore i detta fall fruktlösa.

Emellertid förstod den unga italienskan att begagna sig af dessa, för henne så gynnande konjunkturner. Hennes försök lyckades -- hon hade återfått sin älskare!

Man omtalade detta för madame Florange. Hon tycktes knappt lyssna härtill, men ofri-

villigt började blodet häftigare röra sig i hennes ådror, och då hon några dagar därefter öfverraskade de älskande, förtroligt sittande i en berså, då brusade det i vild fart — då var det som om hjärtat hotade att spränga hennes bröst.

Passionens glöd hade i förbund med svart-sjuka åter väckt skådespelerskan till lif.

En strid på lif och död — en af dessa underminerande, som det synes, vapenlösa strider — började mellan de båda rivalerna.

Italienskan hade sin ungdom, sina svarta, sydländskt glänsande ögon, madame Florange sin djupare insikt i koketteriets mysterium, i vanan, i konsten att eröfra, och slutligen — hon blef ännu en gång sin rivals besegrare.

Svartsjukan med alla sina demoniskt förtärande brännämnen, rasade nu i den unga sydländskans själ. Det eumenidiska hatet brann i hennes ådror, hemskt rufvande på hämnd.

Madame Florange uppträdde nu åter på scenen i hela styrkan, hela tjusningen af sina triumfroler. Nu kändes man åter igen den hänförande kvinnan, den berusande konstnärinnan. man slösade på henne applåder, blommor, juveler. Älskaren låg tillbedjande vid hennes fötter och hon blickade med skadeglädjens triumferande stolthet ned på sin besegrade rival.

Man gaf "Cabale und Liebe". Madame Florange skulle uppträda i Louises rol. Hon

hade, isynnerhet den senare tiden varit störst i tragiska roller. Man hade därför med otålighet väntat denna afton och åt henne ämnat icke blott blommor och applåder, utan konstnärens högsta erkännande — en gyllene lagerkrans.

Salongen var ända till trängsel uppfylld. Publikens exentriska förhoppningar blefvo icke blott uppfyllda — de blefvo vida öfverträffade. Man hade aldrig sett madame Florange så stor — kanske dock med undantag af en afton, då hon oförgätligt uppträdde i "Die Rauber" — erinrade konstdomaren.

All uppmärksamhet var nästan odelad riktad på Louise, hvars spel med hvarje scen utvecklade en högre grad af konstnärlighet och glödande inspiration; och när hon slutligen i temte akten tömt limonadglaset, och Ferdinand sagt henne: "Du har druckit döden!" och hon svarade: "Dö! Dö! — — — Gift i limonaden och dö! — — — O, förbarma dig öfver min själ, Gud, du barmhertige!" — — — då var det som om tjusningen och hänförelsen nått sin höjdpunkt, men med undantag af några Leipzigerstudenter, hvilka icke kunde instänga ungdomens sympatier, var det så tyst i salongen, att man nästan kunnat höra en flugas surrande.

Efter spektaklets slut gaf den behärskade entusiasmen sig så mycket mera luft. Under stormande acklamationer och jublande bifallstrop blef Louise inropad.

Man hade följande morgon knappast hunnit vakna från sina fångslände drömmar om den sköna skådespelerskan, förrän man hörde

det hemska och plötsliga ropet: Madame Florange är död!

En outhärlig bestörtning intog alla, och man skyndade för att göra sig underrättad om den sorgliga nyheten kunde vara sann — och den var det verkligen!

Madame Florange var död — död genom det gift som den demoniskt lurande svartsjukan bannat sig tillfälle att smyga i limonadglaset.

De lidelser, för hvilka hon lefvat — för hvilka hon förgätit Gud, samvete och de heligaste plikter — de blefvo också, likt en hämnande Nemesis, orsaken till hennes död!

Direktören var i dubbelt fall bedröfvad. Hans scen hade förlorat sin primadonna, och det på ett sätt, hvilket kastade en så hemsk skugga på en af hennes kamrater; ty af många skäl misstänkte man, att det varit den italienska rivalen, som utöfvat det rysliga brottet. Hans plikt ålade honom att gå lagligt till väga, men att offentliggöra denna förfärliga tilldragelse marterade i hög grad hans själ.

Han gick dock att uppsöka den misstänkta skådespelerskan. Hon fans icke i sin bostad; hon hade redan föregående afton lämnat Dresden. Hvart hon tagit vägen visste man icke.

Teaterdirektören skref genast till Viktor och underrättade honom om madame Floranges död. Han antydde icke med ett enda ord det fasaväckande sätt, på hvilket man var öfvertygad om att den tillgått.

En aning, en hemsk aning grep dock Almas själ. Hon fruktade att Rosa själf varit orsaken till sin död. Hon aktade sig dock att

för sin sväger med ett enda ord förråda sin sorgliga aning.

Man öfverlade, om man för Mathilda skulle omtala moderns död, och man tyckte, att man icke hade rättighet att för barnet förtigadensamma.

Varma tårar helgade den ömma dottern åt sin onaturliga, pliktförgättna moder. Ack, hon visste icke, hon, huru djupt hon förvärvat detta heliga namn, huru djupt hon förvärvat de sinas både aktning och kärlek! Men hon visste, eller snarare anade nog, att sorgen öfver hennes fall icke skulle blanda sin bitterhet i de tårar, som den brottsliga ömheten prässade ur hennes ögon.

Det blef beslutadt, att Alma skulle fara till Dresden, för att taga vård om Rosas lilla flicka och föra henne med sig till Lindsjö. Därjämte skulle hon skaffa reda på sin systers afärer och betala hennes skulder.

Alma uppsökte genast efter sin ankomst till Dresden teaterdirektören. Hon presenterade sig som syster till madame Florange, framlämnade bref från Viktor och meddelade honom ändamålet med sin resa.

Man samtalade om Rosas död, men direktören förrådde intet af det rysliga, som stod med den i sammanhang. Men detta var nu så allmänt känt, att det snart från annat håll kom till Almas kunskap, och huru förfärlig denna underrättelse än var, tackade hon dock Gud. Hennes syster hade dock icke slutat som själfmörderska!

Direktören förde Alma till Julies bostad. Hon greps af en djup rörelse, då hon såg sin systers barn — detta barn, som i hennes själ framkallade så många sönderslitande minnen! Men hon gömde detta för sig själf

och hälsade på sitt kärlekstulla sätt den lilla täcka, värlösa flickan, och lofvade att moderligt älska henne och föra henne till sitt hem.

Julie fattade genast mycken kärlek för sin moster, och sade huru glad hon var att få följa med henne till hennes hem och sin moders hembygd, om hvilken hon alltid talat då hon varit ledsen.

Efter åtta dagars vistande i Dresden återvände Alma med sin lilla skyddsling, hvilken under den tid hon tillbringat i det aktningssvärda och lärrika hemmet, mycket till sin fördel utvecklats sig.

Alma tog vägen genom Stockholm, där hon uppsökte sin mor, hvilken som vanligt icke emottog henne, föregitvande ett illamående, hvilket denna gång icke var låtsadt. Alma skref då till henne, sägande att hon kom från Dresden, medförande underrättelsen om Rosas död. Detta bevekta majorskan.

Alma hade icke sedan faderns bortgång mer än en enda gång sett sin mor.

Hon omtalade nu den senare afdelningen af Rosas lefnad, och det var icke utan rörelse som majorskan afhörde hennes berättelse.

— Rosas skönhet blef orsaken till hennes lifs olyckor och förvillelser! utbrast hon slutligen.

Mäktigare skäl härtill visste nog Alma, men hon hade icke hjärta att antyda dem. Hon gömde dem med en suck på djupet af sin själ.

Alma meddelade nu majorskan, att ändamålet med hennes resa varit att hämta Rosas lilla flicka, hvilken hon också hade med sig, och hon frågade, om icke hennes mormor ville se henne.

Majorskan tvekade, men biföll dock omsider. Julie var lik Rosa, ehuru icke så vacker som hon.

Majorskan kysste barnet, och Alma såg imman af en tår i hennes öga.

Vid afskedstagandet gaf hon Julie sitt porträtt.

— Ingen bryr sig numera om detta, men du kan gömma det och komma ihåg, att så har din mormor en gång sett ut, sade majorskan med en djup suck. Ett annat minne skall du få etter min död!

Vid dessa ord kysste hon åter Rosas barn och sade ett vänligt farväl till Alma.

Julie, eller Julia, som hon numera kallades, blef på Lindsjö emottagen som ett kärt, i fädernehemmet länge saknad barn. Mathilda grät af glädje, och hennes fars öga var icke heller tårtritt.

Julia slöt sig snart med barnahjärtats innerlighet till de ädla och kärleksrika människor, hvilka med föräldrars varma kärlek omfattade henne.

Man öfverlade om hennes uppfostran, hvilken ända till dess att teaterdirektören tagit hand om henne, varit i hög grad försummad.

Slutligen föll det Alma in att man skulle bedja Edla, hvilken, till Almas stora fröjd, sedan flera år varit gift med kyrkoherden i deras församling, att Julia skulle få flytta till hennes hem och dela undervisningen med Edlas dotter.

Med glädje gifvo kyrkoherdens härtill sitt bifall, och Julia ingaf dem snart de gladaste förhoppningar, såväl i moraliskt som intellektuellt afseende, och underligt nog tyckte Edla att hon till sina anlag mycket liknade Alma.

Hvarje helgdagsatton reste Mathilda, som höll sin syster mycket kär, till prästgården, för att hämta Julia till Lindsjö, hvarest hon då

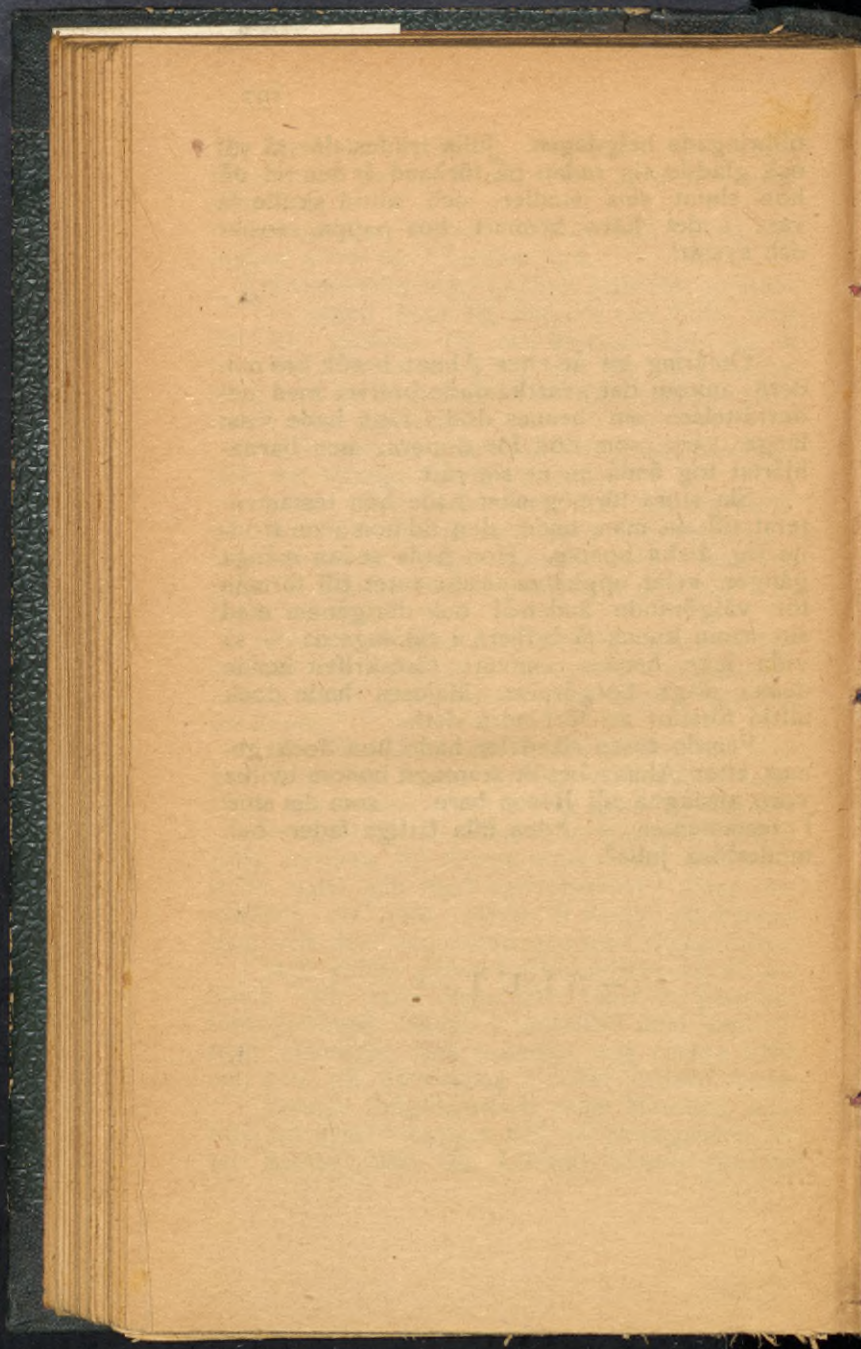
tillbringade helgdagen. Julia trufdes där så väl och gladde sig redan på förhand åt den tid, då hon slutat sina studier, och alltid skulle få vara i det kära hemmet hos pappa, moster och syster!

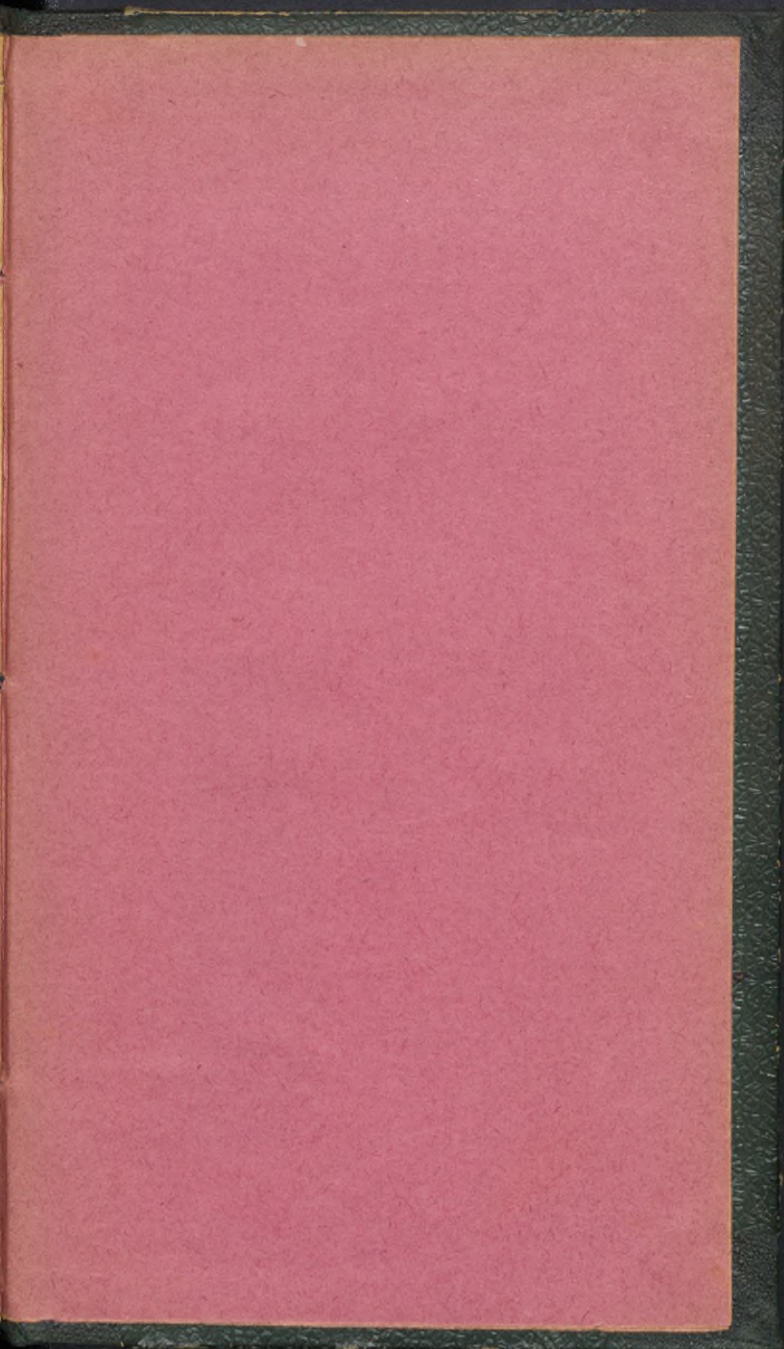
Omkring ett år efter Almas besök hos modern ankom det svartkantade brevet med underrättelsen om hennes död. Hon hade visst länge varit som död för dottern, men barnahjärtat tog ändå nu ut sin rätt.

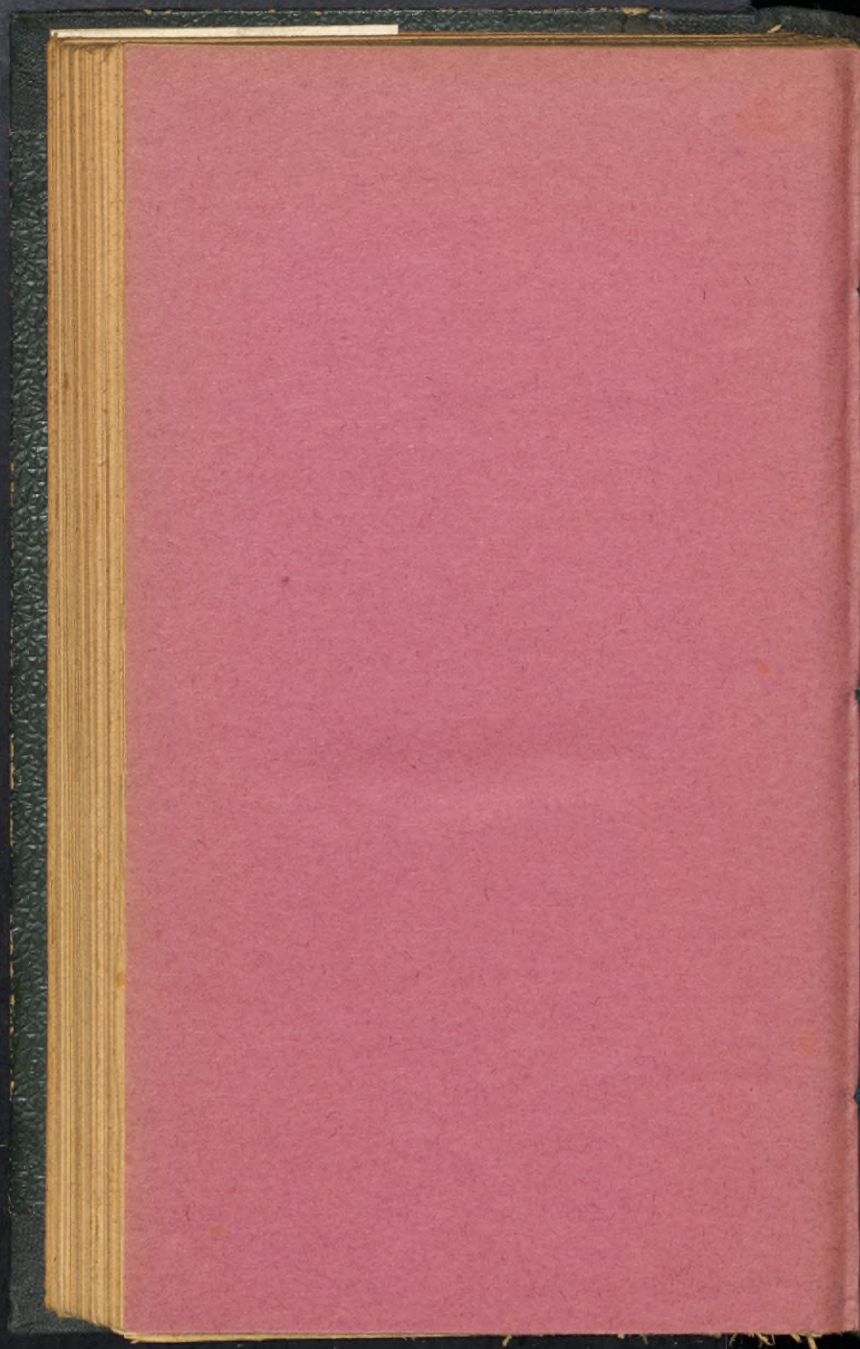
Sin stora förmögenhet hade hon testamenterat till sin man, under den tid hon ännu trodde sig älska honom. Hon hade sedan många gånger velat upphälsa testamentet till förmån för välgörande ändamål och därigenom med sitt namn kunna lå briljera i tidningarna — så vida icke hennes samvete föreskrifvit henne denna slags botgörelse. Majoren hade dock alltid förstått att förhindra detta.

Femtio tusen riksdaler hade hon dock genast efter Almas besök fräntagit honom hvilka voro anslagna till Rosas barn — som det stod i testamentet — "den lilla fattiga fader- och moderlösa Julia".

— S L U T. —

6000227035

Göteborgs universitetsbibliotek

